C:\Users\Plazma\Desktop\301\Romany_Perry_Rhodan_10-Schaef_Konrad-Syndikat_mocnych.PDB

PDB Name: Romany_Perry_Rhodana_10-Konrad_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.10.2004
Modification Date: 30.10.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Romány Perry Rhodan
10

Konrad Schaef
SYNDIKÁT MOCNÝCH

Přeložil jiří Podbrdský
© 1997, Band 406, Konrad Schaef: Das Syndikat der Mächtigen

Prolog

Kupodivu mu nejprve zeslábly nohy, třebaže ho energetický paprsek zasáhl do hrudníku.
Jaký energetický paprsek?
Jaká zbraň?
Jadé zděšeně otevřel oči a nejistě se rozhlédl. Dobrotivé nebe, co to se mnou jenom je? blesklo mu hlavou. Stál uprostřed místnosti pro mužstvo, obklopen olivově zelenými stěnami, u kterých se nacházely pryčny, prádelníky, šatníky a schránky na zbraně jeho spolubojovníků. Cítil se bezmocný a prožíval hluboký, ochromující šok.
Ještě před několika málo vteřinami seděl na bobku za ruinami rozbořené budovy a kryl se před palbou samohybného impulsního kanónu, který se tyčil na dvou ptačích nohách nad troskami Vesty a jehož hlaveň zapuštěná v exoskeletu se kývala ze strany na stranu jako kobra chystající se zaútočit. Samochodka ho ještě neobjevila, ale bylo jisté, že řídicí syntronika co nevidět zaměří nepatrné rozptýlené záření jeho aktivovaného SERUNU.
Jinak si nedovedl vysvětlit tak děsivé ztráty své jednotky. Z původně osmi příslušníků bojového komanda zbyli už jen Priestly a Nancar. Zakopali se vlevo a vpravo od něj za rozvalenými pilíři a stříleli krátkými dávkami po nepříteli.
A najednou - vlastně z vteřiny na vteřinu - se ocitl zpátky v nevábné ubikaci připomínající katakomby.
Na čele mu začala pulzovat céva. Dělalo mu obrovské potíže jasně uvažovat. Jen si uvědomoval, že musí pryč odsud. A to bleskově.
Nebyl ovšem schopen chodit. Nohy ho neposlouchaly. Pomalu poklesl do kolen, opřel se rukama o podlahu, nahmátl plastové linoleum a ucítil pach antiseptických čisticích prostředků používaných ve všech vojenských objektech. Nakrátko zavřel oči a bojoval s žaludeční nevolností, která se v něm nezadržitelně vzmáhala. Potom oči znovu otevřel.
Přidušeně zasténal, když viděl, že se nachází opět jinde.
Místnost byla světlá a působila útulným dojmem a vyznačovala se klamně rozjařenou atmosférou. Bylo ale přece kolem půlnoci. Nebo snad ne? Jadé byl totálně zmatený. Zdálo se, že není schopen si nic vybavit. Bylo mu, jako by mu kdosi vyváděl jeden podraz za druhým.
Určitě je noc!
Jakýsi zbytek ponětí o čase kdesi hluboko v jeho nitru trval tvrdošíjně na tom, že musí být noc. Bylo však světlo a závěsy na velkém okně na jižní straně byly roztažené. Venku pražilo na poušť Gobi nemilosrdné slunce. V pokoji bylo vedro, dusno a ticho. Za panoramatickým oknem rozeznával obrysy Terranie.
Terrania?
Ach, dobrotivé nebe!
Jadé si odchrchlal a lícní svaly se mu sevřely v bolestivé křeči. Po zádech mu stékal pot. Na okamžik soustředěně sledoval dráhu kapek po kůži.
Co se tu stalo?
Je to sen, pouhý sen!
Cosi se pohnulo na samotném okraji jeho zorného pole. Na podlaze zaťupkaly ostré drápy a do ucha mu proniklo hluboké, temné prskání.
Kočka! Podle stínu usoudil, že musí být obrovská.
Utíkej, utíkej - nebo tě kočka sežere!

Zhrozil se.
Ze všech odporných záležitostí Lokální skupiny jsou kočky ta nejhorší.
Ale ne! To nebyla žádná kočka, to Jadého zmatek dostoupil vrcholu. Odkud se najednou vzala ta ženská? Stála vedle okna a usmívala se. Cosi ho oslňovalo, jako by se nějaký zbloudilý sluneční paprsek odrazil od lesklé hlavně zbraně, kterou držela v ruce. Byl to ale pouze aktivovaný cílový skener, jehož červená tečka ho píchala přímo do očí.
Prudce zamrkal. To je přece absurdní! pomyslel si. Proč ženská? Pozval jsem si ji snad?
Nemohl se rozpomenout a ani si nedovedl vysvětlit, proč na něj vystřelila.
Nebo že by si přece jen dal dohromady pět a pět?
V lebce mu zadunělo, a když pohlédl na svou hruď, uviděl červený bod v místě, kudy mu pronikl do těla paprsek, aby dokonal zkázonosné dílo v jeho nitru. A náhle ucítil bolest. Palčivou, bodavou a drásající. Měl pocit, jako by se mu vnitřnosti převracely naruby.
Zakašlal. Znělo to dutě a z rohů pokoje se na něj vrhla zesílená ozvěna. Zděšeně zaznamenal, jak mu z úst crčí krev a stéká mu po rukou, kterými se opíralo podlahu. Chtěl zařvat, ale nevypravil ze sebe jedinou hlásku.
Zmocnila se ho bezmezná panika, jakou prožíval naposled jako dítě, když se mu zdál hrůzostrašný sen. Sledoval bezmocně, jak se k němu žena blíží. Zastavila se těsně před ním a rozkročila se. S neurčitým výrazem ve tváři pozvedla zbraň a namířila ji na něj. Současně přimhouřila zelené kočičí oči.
Třásl se a dávil strachem, když vtom nastala v pokoji opět tma. Byla vidět jen ona žena, jako by stála v ohnisku silného světelného zdroje. Jadé na okamžik znovu uvěřil, že se mu to jen zdá a že se co nevidět probudí.
Slepě se snažil odlézt co nejdál od ní. Jeho zkrvavené ruce zanechávaly na světlé podlaze otisky, které vypadaly jako stopy po kočičích prackách.
V uších mu znělo vítězoslavné mroukání. Jadé se svíjel a kroutil, poslouchal, jak místností duní detonace, které mu bušily do lebky jako kladivo, a vzápětí ucítil, jak ho něco zasáhlo do zad. Převrátil se a zůstal ležet na boku.
Prostor kolem něj se změnil v jednu velkou černou díru, v níž se rýsovala jen stínová postava s velikýma svítícíma očima. Po těle mu přejely ostré drápy a obrátily ho na záda. Bylo mu, jako by mu cosi drásalo vnitřnosti.
A náhle se tma před jeho očima zvedla jako těžký závěs. Stačily mu zlomky vteřin, aby poznal, že se ve skutečnosti nachází na základně LSP na Vestě.
Stál rozkročený ve světnici mužstva. Priestly a Nancar leželi jen čtyři kroky od něj, těsně před dírou ve zdi, kterou se snažili utéct. On jim ale nedal nejmenší šanci. Vyzařovač kombimetu v jeho ruce ještě slabě žhnul.
„Ne!" zanaříkal Jadé, když si uvědomil, co provedl. „Je to jenom sen! To není pravda! NE!"
Když syntronika zaregistrovala termické impulsy způsobené kombimetem, zaměřila polohu a spustila akustický poplach. Vzápětí vnikli na ubikaci mužstva strážní, ale s Jadém nebyla řeč.
Jeho zoufalý rozum se odebral do sfér, z nichž se neměl už nikdy vrátit.

1. kapitola
Terrania, Zem, konec května 1211 NGL

Bylo sedm třicet, když se Drago náhle vzbudil. S pocitem, že se příliš nevyspal, se převalil na bok, nadzvedl se a opřel se o loket. Rozespale se rozhlédl po důvěrně známé ložnici. Bylo v ní chladno. Spuštěnými žaluziemi slabě prosakovalo denní světlo. Okna jeho luxusního apartmá byla pootevřená. Zvenčí k němu zdola doléhaly zvuky nikdy neodpočívajícího molochu zvaného Terrania City. Na tlustém hebkém koberci se pravidelně střídaly uzounké světlé a tmavé proužky. Mírný průvan lehce nadouval záclony.
Drago ze sebe prudkým pohybem strhl přikrývku, spustil nohy z postele, přešel do účelně vybavené hygienické buňky a pět minut se vystavoval menší vichřici nejrůznějších očistných procedur. Když si pak čistil zuby, prohlížel se pečlivě v zrcadle.
Měl úzký, téměř aristokratický obličej - což byl výsledek dlouhé řady starostlivě zvolených sňatků uvnitř rodu Dragů - nos měl rovný a pod ním výrazná ústa, která působila arogantním, poněkud krutým dojmem. Lícní kosti napínaly opálenou kůži. Oči měly barvu oceli a špinavě světlé vlasy byly na spáncích už trochu prošedivělé. Tělo měl štíhlé, šlachovité a svalnaté.
Když se oholil, vklouzl do krátkého županu bez rukávů a bos prošel ložnicí do velkého obývacího pokoje s panoramatickými okny. Těšilo ho, že se alespoň v této chvíli cítí opět ve skvělém rozpoložení po poněkud divoké party, která se protáhla hodně přes půlnoc.
Lokl si zhluboka pomerančového džusu z lehce orosené karafy, kterou mu servo nachystal ještě v noci, a pak si zapálil první cigaretu. Nemohl si ji odpustit, třebaže kouření bylo v poslední době zase jednou „mimo".
„Obávám se, že mě čeká perný den," zabručel rozmrzele, zatímco se rozhlížel po pokoji. Vzápětí vykřikl: „Syntrone! Hudbu - clanthonskou skladbu pro dechový orchestr!"
Pokojem se rozezněla zvučná melodie.
Drago si sedl do křesla před širokým oknem, pohodlně se rozvalil a nohy si vyložil na masivní desku z tvrzeného skla, na které spočíval hlavní terminál jeho syntronu. Hlasem aktivoval videofon.
„Chtěl bych spojit s...," řekl a uvedl číslo.
Uplynulo několik vteřin a ohlásil se žádaný účastník. „Ano?" ozval se chladný, velmi zaměstnaně znějící ženský hlas. V pozadí za obličejem vytušil Drago horečný chvat redakce. Když žena poznala, s kým mátu čest, vyhrkla už méně komisně: „Ty?"
„Ano, já," přisvědčil Drago.
„Na jedné straně jsem sice příslušně potěšena," prohlásila Riy, „že po mně touží jeden z nejuháněnějších starých

mládenců v Terranii..."
„Jen žádné lichotky na lačný žaludek, prosím!" bránil se Drago.
„...a že mě ruší v lopotné práci, za kterou ostatně dostávám pár mizerných galaxů, které pak musím utrácet po nocích, na druhé straně se přirozeně ptám, co tě asi tak přimělo k tomu, abys mi volal takhle po ránu. Co se děje? Proč mlčíš? Není ti dobře?"
Riy měla jasný, hluboký, mírně sebevědomý hlas, který svědčil o příslušně vybrané výchově. Drago měl slabost pro ženy s takovými hlasy a vždycky ho nesmírně vzrušovaly.
„Ale ano, je mi skvěle. Jen mě poněkud zaskočilo, že tahle líbezná ústa dokážou sesadit do jedné dlouhé věty tolik slov - a ještě ke všemu v tak vražednou ranní hodinu."
Riy Romnyové bylo dvacet pět let, měřila přibližně sto šedesát pět centimetrů a měla černé vlasy a modré oči. Navíc se mohla pochlubit plnými rty a nádherně tvarovanými vnadami na těch správných místech - a všechno to bylo pravé. Její dokonalé postavě nikdy nenapomohl žádný drahý chirurg, jak předchozí noc ujistila Draga. Byla jednou z hvězdných hlasatelek TOP NEWS TERRA.
Její šaty vždycky nejenže vypadaly jako od Emjilia nebo Tanatogenese, ale také byly v těchto exkluzivních módních salonech skutečně zhotoveny. A nenosila žádnou rafinovanou bižuterii, nýbrž nejvybranější kousky z terranských klenotnictví. Její tvrzení o pár mizerných galaxech, které vydělává v potu tváře, bylo víc než nadnesené.
Vtom krásce naskočila nad kořenem nosu drobná vráska a žertem Dragovi pohrozila: „Nejsem si jista, jestli to bylo míněno jako lichotka nebo něco méně milého. Dej si na mě pozor, mohlo by to být pro tebe nebezpečné."
„Nebezpečné?" zasmál se pobaveně Drago. „Nebezpečí je mnohdy kořením života."
„Tohle jsi mi chtěl říct?"
„Ne docela. Mám pro tebe ještě dvě věci: Zaprvé jsem se tě chtěl zeptat, jestli jsi dostala květiny."
„Ty byly od tebe?" vykřikla dívka užasle. „Že jsem si to nemyslela." Chvilku si Draga pronikavě měřila a pak se rozesmála. „Moc ti za ně děkuju. A co je ta druhá věc?"
„Nemohli bychom si zopakovat minulou noc? Třeba hned dnes."
Chvíli bylo ticho, a pak Riy prohlásila: „Ne že bych se včera báječně nepobavila, ale přesto - možná někdy jindy."
„Třeba se už další příležitost nenaskytne," namítl Drago
a snažil se, aby jeho hlas zněl mírně zklamaně.
„To záleží jen a jen na tobě, Viju. Ber to jako drobnou útěchu."
„A nemohl bych tě alespoň pozvat dnes někam na jídlo?"
„Obávám se, že nebudu mít čas."
„Hm," zamumlal Drago, ale stále ještě se nevzdával. „To je škoda, mohli bychom si vyrazit na skvělou večeři, dát si u mě pár rund něčeho dobrého, hodit si pár karetních partiček a pak přejít k jiným zajímavým hrátkám..."
„Ty jsi mi ale pěkný zpustlík," prohlásila kráska lehce varovně. „Za co mě máš?"
„Za nejpůvabnější bytost pod sluncem," odpověděl Drago a nasadil odzbrojující úsměv. „Co říkáš mé nabídce?"
Riy si až přehnaně ztrápeně povzdechla a řekla: „Ty jsi opravdu hodně tvrdohlavý. Tak dobrá. Ale sejdeme se až zítra večer. Můžeš mě vyzvednout kolem osmé - mou adresu přece máš, ne?"
Než se Drago stačil vzpamatovat z překvapení, Riy se odpojila. Zamáčkl zbytek cigarety v popelníku, zahleděl se na ztmavlou obrazovku a chvíli uvažoval, jak velké jsou ve skutečnosti jeho šance. Poté, soužen lecjakými předtuchami, zamumlal: „Zdá se, že nemáš přehnaně velké naděje, příteli. No, uvidíme."
Poklepal si na kapsu županu, a když nenahmátl žádnou cigaretu, vrátil se zpátky do ložnice. Na nočním stolku ležela skoro plná krabička. Zapálil si jednu na cestu do obýváku a přemýšlel dál. Vtom ho z úvah vytrhl syntron.
„Na terminálu dvě mám pro tebe zprávu. Touží po tobě jakýsi pan Pinpoint."
Drago se zamračil. Pravděpodobnost, že se bude moct opět sejít s rozkošnou Romnyovou, se rychle blížila nule.
Netrvalo ani vteřinu a rozzářil se monitor.
„To jsi ty, Kerime?"
Pinpoint pozvedl levé obočí a chladně odsekl: „A kdo jiný! Snad jsi nečekal osobně Perryho Rhodana?"
„To sotva, i když je to docela fascinující pomyšlení. Copak, že mě rušíš tak brzy po ránu?"
„Už jsi snídal?"
Drago zavrtěl hlavou.
„Dobrá. Takže střešní terasa Drummond Toweru. Stihneš to za třicet minut?"
„Už jsem na cestě," ujistil Drago rychle Pinpointa.
Bylo mu jasné, že se potvrzují všechny jeho obavy. Kdykoli zavolal Pinpoint, znamenalo to, že SYLISP někoho potřebuje. A to byl většinou konec sladkého nicnedělání. Alespoň na určitou dobu.
SYLISP byla zkratka „Synové Ligy svobodných Pozemšťanů". Tato soukromá firma se mohla pochlubit staletou tradicí. Nedalo se přesně zjistit, kdy byla založena, ale dala o sobě vědět někdy kolem roku 3587 starého letopočtu. V té době byl LSP, tedy Lize svobodných Pozemšťanů, právě jeden rok a neměla ještě kdy si uspořádat poměry, protože musela za krátkou dobu své existence překonávat jednu potíž za druhou. Zdálo se, že ji nijak nechrání prohlášení, že se necítí být následnickou organizací bývalého Solárního impéria, a vypadala na první pohled bezmocně. Jak se ale brzy ukázalo, bylo to jen klamné zdání. Bývalé Solární impérium dokázalo pomocí nárazové zóny četných kolonií a svých předsunutých základen odvrátit jakékoli hrozby a nepokoje, vznikající poblíž jeho hranic.
LSP tyto možnosti neměla, avšak toho, co se dříve uskutečňovalo vojenskou přítomností, dosahovala obratnou diplomacií. Jestliže Solární impérium v krizových situacích uvedlo do plné pohotovosti nejbližší základnu a v ní umístěné vojenské prostředky, aby někde odvrátilo možné nebezpečí, Liga svobodných Pozemšťanů se snažila řešit krize preventivně, za použití mírových prostředků, a to ještě dřív, než se stačil rozhořet otevřený střet. A k tomu

potřebovala včasné informace o vzniku případné hrozby.
Využívala tedy rozsáhlé zpravodajské sítě, kterou však neřídil přímo stát, nýbrž stovky na sobě nezávislých agentur, detektivních kanceláří a počítačových informačních služeb. Ty měly vlastní metody. SYLISP byla jen jednou z mnoha někdy vskutku kuriózních organizací - nesporně ale nejefektivnější. V roce 1211 NGL byla sice pro většinu obyvatelstva stále ještě naprosto anonymní, ale už delší dobu patřila k základní složce operativní legislativy LSP I když byla svým způsobem výlučná.
SYLISP působila po celé Místní skupině - pokud jí nebyly stanoveny příliš úzké mantinely. V roce 3587 starého letopočtu sloužilo ve všech ohniscích potenciálního napětí v Mléčné dráze asi 5000 spolupracovníků a firma měla 750 poboček. Po přibližně více než dvanácti staletích se počet zvýšil celkem na 11 000 mužů a žen v asi 920 operativních buňkách.
Hlavní sídlo SYLISP se nacházelo stále ještě na Itsubishi Row 4438 ve starém jádru Terranie. V roce 3587 však muselo mírně zpustlé Staré Město ustoupit moderní zástavbě. Nyní se z Itsubishi Row a okolních ulic stala čtvrť megaměsta v bývalé poušti Gobi, v níž se usadila masmédia. Cromwella Shiffera připomínala už jen nablýskaná terkonitová deska o rozměrech dvakrát dva metry, umístěná ve vstupní hale mrakodrapu SYLISP INC., hypermoderní budovy se spoustou skla a rastrovaných ploch, zakrývajících kostru z terkonitové ocele.
A v čele firmy stál pořád ještě vždy jediný člověk.
Současný ředitel centrály se jmenoval Kerim Pinpoint. Bylo mu asi tolik co Dragovi, ovládal jeho osud, tedy alespoň po určitou dobu - a oba byli staří přátelé ze studií. Setkali se znovu asi před pěti lety, čirou náhodou, jak se Viju Drago domníval. Hodnou chvíli si potřásali rukama a poplácávali se po ramenou. Potom si zašli do restaurace na sklenku grappy a aby si povídali o starých časech. A po spoustě grapp a espres nabídl Kerim Vijovi spolupráci se SYLISP.
Drago, finančně zcela nezávislý, dalo by se říct zámožný muž, měl luxusní kancelář v terranských THE COLONIES a zastupoval zájmy své vlastní firmy Drago Enterprises, jejíž hlavní sídlo se nacházelo na jisté adrese ve svobodném světě Arghiro. Přesnější by bylo říct, že jeho zájmy zastupoval nepočetný štáb pečlivě vybraných, odborně zdatných spolupracovníků, brokerů, analytiků finančních trhů a syntronových specialistů. To mu umožňovalo hrát si na přitažlivého, kultivovaného snoba. Svého bohatství se domohl celou řadou nanejvýš krkolomných spekulací na hvězdných burzách a rozsáhlými obchody s nemovitostmi.
Ve skutečnosti se ale Viju Drago pohyboval na počátku své dráhy - a ještě nějaký čas poté - v šedé zóně. Kdyby někdo bral znění zákona doslova, zřejmě by ho označil za kriminální živel, v očích četných přátel z finanční šlechty však patřil k těm, kteří dokázali až s náměsíčnou jistotou balancovat na uzoučké hraně mezi finančním hazardem a genialitou. A proto si ho také vážili. Drago znal víceméně všechny místní Terrance, stýkal se s mnoha muži a ženami - a převážně s těmi správnými.
Přesto se z blíže neurčeného důvodu nudil. Proto také přijal Kerimovu nabídku ke spolupráci. Teprve později, poté co absolvoval důkladný výcvik, při kterém si sáhl až na dno svých fyzických sil, zjistil, že ho přítel ze studií předtím nechal podrobně prověřit a očistil jeho minulost od několika velmi temných skvrn - příliš mu to ale nevadilo, neboť v té době už se jeho počáteční povrchní zájem o slídění po skutečných zločincích dávno proměnil ve vášeň. A samozřejmě že se mu nyní náramně hodily jeho četné bývalé kontakty s podsvětím.
Kerim Pinpoint měl poměrně velký vliv - který sahal až do kanceláře První Pozemšťanky - a přímo se vyžíval v takzvaných konspirativních schůzkách. Nezval si spolupracovníky obvykle do kanceláře na Itsubishi Row - sám Drago tam byl pouze jednou - nýbrž se s nimi scházel v anonymitě veřejných míst. Většina kontaktů se odehrávala ovšem v civilizovaném prostředí barů a restaurantů.
Nebo také v Drummond Toweru.

2. kapitola

Na střešní terase Drummondu bylo věčně živo. Hemžilo se to na ní převážně mladými - a nejen Pozemšťany a ostatními humanoidy - z mediální branže, neboť v Drummond Toweru sídlila řada firem zabývajících se hlavně výrobou a distribucí trivideových seriálů.
Drago a Pinpoint seděli hned u zábradlí v třísetmetrové výšce a hleděli na panoráma města. Poryvy vichru neutralizovaly vhodně umístěné větrolamy.
Před sebou na stole měli snídani. Snídani přesně toho druhu, jaký Drago miloval. Silná káva, topinka z bílého francouzského chleba, namazaná máslem a javorovým džemem, a míchaná vejce. Když se pustili do jídla, bavili se převážně o bezvýznamných záležitostech, třebaže je obklopovalo protiodposlechové pole. Konečně Pinpoint odsunul talířek, pohlédl na Draga a přešel k věci.
„Hybrodiem, Viju," řekl. „Co o něm víš."
Před několika měsíci se konalo na Mimasu sympózium věnované starým a novým návykovým narkotikům a při té příležitosti se objevily podrobnější informace o této zcela nové droze. Do té doby o ní věděl Drago prakticky pouze to, co každý obyčejný smrtelník. Zdálo se, že se stala se v poslední době obrovským hitem na narkomanské scéně, přestože byla zatraceně drahá. Gram řezaného hybrodiemu přišel konzumenta asi na tři sta galaxů.
Drago chvíli uvažoval, zda se Pinpoint jen nechce ujistit, že jeho přítel jen neprospal učební hodiny při školení, pak ale tuto myšlenku zavrhl. Nikdy si nevšiml, že by Kerim byl malicherný jako nějaký kramář.
Zavřel oči a znovu si v duchu vybavila všechna fakta. Pak spustil: „Chemický vzorec hybrodiemu zní." Jako poslušný školák před zkušební komisí vzápětí odříkal příslušná písmena a čísla. „A ještě jednu další složku, na tu bych se ale musel podívat, nicméně vím, že jde o krystalický, pachově i chuťově neutrální prášek bílé barvy. Drogu lze aplikovat přes nosní sliznici nebo v tekuté formě injekčně. Lze ji rozpustit ve vodě nebo v alkoholu. Ach ano, závislost vzniká

mnohem rychleji než u běžných svinstev, jako je třeba rosebundu nebo starwyndu."

Pinpoint spokojeně pokývl hlavou a rozvážně řekl: „Až potud ses doma připravil na výtečnou, Viju."

Vzápětí se zarazil a zahleděl se zaujatě na skupinu mladých Plophosanek, sedících o několik stolků dál. Že jsou herečky, se dalo poznat nejen podle toho, jak se chovaly povýšeně. Trhl sebou a opět se obrátil k Dragovi.

„Tak fajn," řekl. „Tolik k tomu, co se našinec dozví běžně. Teď ovšem k tomu, co vám na Mimasu neřekli. To, co se nazývá hybrodiem - neboli zkráceně hyb - je nanejvýš komplexní prostředek, který si vytváří novou organickou vazbu s nervovým systémem závislého jedince. Odborníci se sice zatím ještě neshodli, ale domnívají se, že vlastní trip má na svědomí právě tahle vazba. Konečným účinkem je zkreslené vidění reálného světa, způsobené rozsáhlými poruchami vnímání. Je to stejné jako u ostatních takzvaných tvrdých drog, které známe z dvacátého a jednadvacátého století."

„Jako třeba byly LSD dvacet pět, meskalin, atomic a heroin?" vyhrkl Drago.

„Přesně tak. Nesmíme zapomenout ani na novodobější halucinogenní látky. Jejich účinky na organismus jsou ale poměrně neškodné - protože se mezitím našel způsob, jak je zneutralizovat - ve srovnání s tím, co vyvolává hybrodiem."

Pinpoint se nechal na okamžik rozptýlit halasným veselím mladých trivideových hvězdiček. Pak znovu pohlédl na Draga a zeptal se: „Kde jsem to přestal?"

Vzápětí jako by si vzpomněl a nerušeně pokračoval: „Je ti jistě známo, že v řadách vesmírných sil Ligy svobodných Pozemšťanů je už delší dobu značné množství příslušníků užívajících drogy..."

„Slyšel jsem o tom," přisvědčil Drago.

To, o čem se Pinpoint právě zmínil, nebyl vůbec nový problém. Na Zemi se konzumovaly nejrůznější drogy už celá tisíciletí. Jakkoli rozdílný byl jejich účinek - obchod s narkotiky se řídil stále stejnými zákonitostmi. Na tom se nezměnilo nic ani v roce 1971, kdy se začalo létat do kosmu a Perry Rhodan podnikl na palubě STARDUSTU první let na Měsíc s lidskou posádkou. A jiné to nebylo ani poté, co lidstvo vykročilo na Mléčnou dráhu. Zvýšil se pouze počet druhů drog, které se dostaly do oběhu poté, co se otevřely mezigalaktické trhy. A obchodníci se smrtí si našli v každé době své oběti, a to také mezi příslušníky ozbrojených sil.

„Jedno je zvláštní," pokračoval Kerim Pinpoint. „Zatímco na světech nacházejících se v bezprostřední sféře solárního vlivu je hybrodiem jen těžko k sehnání a přitom je ještě příšerně drahý, od jisté doby se dá získat bez potíží v libovolném množství a vzhledem k tržní ceně skoro zadarmo v sektoru Nogias. A co je ještě podivuhodnější. Obchoduje se tam s ním zcela otevřeně! Na Adamaru, Vestě nebo Calvinově světě ho dostaneš prakticky volně na ulici, v každém baru, na tržišti, a dokonce i přímo před branami našich základen. To má za následek stále vyšší výpadky mezi příslušníky Terranského sboru."

Výraz Pinpointova obličeje se změnil. Drago znal přítele dost dlouho na to, aby věděl, že očekává otázku.

„Máš na mysli úmrtí?" zeptal se ho z povinnosti.

Pinpoint přikývl a zachmuřil se.

„To svinstvo zasahuje mozek?" vyzvídal Drago dál.

Pinpoint opět přikývl. „Hybrodiem se ukládá - zatím je to pouhá domněnka - v centrálním nervovém systému, nahrazuje do jisté míry základní složky určitých buněk a během krátké doby vede u závislých k naprostému rozkladu osobnosti. Obrazně řečeno jim roztrhá mozek na cucky, a to tak důkladně, že neexistuje prakticky žádná šance na vyléčení. Ale to ještě není všechno. Hyb má také psychotické účinky. Postižení trpí chorobnými představami a halucinacemi. Celý proces vrcholí tím, že je popadá amok, vzájemně se napadají a zabíjejí. Na terranských základnách na Vestě zaznamenali během šedesáti dnů čtyřicet čtyři úmrtí. A počítá se s dalšími mrtvými, než bude uzavřeno vyšetřování."

Zatímco Pinpoint hovořil, nad kořenem nosu se mu vytvořila hluboká vráska. To byl u něj vzácný jev, jak Drago věděl.

„Narkomanie dosáhla na Vestě kritického bodu. Celým problémem se nyní už zabývají všechna grémia Ligy svobodných Pozemšťanů a Kosmické hanzy. Získal jsem prostřednictvím kanceláře První Pozemšťanky všechny nashromážděné informace. Stálo to život několik agentů, ale objevili jsme určitou stopu. Víme, že to svinstvo pochází z Thymoonu, okrajového světa v sektoru Yolschor. Dále jsme vypátrali, že se droga dostává do Sluneční soustavy přes Ferro dvě a odtamtud putuje do krizových oblastí. Z okolnosti, že hyb je podle všeho cíleně zpřístupňován jedné zcela určité skupině osob, se dá vlastně vyvodit pouze jediné - že má být značně narušena terranská přítomnost v těchto sektorech."

Pinpoint se na chviličku odmlčel, a pak spustil nanovo. „Někdo se zjevně pokouší citelně narušit" - odkašlal si - „ne-li zcela zastavit pacifikační postup Pozemšťanů vůči válečným štváčům v okolí kvadrantů Nogias."

To byl jeden z nových problémů mezi mnoha dalšími, s kterými se musela potýkat pozemská vláda. Bylo to neblahé dědictví období, které patřilo k nejnešťastnějším v terranských dějinách. Nic nezměnilo politickou a ekonomickou strukturu Mléčné dráhy tak závažně jako chaos, který nastal po staletích temna navazujících na období panství Monose.

Od období namáhavé obnovy provázené stálými recidivami úpadku po roce 1147 NGL zůstávala Galaxie i nadále ohniskem nepokojů. Byla to doba nepřetržitých zvratů a rozvolňování kdysi propojené hospodářské struktury. Přestože Galaktikum, parlament založený v roce 490 NGL koalicí národů Mléčné dráhy, udělalo všechno pro to, aby opět získalo vliv, dosáhlo jen skromného úspěchu. Téměř bezmocně muselo přihlížet, jak se Mléčná dráha rozpadá na pět velkých hospodářských bloků - jimž vládli většinou Bluesané, Arkonidané, Skokani, Akonané a Terranci - které si vjížděly neustále do vlasů, aby získaly ekonomické, diplomatické a především vojenské výhody. A tyto spory a střety přetrvávaly dodnes.

LSP musela ustavičně odolávat ničím nepodloženým územním nárokům Topsiderů na arkonské a terranské koloniální světy. A ještě ke vší zlosti musela - přinucena neustálými výpady Akonanů proti předsunutým terranským základnám -

být vojensky přítomna ve sféře arkonského vlivu, aby zabránila vzplanutí nových krizí.
Studená válka mezi Sphinxem a Arkonem sice oficiálně skončila, ale v zákulisí stále ještě panovala napjatá atmosféra. Naštěstí už nebylo mnoho oblastí, kde se křížily arkonské a akonské zájmy. Nicméně několik málo jich zbylo. Sektor Nogias byl jednou z nich. A jen přítomnost silného kontingentu LSP zatím bránila vypuknutí otevřené krize.
„Chápu," řekl Drago. „Ví se, kdo za tím vším vězí?"
„Špatná otázka. Ta správná zní: Co za tím vězí?"
„Ale?"
„Jedna ne tak docela neznámá instituce: Syndikát Mocných."
Syndikát Mocných.
Drago věděl dobře, oč jde. Syndikát Mocných byl jakýsi vrchní soud organizovaného zločinu, výbor složený vždy z jednoho zástupce takzvaných ctihodných rodin, kteří mezi sebou volili do úřadu „ďáblova advokáta", osobu, které důvěřovali nejvíc. Starobylé organizace jako cosa nostra a mafie sice už dávno neexistovaly, ale jejich následníci provozovali i ve 13. století NGL své krvavé kšefty stejně horlivě a používali stejně drsné prostředky k prosazení svých cílů jako zločinné spolky na počátku 20. století starého pozemského letopočtu.
„Je známo, kterými kanály se hybrodiem dostává na Vestu, Adamar a případně Calvinův svět?"
„Mezitím jsme vypátrali ledacos o jednom kurýrovi, který pendluje téměř pravidelně mezi Sol a Arghirem," odpověděl Pinpoint.
„Rozumím," ucedil Drago. Nyní věděl, proč Kerim chce zadat tenhle úkol jemu, a ne jinému kolegovi ze SYLISP „Kde se s ním mohu potkat? Jak se k němu dostanu?" zeptal se přítele.
Pinpoint svraštil čelo a hlesl: „Ne k němu, ale k ní."
„Takže kurýrka?" vyhrkl Viju a zacukalo mu víčko.
Pinpoint na něj užasle pohlédl a zeptal se ho se sotva znatelnou ironií v hlase: „Copak? Snad to pro tebe není problém, že jde o ženskou?"
„Přirozeně že ne."
Oba přátelé chvíli mlčeli a pak Drago řekl: „Ještě něco. Syndikát se vzdává obrovských zisků, když rozdává na Vestě a v jiných krizových oblastech hybrodiem skoro zadarmo. Proč to dělají? Upřímně řečeno, ještě nikdy jsem neslyšel, že by se někdo v těchto kruzích dobrovolně smířil s tím, že za něco dostane stokrát méně, než by mohl."
Pinpoint se záhadně pousmál a dopověděl: „Nemyslím si, že by na tom tratili."
„Proč? Aha - už chápu!" zvolal Drago. „Někdo jim zřejmě vyrovnává ztrátu, nemám pravdu? Někdo, komu velmi záleží na tom, aby se Terra stáhla ze sektoru Nogias, co?"
„Tak nějak," odpověděl Pinpoint. Zvedl ruku, zastavil robota, který míjel jejich stolek, a zeptal se přítele: „Dáš si ještě kávu?"
„Cože? Ach ano, přirozeně."
Chvíli mlčky usrkávali horkou tekutinu, a pak Pinpoint pokračoval: „Náš problém tkví v tom, že v podstatě vůbec nevíme, kdo nebo co za celou záležitostí stojí. Může to být nějaká horkokrevná arkonská opozice stejně dobře jako akonská spiklenecká vzdorovláda. Nebo já nevím co."
„Mým úkolem tedy bude vypátrat chlebodárce?"
„Zčásti. Domníváme se, že na Arghiru sídlí jeden místodržitel Syndikátu. Přednostní je tedy překazit mu kšefty a v případě nouze - zdůrazňuji: jen v případě nouze - ho zabít. Nebude nijak na škodu, když přitom zároveň zjistíš, kdo využívá Syndikát Mocných, aby dosáhl svých vlastních cílů."
Kerim Pinpoint si točil prázdným kávovým šálkem v prstech sem tam a zdálo se, že se pohroužil do nepříjemných úvah.
Po chvíli zvedl hlavu. V jeho pohledu se zračila hluboká starost, když tiše řekl: „Čtyřicet čtyři úmrtí během pouhých šedesáti dnů, Viju. Mysli na to, že životy těchto mužů a žen jsou jakýsi závdavek na tvůj úkol. Tok hybrodiemu do krizových oblastí musí s konečnou platností vyschnout."

3. kapitola
Pontichos 11, soustava Luxoru,
začátek června 1211 NGL

Z mírně zvlněného moře se před nějakou dobou vynořilo bílé, jasné slunce. Nyní stálo téměř v zenitu. Atmosféra na pláži byla uvolněná a veselá. Odevšad se ozýval smích a živý hovor. Z akustických polí se linuly líbezné melodie místních skladatelů a vytvářely nad esplanádou barevné závoje.
Viju Drago se blaženě protáhl na obrovském polstrovaném antigravitačním lehátku, majetku hotelového komplexu, který se tyčil za ním. Bydlel v jednom z jeho nedostižných apartmá přesně tři dny. Oči si chránil slunečními brýlemi, tu a tam usrkl ledově vychlazený drink a sledoval surfaře, kteří svými prkny vytvářeli pěnivé brázdy v malachitových vlnách.
Vtom slunce zakryl jakýsi stín a na jeho opálenou hruď dopadly kapky. Otevřel oči, posunul si zrcadlovky na čelo, přehnaně vylekaně zaprskal a otřásl se.
„Tak co, jaké to bylo?" zeptal se vzápětí.
Zvedl paži a jeho silné prsty se sevřely kolem jejího levého kolena. Šlachy pod kůží se okamžitě napnuly. Musela mít na nohou neobvykle silné svaly, přestože to na ní nebylo na první pohled vidět.
Mladá žena si sejmula z hlavy potápěčské brýle a pronesla jasným, zvučným hlasem: „Je moc horko. Ze všeho nejraději bych si zaplavala v nějakém ledovém moři."
„Co takhle zasurfovat si na ledové kře někde na severu?" zeptal se jí Drago ospale a mžouraje očima vzhlédl k ní.

Byla skutečně krásná. Štíhlá, a přece skvěle zaoblená na těch správných místech, opálená a lesklá - nebylo ani divu, když trávila už čtrnáct dní na ophirovýh plážích Pontichosu II, perly celé Galaxie! Vlasy měla uprostřed rozdělené pěšinkou, a když byly suché, splývaly jí v měkkých vlnách na ramena. Byla to nádherná hříva, zlatožlutá jako zralé obilí a skoro stejné barvy, jakou měla pláž. Nyní z ní ale crčela voda. Dvoudílné plavky zakrývaly přesně tolik čtverečních centimetrů kůže, aby byla ještě přitažlivější, než kdyby byla úplně nahá.

Sebrala z lehátka ručník a vydrbala si vlasy. „To není špatný nápad," zhodnotila konečně Dragův návrh. Podle tónu hlasu se ale dalo soudit, že to řekla spíš ze zdvořilosti, než že by měla skutečný zájem.

Drago se posunul stranou a udělal jí místo. „Ale do té doby - tady máš! Malé občerstvení."

Upustila ručník nevšímavě do písku, vzala si sklenku, sedla si vedle Draga a se zájmem se ho ptala: „Co je to?"

„Ovocný džus - a ještě špetka něčeho jiného."

„Hm, andorrská grappa - velmi dobré." Její nenamalované vlhké rty byly nanejvýš žádoucí. Pohlédla na Draga modrýma očima, hlubokýma jako tůně, které však dokázaly bryskně odmrštit kteréhokoli muže, když začal být příliš dotěrný. O tom už se ke své smůle mohl přesvědčit také Viju Drago. Teď se ale dívka usmívala a ve snědém obličeji jí zářily bělostné zuby.

„Jsi velmi pozorný," pochválila ho po chvíli.

Kdybys věděla, jak pozorný dokážu být, když chci, pomyslel si Drago a znovu si ukryl oči pod slunečními brýlemi.

Jakkoli mu připadal život na tomhle světě momentálně báječný, nedorazil na Pontichos II proto, aby si zasurfoval nebo se opekl na slunci dohněda. Byl tu jako návnada, nic víc. Ovšem velmi pečlivě vybraná návnada, předurčená k tomu, aby vlákala tuhle mladou, krásnou ženu do pasti. Dragovým skutečným cílem byl přirozeně Syndikát Mocných, ona ale v jeho plánech nehrála zrovna podřadnou roli, vlastně si z ní chtěl udělat skvělý nástroj.

Syndikát Mocných.

Měl mnoho jmen a své zástupce na mnoha planetách Místní skupiny. Neboli místodržitelů, jak se jim říkalo. Ti byli spojovacími články mezi řádným hospodářským životem a světem zločinu. Na veřejnosti vystupovali maskovaní jako advokáti, politikové nebo obchodníci. Často také jako soudci nebo vysocí správní úředníci planetární justice momentálně vládnoucího politického režimu. Místodržitelé kontrolovali pro Syndikát prostituci, hazardní hry a obchod s narkotiky a vládli přitom železnou rukou.

Drago přiletěl na Pontichos II před čtyřmi dny a nechal se dopravit tryskáčem na pobřeží. Spatřil krásku, hned jak dorazil do hotelu. Seděla sama u stolku v prázdném baru a kolem atraktivních úst jí hrál velmi, ale velmi sebejistý úsměv. A už v té chvíli si uvědomil, že to s ní nebude snadné. Patřila přesně k těm potvorám, které si ho mohly omotat kolem prstu, kdy se jim zamanulo, a to jim mohlo oběma pěkně zkomplikovat budoucnost.

Strašlivě zkomplikovat.

Trvalo dva dny, než na sebe upoutal její pozornost. Od té doby se sblížili, i když ne do té míry, jak by bylo žádoucí pro jeho záměr. Moc k tomu ale nechybělo. A stále ještě si nevšiml žádného z jejího nezbytných osobních strážců, což jen podtrhovalo jejich profesionalitu. Příliš mnoho mu toho o sobě nepověděla, řekla mu jen, že se jmenuje Cyril Hope Quillianová. To ale - kromě ještě několika drobností z jejího života - už věděl. Ona ovšem neměla tušení, že její nový známý ví, koho má před sebou.

„Zasurfovat si na ledu," vrátila se kráska k Dragově návrhu. „Vlastně proč ne? Máš čas?" Pořád ještě pokračovala v nezávazné, zdvořilostní konverzaci.

„Nemám toho moc na práci," prohlásil přehnaně ležérně.

„Taky bych se chtěla jednou takhle mít," povzdechla si tiše a zamyšleně se zahleděla na moře.

Jeden z velkých mořských ptáků se bravurně, lehce vznášel nad vlnami a náhle se s ohromující rychlostí vznesl vzhůru. Mladá žena se za ním dívala zpoza tmavých skel slunečních brýlí až téměř roztouženě.

Potom obrátila pozornost opět ke svému protějšku. „Nech mě hádat!" řekla Dragovi. „Tak mám takový dojem, že se topíš v penězích, nemám pravdu?"

„Neuhádla jsi," odpověděl a zatvářil se mírně nespokojeně. „Ve skutečnosti dělám něco jako lepšího poskoka pro skupinu finančních makléřů. Třídím poštu, vyřizuju zásilky a tak."

Zamračila se a vzdorovitě mu odpověděla: „Děláš si ze mě legraci? Poslíčkové se přece nemůžou nikdy dostat ani na dohled tomuhle světu."

„Tak dobrá," připustil neochotně. „Jsem příbuzný příbuzného šéfa, který má svérázné názory na strýčkování. Rodina zkrátka musí držet pohromadě, rozumíš? Já v ní ovšem nemám zrovna nejlepší pověst, a proto mě používají většinou jenom jako pilota pro závodní jachty, které..." Drago se náhle zarazil a pak dodal téměř omluvně: „Promiň, prosím. Chovám se naprosto nemožně, když tě tu takhle nudím."

Mávla odmítavě rukou a lhostejně poznamenala: „Nemusíš se omlouvat. Takže ty jsi pilot? Nejspíš jeden z těch tvrďasů, kteří vysedávají v kosmodromových barech a lákají holky do postele povídačkami o svých skvělých závodech, co?"

Nekonečně dlouhá snědá noha se přesunula a jakoby náhodou se otřela o jeho. Dragovi bylo najednou hodně horko, a rozhodně za to nemohlo pontichoské slunce.

„No, když se to tak vezme, tak nejsem nic jiného než takový lepší mechanik," přiznal se a snažil se, aby byla v jeho hlasu slyšet stopa rozmrzelosti.

„Hlavně opravuju přístroje. Sem tam si smím sednout i za řízení, abych povozil pár lidí po Galaxii."

Následovalo dlouhé mlčení, až kráska konečně poznamenala: „Představuju si, že to musí být dost vzrušující život."

„Jak se to vezme," odpověděl Drago otráveně a luskl prsty na serva, který se vznášel na antigravitačním polštáři ani ne tři metry za nimi a čekal. Objednal u něj další dvě sklenky andorrské grappy, tentokrát bez ovocné šťávy. „Vzrušující je to jen v místech, jako je tohle, a ve společnosti krásných žen, jako jsi ty. Naneštěstí ale takové potěšení netrvá obvykle

dlouho.
„Ne?" zeptala se ho mladá žena a poněkud se odtáhla, což mu přišlo trochu líto.
„Ne. Bohužel mi co nevidět skončí dovolená a budu se muset vrátit," povzdechl si posmutněle.
„To je mi líto," řekla, usrkla trochu drinku a nenápadně se ušklíbla. Obrátila se k němu, posadila se a zeptala se: „Vrátit kam?"
„Na Zem, Sluneční soustava."
„Jaká škoda," vydechla.
„Máto i své příjemné stránky," přiznal. „Čeká mě totiž ještě delší cesta. Na Gholu. Mám odtamtud přepravit závodní jachtu na Terru."
Pobaveně se pousmála, objala si kolena pažemi a komentovala jeho slova: „Tedy další prázdniny pro příbuzného příbuzného šéfa?"
„To stěží, spíš práce. Nicméně mi to umožní poflakovat se pár dní po Terrania City."
„Kdy odlétáš, Viju?" zeptala se kráska, a bylo to poprvé, kdy Draga oslovila křestním jménem.
„Zítra odpoledne."
„Škoda," povzdechla si tiše.
„Ano," přisvědčil. „Ale velký šéf volá. Kromě toho si vydělám zase pár galaxů."
Cyril Hope chvíli mlčela a pak řekla jakoby mimochodem: „Za čtyři pět dní budu také v Terranii."
Aniž na ni pohlédl, poznamenal: „Kdybys měla třeba volnou hodinku nebo tak."
„Ve videofonním seznamu je nejspíš spousta Viju Dragů, co?"
„Musíš si najít toho, který má adresu v Denebských apartmánech."
Pozvedla obočí a vyhrkla: „To jsou domorodci tak dobře placeni?"
„Je to jen taková lepší mansarda, platí mi ji firma," bránil se omluvně.
„Zavolám ti. Opravdu letíš na Gholu?"
„Ano, opravdu," odpověděl Drago, aniž hnul brvou.
„A sám?"
„Patrně ano. Asi tak za deset dní," prohlásil a rozhodl se, že dívku trochu vyláká z ulity. „Předtím ale si odskočím na Arghiro, stejně to mám při cestě."
Pohlédla na něj a překvapeně vyhrkla: „Proč zrovna na Arghiro?"
„Pokaždé si tam báječně povyrazím. Znáš to přece, ne? Volný jako ptáček - a na náklady firmy."
Zdvořile, ale ani trochu srdečně se usmála. „UŽ jsi tam tedy někdy byl?" zeptala se ho naoko znuděně.
„Na Arghiru? Jasně že jo. Je to skvělá planeta. Když mě firma nepotřebuje, tak trošku se tam starám našemu nejvyššímu o farmu."
„Vedeš vskutku vzrušující život," řekla Cyril Hope a v očích jí náhle vzplály ohníčky zájmu.
„A ty?" odpověděl jí otázkou a snažil se, aby to neznělo příliš zvědavě.
„Hm," prohlásila neurčitě. „Abych pravdu řekla, nic moc, jsem v tomhle ohledu naprosto průměrná." Dál se o tom nemínila šířit a zahrabala stopku prázdné sklenky do písku ophirové barvy vedle lehátka.
„Tak povídej!" dotíral na ni. „Jaká byla cesta?"
„Jak prosím?"
„Určitě tě sem dovezla luxusní linka společnosti Kreit Star, co?"
„No jasně," přitakala. „Z Orbany. Nedal bys mi cigaretu, prosím?"
„Tys sem přiletěla z Lepsa, světa svobodných obchodníků v soustavě Firing?" vydechl a tvářil se patřičně ohromeně.
„Právě odtamtud," řekla, jako by se nechumelilo.
Její chování zrovna dvakrát nepovzbuzovalo Draga k dalším dotazům, a tak se stáhl - alespoň protentokrát. Zatímco Cyril Hope Quillianová vdechovala derivát z cigarety, pozoroval Viju její obličej s přitažlivým nosíkem, širokými ústy a modrýma očima.
„Abychom se vrátili k té Terranii," prohlásil po chvíli. „Měl bych pro tebe dost místa ve svém apartmá, pokud bys nepřiletěla s více než dvěma nebo třemi loďáky."
Sundala si sluneční brýle a znovu na něj vrhla zvídavý, zkoumavý pohled. „Lituji," řekla. A zdálo se, že tentokrát to myslí vážně.
„Otevřeně vyjádřeno, znamená to, že nechceš?"
„Nemůžu," odpověděla posmutněle. „Mám spoustu práce. Musím obejít spoustu lidí a tak. Škoda, mohlo to být báječné."
„No tak snad někdy jindy," řekl Drago. „A co takhle vyrazit si dneska večer někam na večeři?"
Znovu ucítil její bok na stehně, když řekla, že by to šlo. Viju Drago objednal další grappy na oslavu jejího souhlasu. Vypadalo to, jako by ti dva skutečně trávili příjemnou dovolenou a neměli nejmenší problémy.

ooo

Drago se oblékl na večer poněkud pečlivěji než obvykle. K bílému otevřenému saku si vzal tenkou černou košili se stojacím límcem a plandavé černé kalhoty z měkké, velmi drahé látky. Na prsteníku levé ruky se mu skvěl těžký pečetní prsten ve tvaru okřídleného draka od Draconis Prime. Za ohnivým čelním okem se ukrýval objektiv mikrokamery, která ukládala všechny své záběry do datového krystalu.
Také Cyril Hope byla v černém a kolem krku měla těžký howalgoniový náhrdelník. Dlouhé vlasy měla vzadu spletené do copu. Každý viditelný čtvereční centimetr její hedvábné hnědé pokožky se třpytil howalgoniovými flitry.

Seděli u stolu na vyvýšeném pódiu, odkud byl dobrý výhled na hotelový bar. Cyril vyprávěla Dragovi bezvýznamné historky ze svého života - nebo se mu alespoň snažila namluvit, že jsou z jejího života - a tu a tam zamávala letmo na své ještě letmější prázdninové známosti, ale svůj protějšek nezmátla ani na vteřinu. Pokyvoval hlavou a snažil se dělat tři věci najednou - vytvořit si z dívčiných slov lepší obraz její osobnosti, pozorovat a odhadovat hosty a současně si dávat pozor na známky signalizující nebezpečí.

Nijak se neoddával iluzi, že by jeho život nebyl ohrožen. Od chvíle, kdy převzal tenhle úkol, se jen pokoušel odhadnout míru rizik, která ho očekávala.

Drago pohlédl přes Cyrilina opálená ramena k baru. Konečně měl štěstí a našel, co - nebo spíš koho - hledal. Na opačném konci hotelového baru seděl ramenáč navlečený v tenkém, hodně drahém koženém obleku, lehce opalizujícím v barovém osvětlení. Tvářil se, jako že se náramně baví, a působil sebejistě jako by neexistoval problém, s kterým by se nedokázal vypořádat. Jak tam tak seděl, připomínal ophidii slunící se na rozpáleném žulovém kameni. V ruce svíral sklenku a vypadala v jeho silných prstech vskutku křehce. Skoro ale nepil a dával okázale najevo znuděný nezájem.

Přesto nespouštěl oči z Cyril Hope a Draga. Dokonce i na dálku se dalo z jeho chování a výrazu tváře vyčíst, že by mohl dělat potíže. Viju neměl nejmenší pochyby, koho má před sebou.

„Na Orbaně jsem jednou strávil pár nezapomenutelných dní. Bydlel jsem tenkrát ve Hvězdném paláci. Tamní antigravitační výtahy jsou velké jako bitevníky Ligy svobodných Pozemšťanů."

Cyril jedla poměrně hodně a stejně zdatně upíjela skvělé modré pontichoské víno a neméně vynikající andorrskou grappu, ale nic z toho jí jazyk nerozvázalo.

„Hvězdný palác neznám," prohlásila lítostivě. „Jednou jsem byla na Orbaně, ale to šlo jen o mezipřistání."

„Zdá se, že také hodně cestuješ," vypustil Drago zkušební balonek.

„Ano." Zřejmě nebylo tak jednoduché, jak si původně představovala, udržet Draga v náladě a současně mu dát najevo, aby se laskavě staral o své vlastní záležitosti. „Je mi líto, Viju. Nějak nejsem ve formě. Snad někdy jindy."

Položil jí dlaň na ruku. „Přirozeně," prohlásil chápavě. „Asi tě otravuju tím svým věčným vyptáváním."

I Cyril Hope si jistě všimla hada v lesklé kůži u baru, ale snažila se to statečně maskovat tím, že se vytrvale dívala jiným směrem. „Nevadilo by ti, kdybychom odtud vypadli, Viju? Jsem fakt docela utahaná."

Ale už bylo pozdě.

Chlapík v koženém obleku vzal schůdky na emporu dvěma skoky a stanul vedle ní. Ze sklenky v jeho ruce nevyšplíchla ani kapka drinku. Usmál se na dívku a vycenil přitom bezvadný, zářivě bělostný chrup.

„Cyril, zlato!" řekl rozzářeně, jako by si jí všiml teprve nyní. „To jsem rád, že tě vidím!" Nebyl zrovna přesvědčivý herec a jeho potěšení působilo křečovitě.

Drago zdvořile vstal, dívka na něj ukázala a řekla: „Zano, tohle je Viju Drago. Viju, a tohle je Zano, můj bratr."

Drago obdivoval její pohotovost. Znělo to od ní docela věrohodně, přestože si to právě vycucala z prstu.

Zano pohlédl na Draga a tvářil se, jako by mu tenhle syčák štípnul syntronický impulsátor k závodní jachtě. Potom se k němu otočil zády a netrpělivě řekl: „Musím si s tebou promluvit, maličká."

V dívčině obličeji se objevila bázlivá nerozhodnost, téměř hrůza, která připadala Dragovi rovněž velmi přehnaná. Určitě to patřilo ke hře. Přesto se rozhodl zasáhnout. Přátelsky píchl Cyrilina „bratra" ukazováčkem do zad a řekl: „Ne. Teď to nejde! Dáma už je zadaná!"

Zano Quillian se bleskurychle otočil a tvářil se hodně nevlídně. Změřil si Draga chladným pohledem, zaregistroval jeho honosný večerní oblek a těžké prsteny na rukou. Nepatrné cuknutí jeho levého ústního koutku prozradilo, co si myslí. Ramenáči bylo sice na první pohled jasné, že má před sebou eso v oboru všech známých terranských a patrně také několika mimozemských bojových sportů, přesto Draga provokoval klidně dál. „Hele, ty namyšlenej panáku. Ona, ona je moje sestra," procedil mezi zuby. „Tak koukej vypadnout!" Od vedlejšího stolu si vzal židli a posadil se na ni. „Hej, hospodo! Doneste sem dva drinky!" Choval se přesně tak, jak Drago očekával.

Viju se rovněž posadil. Neviděl momentálně jinou možnost než tohohle nafuku zmlátit nebo odprásknout. V tom případě by ale s jistotou nemohl odletět nazítří na Zem.

Pontichos II byl sice dovolenkový ráj, kde se tolerovaly poněkud uvolněnější mravy, nicméně místní strážci pořádku byli proslulí svou efektivností a bezohledností, pokud šlo o násilné trestné činy. Navíc Drago při sobě neměl žádnou střelnou zbraň. A tak si zapálil novou cigaretovou náhražku - absolutně zdravotně nezávadnou - sepjal ruce a otáčel si pečetním prstenem.

Přitom závojem kouře pozoroval hada v lesklé kůži. Poprvé měl možnost prohlédnout si Zana Quilliana podrobněji. Měl svalnaté, vytrénované tělo, tvrdý obličej s pletí olivové barvy a ostře řezanými rysy. Vlasy měl pečlivě ulízané dozadu, rozdělené na černé a bílé pramínky a na zátylku spletené do rozkošného cůpku. Pokud se nehledělo na jeho nevychovanost, nebyl - objektivně viděno - neatraktivní. Své sestře se ale vůbec nepodobal. Ve žlutých očích měl zákeřný a současně bdělý, ostražitý výraz. Přesto nebyl dost pozorný, a tak si nevšiml, že ho snímá mikrokamera ukrytá v Dragově pečetním prstenu.

Viju si nechal urážky napotom a řekl Cyril: „Chtěla bys už jít?" Než mu stačila odpovědět, obrátil se k němu opět Zano a vyštěkl poněkud podrážděně: „Já myslel, že jsem ti dal snad dostatečně najevo, abys vypadnul, kámo! Koukej zmizet!"

„Prosím, Viju!" hlesla Cyril. „Je mi to hrozně trapné."

„Ne," prohlásil Drago nevzrušeně. „Nemám ho rád, i když je to tvůj brácha. Pověz mi jediný rozumný důvod, proč bych měl být k němu zdvořilý!"

Cyril patrně poznala, že situace se vyostřuje čím dál víc. Proto rychle položila bratrovi ruku na paži a poprosila ho: „Zano, nemohla bych si s tebou promluvit později? Prosím!"

Drago vypěnil, když slyšel, jak škemrá o slitování u takového hnusáka, jako je Zano.

Mezitím se objevil robot-číšník, za sebou táhl brumlající pojízdný bufet a na hologramu byl vidět nápojový lístek.
„Vurguzz, ale čistý!" vykřikl Quillian. „A co ty, kotě?" zeptal se vzápětí Cyril.
Zavrtěla hlavou a odtušila: „Nic."
Na okamžik zavládlo u stolu napjaté mlčení. Servo mezitím podával sklenku vurguzzu.
„Prosím, Zano!" vydechla Cyril, tentokrát ještě naléhavěji. A pak se jí - k Dragovu překvapení - zkřivil obličej bolestí.
Na chviličku ho to zmátlo, než si uvědomil, co se stalo. Zano Quillian sevřel sestřinu pravačku v prstech a drtil ji jako v hydraulickém svěráku: Díval se přitom na Draga a cenil na něj bezvadné zuby, zatímco ještě zjevně zesiloval stisk.
Cyril vyjekla.
Drago se naklonil přes stůl, položil jakoby přátelsky levačku na Quillianovu volnou paži přesně v místě, kde mu z rukávu bundy čouhalo zápěstí. Z válečku, který ukrýval mezi prsty, vyšlehl tenký, na píď dlouhý modrý jazýček. Ozvalo se slabé praskání a vzduchem se šířil lehký pach ozonu.
„Poslouchej mě, ty mizernej sráči," ucedil Drago nevzrušeně. „Jestli okamžitě nepustíš tuhle dámu, budeš si moct nechat přišít na Mimasu novou ruku, jasný?"
Zano Quillian ani nemrkl okem. Projevil své ohromení pouze nepatrným cuknutím obočí. Okamžitě pustil Cyrilinu ruku. Chvilku civěl na žhnoucí, prskající paprsek, který mu téměř olizoval zápěstí a třepotal se jako nebezpečný hmyz, a pak pohlédl na Draga, rozpačitě se usmál a pokývl hlavou.
Jazýček se zatáhl zpátky do válečku.
Quillian vstal a lehkým konverzačním tónem řekl: „Tak fajn, chlapečku, tady není to správný místo. Můžeš ale dát krk na to, že o mně ještě jednou uslyšíš."
Potom se pomalu otočil a odkráčel. Téměř žádný z hostů si incidentu nevšiml. Přestože neměl Zano Quillian vychování, byl profík každým coulem.
„Máš rozkošného brášku," řekl Drago.
Cyril ho vzala za ruku a zašeptala: „Děkuji ti, Viju. Jsem moc ráda, žes ho neporanil."
„Nepochybuj o tom, že bych to udělal, kdyby mě k tomu donutil," odpověděl tiše Drago a usmál se na mladou ženu. „Ještě teď jsi z toho celá vedle. A takový cápek si říká tvůj bratr?"
Cyril Hope pohlédla kamsi do prázdna, zatímco ji Drago dál držel za ruku. Potom sebou trhla a řekla: „Zano, víš, on vlastně není můj vlastní brácha."
„Ach tak," vyhrkl Drago a se zájmem na ni pohlédl.
„Ne. Moje rodina ho adoptovala, když jsme jednou pobývali na Nieuw sedm."
Nieuw VII byl vnější svět v soustavě slunce Nieuw Prime, nacházející se na okraji západní strany Mléčné dráhy, a současně také synonymem pro hrůzu a izolaci. Drago věděl leccos o oněch „staletích temna", v nichž se hvězdná říše lidstva ocitla v dezolátním stavu, ovládána a utlačována Cantary. Všude se to jen hemžilo naklonovanými druhy a mechanickými, syntronicky řízenými vojáky, zdivočelými monstry, která za Monosovy vlády pořádala hon na lidi.
Konec Monosovy tyranie v roce 1149 NGL se stal fakticky také koncem Cantarů - což ale neznamenalo, že by zmizeli z Mléčné dráhy ze dne na den. A už vůbec ne z kvadrantu Nieuw Prime, v němž zdivočelé okrajové národy, které podporovaly Cantary při dobyvačných taženích, ani v nejmenším nemínily vzdát se neprávem získaných mocenských pozic.
„Ty pocházíš ze soustavy Nieuw Prime?" zeptal se Drago Cyril Hope.
„Ano," odpověděla úsečně a tvářila se, jako by o tom mluvila jen velmi nerada. Vzápětí se přece jen rozhodla dodat něco na vysvětlenou. „Je to poměrně dlouhá historie a zní poněkud nevěrohodně. Jednou ti ji možná povím, a možná také ne. Hlavně se o tom ale nebudu šířit teď."
Drago vycítil za těmito věcnými slovy určitou dotčenost. „Každopádně teď chápu, proč se Zano chová jako neotesanec."
V dívčině tváři se objevil záhadný úsměv, když prohlásila: „Protože je starší než já, uložili mu roli ochránce. Bere ji doslova, skoro až příliš doslova. Pronásleduje mě na každém kroku. A..." Cyril náhle zmlkla.
„A co?" vyzvídal Drago naléhavě a vykroužil nehtem na její dlani imaginární čáru.
Chvíli váhala a pak řekla: „Od té doby, co ví, že nejsme pokrevní příbuzní, snaží se mě ulovit."
Drago se zamračila vyhrkl: „Snad tím nemyslíš, že k tobě cítí něco víc než jen bratrskou lásku?"
Cyril Hope přikývla.
„Mám dojem, že by sis ho měla držet co nejdál od těla," zašeptal Drago.
„Nebudeme se raději bavit o něčem jiném?" odpověděla vyhýbavě.
„Máš pravdu, jsou příjemnější věci na světě. Do rána, kdy musím odletět, máme ještě spoustu času."
„Cože? Opravdu musíš už tak brzy pryč?" Její zklamání působilo nelíčeně.
„Ještě dva drinky na zapomnění?"
Ani to nezabralo.
Ačkoli se Cyril chovala, jako by Drago byl středem jejího světa, tak nějak v tom nebyl žádný život. Jak se zdálo, Zano Quillian jí pořádně zkazil náladu. A tak po půlhodině opustili hotelový bar.
Cyril toho moc nenamluvila a zdálo se, že je pohroužená do svých myšlenek, když ji Drago doprovázel ke dveřím jejího apartmá. Odemkla a on čekal. Políbila ho na tvář, a nebylo to zrovna bouřlivé po tom všem, co mu naznačovala svým chováním v posledních čtyřiadvaceti hodinách.
„Strávil jsem tu báječné dny, Cyril," řekl Drago. „Určitě mi budeš chybět." Vzápětí se otočil na podpatku a odešel.
Nesetkal se s ní do chvíle, kdy odletěl. Neukázal se mu ani její bratr nebo kdo to vlastně byl.

4. kapitola

Terrania City, Země, červen 1211 NGL

Nad Terranií vládla jasná noc.
Už když se CATAŇA vnořila do pozemské atmosféry, spatřil Drago megapoli na palubních obrazovkách. Město se třpytilo v pásech zeleně jako hvězdný náhrdelník v etuji vyložené sametem.
Syntronika posadila třistametrovou loď na rozlehlou přistávací plochu jako peříčko a zaparkovala ji přesně na vykázané místo.
Drago opustil palubu krátce poté, co utichly pohonné jednotky. S sebou měl pouze velkou cestovní kabelu. Vybral si jeden z podzemních rychlodopravníků a zanedlouho se spolu s ostatními cestujícími z CATANI vynořil ze štoly v hlavní hale terranského civilního kosmodromu.
V rozlehlé dvoraně ve tvaru polokoule se to hemžilo davy cestujících a návštěvníků z četných planet. Statistiky uváděly, že v areálu kosmodromu se nepřetržitě zdržuje asi deset tisíc cestujících, převážně osob pozemského původu.
Pod obrovskou prosvětlenou kopulí se rozléhalo babylonské zmatení jazyků. Do hudby linoucí se z akustických polí se mísila hlášení v interkosmu a bezpočtu dalších galaktických jazyků. Terrania byla v každém ohledu kosmopolitní město, v němž neexistovaly žádné kulturní hranice. Letištní halu lemovaly kavárny a obchůdky se suvenýry, bistra a exkluzivní restaurace a lákaly návštěvníky ke krátkému posezení. U přepážek nejrůznějších kosmických společností se nabízely lety do všech koutů Místní skupiny.
Drago se nakrátko zastavil na poněkud vyvýšené plošině a automaticky přehlédl zkoumavým pohledem okolní dav. Vlastně pro to neměl žádný důvod, ale za ta léta, co pracoval pro SYLISP, si zvykl prohlížet jednotlivé obličeje, kdykoli se ocitl v nějakém větším rumraji. Našinec nikdy nevěděl, odkud přilétne atentátníkova kulka nebo výbušná jehla. Tady se ale zdálo, že všichni sem přišli jen proto, aby se přivítali s cestujícími, nebo se s nimi naopak rozloučili.
Drago pokrčil rameny a znovu vykročil. Prošel obrovskou halou a zamířil cílevědomě k pojízdným schodům vedoucím na nástupiště rychlodráhy. Náhle ucítil, jak mu ztuhly zádové svaly. Zpomalil a pátravě se ohlédl. Tvářil se přitom jako někdo, kdo čeká na přítele nebo známého, který si ho přišel vyzvednout.
Ze svědivého nejasného tušení se ihned stala jistota.
Po své pravici spatřil nějakého Ferrona, který až příliš rychle namířil objektiv kamery na obrovitého obyvatele Orrisu, jenž natřásal barevné blány a zjevně si vychutnával skutečnost, že je středem všeobecného zájmu. Ferron se snažil ze všech sil vypadat jako zuřivý lovec exotických záběrů, ale Drago si byl jist, že vlastním předmětem syntronického záznamu byl přece jen on.
Věděl by to, i kdyby nebylo druhého chlapíka, který stál vedle obyvatele Ferrolu a upřeně zíral na příchozího. Byl vysoký, urostlý, opálený a měl hubený, ostře řezaný obličej. Měřil si Draga a v černých očích mu plála nezakrytá výhrůžka. Celý výjev jako by se náhle proměnil v diapozitivní snímek. Vzápětí se ale mezi Draga a oba jeho stíny vmísila skupinka hlučné mládeže, a když přešla, zjistil Drago, že se po těch dvou jako by slehla zem.
Svraštil čelo, otočil se a nechal se unášet pojízdnými schody dolů k rotační plošině rozdělující cestující k jednotlivým tratím podzemní rychlodráhy. Krátce se orientoval podle holografických piktogramů a časových ukazatelů. Poté nastoupil do stříbřité soupravy a našel si kupé, kde se uvelebil.
Zatímco čekal, až vlak vyjede, uvažoval, proč někomu tolik záleží na tom, aby si pořídil jeho digitální záznam. Bylo mu jasné, že Zano Quillian nepatří k těm, kterých se lze zbavit jen tak pomocí laserového nože. Ale že by šel na věc takhle rovnou a rychle? To by znamenalo, že se onen had v lesklé kůži ukryl buď někde na palubě CATANI - což bylo nepravděpodobné, neboť Drago nenašel v seznamu cestujících nic, co by odkazovalo na Quillianovu přítomnost na lodi - nebo přiletěl už dřív.
Ale že by si vzal k ruce dva pochopy? To bylo ještě nepravděpodobnější. Quillian vypadal na to, že je schopen vyřizovat si své záležitosti sám. Cože mi to řekl ještě na Pontichosu II? vzpomněl si náhle Viju. „Tohle není správné místo, ale ještě o mně uslyšíš."
Drago si byl téměř jist, že ani kosmodrom rozhodně není to správné místo. Kdo jiný by se ale mohl zajímat o mou maličkost? uvažoval usilovně. Ti, kteří stojí za Cyril Hope a tahají za nitky? Nebo jsem se všemi svými domněnkami docela vedle a někdo si chce se mnou vyřídit účty, protože mám u něj vroubek ještě z minulosti? Jestli je to tak, pak mi stačí prohodit pár slov s Kerimem a bude po problému.
Souprava sebou trhla, zrychlila a za sykotu stlačeného vzduchu se vnořila do modré trubice naplněné xenonem.
O deset minut později vystoupil Drago stanici před skutečným cílem své cesty. Prosvětlená pojízdná schodiště ho dopravila na povrch. Na druhé straně ulice začínal parčík obklopující denebské obytné věže.
Přešel ulici, odbočil na úzkou štěrkovou cestu, bíle se blyštící v měsíčním svitu a vinoucí se pěstěnou zelení jako horský potok, a vychutnával si náhlé ticho. Jen tu a tam potkával osamělé chodce. Mezi starými eukalypty a rozložitými platany se vznášel jemný mlžný opar a hluk metropole zde byl zvláštně ztlumený.
Drago pohlédl na hodinky. Byly dvě hodiny po půlnoci. Přešel prostranství před domem a zamířil k širokým proskleným dveřím, jejichž křídla se syčivě rozjela, když se dostal dostatečně blízko. Překvapilo ho, že se ho nikdo nepokusil přepadnout v parku. Lepší příležitost se dotyčnému nemusela hned tak naskytnout.
Ve vstupní hale byl klid. Obchody byly sice otevřené, nikdo v nich ale nenakupoval. Robot-vrátný se ve svém výklenku ani nepohnul. Draga zakrátko spolkla jedna z pěti vzhůru vedoucích šachet antigravitačního výtahu. Vyplivla ho o sedmdesát dvě poschodí výš. Na povrchu zhotoveném z umělého vlákna v hale před schodištěm a antigravitačními šachtami nebyly jeho kroky téměř slyšet.
Za několik vteřin dorazil přede dveře svého apartmá. Přiložil levou dlaň na plošku otvíracího mechanismu a čekal, až se plastová deska odsune stranou a bude vyzván ke vstupu.

ooo

Museli se sem dostat seshora. Kluzákem a přes přistávací plošinu. A potom těch několik málo zbývajících pater po schodech. Jeden byl o něco výš a jistil únikovou cestu, druhý se téměř neslyšně po schodišti blížil k Dragovi. Tomu stačilo, když zaslechl tiché šustění, které vzniká při tření jedné látky o druhou.

Reagoval bleskurychle. Shodil kabelu z ramene, shýbl se a současně se vrhl stranou. Vzápětí se jeho tělo vymrštilo a předvedlo vzorové salto vpřed. Jeho protivníkovi se nepodařilo odrazit rychlý, mocný úder. Ztratil rovnováhu a narazil do stěny.

Bouřlivý výboj naplnil chodbu na zlomky vteřin oslnivou září, ale neuro-hůl v ruce neznámého útočníka nezasáhla oběť, nýbrž kovovou schránku dveřního kontaktu a energetické oblouky mezi stěnou a tělem sebou mrskaly jako útočící zmije. Když se Dragovi podařilo opět vstát, Ferron - jak si Drago všiml, nemohl to být nikdo jiný - byl už delší dobu přilepen ke zdi a otřásaly jím elektrické šoky. Teprve když bezpečnostní syntronika přerušila přívod energie do dveřního mechanismu, zhroutil se útočník na podlahu jako starodávná marioneta.

To už se Drago hnal po schodech ke střeše, kudy se zřejmě snažil vytratit druhý atentátník, když poznal, že jeho komplic neuspěl. Viju doběhl téměř do posledního poschodí, když zaslechl, jak kdosi otvírá dveře na střešní terasu.

Po několika vteřinách také on dorazil k širokým dveřím vedoucím ven. Byly otevřené. Chviličku počkal, a pak se jimi opatrně protáhl. Před sebou měl plochou střechu s přistávací plošinou, nízkými zídkami ohrazenými světlíky a geotermickými komíny sloužícími ke klimatizaci celého mrakodrapu. Výstražná světla na stožárech vydávala matné světlo a kromě toho bylo v provozu také vytápění plošiny. Střecha byla prázdná, pokud si Drago mohl všimnout, nicméně se na ní našlo dost temných zákoutí, v nichž by se mohl někdo pohodlně ukrýt. Ze svého stanoviště viděl, že v kluzáku nikdo není, vnitřní osvětlení měl zapnuté a dvířka kabiny byla zjevně pootevřená.

Kde je ten druhý mizera? uvažoval horečně Drago.

Vzápětí vyrazil, přeběhl rychle a obratně přes volný prostor a ukryl se ve stínu terkonitových podpěr přistávací plošiny. Každou chvíli očekával, že na něj odněkud vyšlehne energetický výboj, nic se však nestalo.

Noc byla chladná, střechu zametal silný vítr a skučivě se rozrážel o výstupky a kouty. Vtom se ale ozval jiný šustivý zvuk. Přicházel zleva od zábradlí, za nímž zela třísetmetrová hloubka. Drago se prudce otočil - ale spatřil jen několik listů, které stoupající termické proudy vynesly až sem nahoru.

Tentokrát přehlédl ještě temnější skvrnu, odrážející se od stinného místa, a přeslechl také zvuk. Vzápětí kdosi bleskurychle vyskočil zpoza jednoho pilíře plošiny, strhl Dragovi levou paži dozadu, zkroutil mu ji a současně ho uhodil ocelovou malíkovou hranou druhé ruky do krční tepny. Méně odolnému člověku by taková rána přerazila krční obratle.

Avšak Dragovy nacvičené reflexy a bleskurychlé reakce zabránily nejhoršímu. Stačil ještě povytáhnout pravé rameno, aby vykryl úder, vykopl nohu dozadu a spokojeně zaznamenal přidušený výkřik. Útočník mu ale vzápětí vrazil pěst mezi lopatky. Měl pocit, že má páteř vejpůl, neboť úder byl vedený zkušeně na nejbolestivější partii zad.

Drago se zapotácel, inkasoval druhou ránu, a ta ho dostala na zem. Narazil obličejem na dlažbu a při pádu se škrábl nosem o zábradlí. Zatímco se snažil stáhnout ruce a nohy pod trup, potřásal hlavou, aby si urovnal myšlenky. Pokus rozpomenout se na bojové umění rázně ukončil protivníkův mocný kop do žaludku. Draga zavalila vlna nevolnosti. Pod podrážkami útočníkových bot zaskřípal nanesený písek, když se chystal kopnout podruhé.

Drago se odkulil stranou a nadzvedl se. Ještě v podřepu vykopl nohu směrem k protivníkovi, zasáhl mu ale jen vnější stranu podkolení. Sám inkasoval kop na solar plexus, který mu vyrazil dech. Zasípal, celý se zkroutil a začal se dávit. Napřáhl ruce a zabořil prsty jako dýky do měkkých částí protivníkova těla, který stál pořád ještě nad ním. Neznámý zavyl bolestí.

Vzduchem prosvištěla ruka a zasáhla Draga do pravé poloviny obličeje. Před očima se mu rozzářil ohňostroj jisker. Zachránily ho však zažité reakce, dovedené k dokonalosti tvrdým tréninkem. Odvalil se od soka, aby unikl jeho kopům. Koutkem oka spatřil blížící se botu, popadl ji a strhl neznámého chlapíka napůl na zem.

Po chvíli stáli proti sobě, chrčeli a lapali po dechu a Drago konečně poznal podle siluety druhého parťáka z dvojice, které si všiml na kosmodromu. Poslal na mě tyhle zabijáky přece jen Quillian, nebo v tom má prsty někdo jiný? ptal se v duchu udiveně Viju Drago.

V té chvíli také poprvé promluvil útočník. „Zabil jsi mi parťáka, zkurvysynu. To jsi fakt přepísk!" zachrčel. „Teď tě oddělám tak, jak jsi ty odrovnal jeho." Sáhl si do boty a vytáhl z ní krátkou dýku se silně zahnutou čepelí.

„To se ti povede v případě, že nejsi přece jenom tak primitivní, jak vypadáš, o čemž silně pochybuju," odpověděl zlověstně Drago.

Přinutil se rychle uvolnit svaly na celém těle. Nečekal, že se mu podaří vydráždit protivníka tak snadno. Ten zlostně zafrkal a vrhl se na něj s dýkou v napřažené ruce.

Drago hbitě uskočil stranou a čepel mu prosvištěla těsně kolem levého ramene do prázdna. Otočil se na pravé noze, popadl rukojeť dýky, přitáhl ji k sobě a současně podřepl. Převalil se na záda, zapřel levou nohu do soupeřova břicha a mohutným rozmachem ho přehodil přes sebe. Chlapík přeletěl přes něj jako řízená střela a narazil pánví do zábradlí.

Sotva Drago vyskočil na nohy, útočník se dostal přes pažení celý a zmizel s děsivým výkřikem ve tmě, marně máchaje rukama a nohama. Viju to všechno sledoval jako ve zpomaleném záběru. V nelidském řevu padajícího chlapíka se mísil nesmírný vztek s překvapením a smrtelnou hrůzou, když poznal, že záchytná zařízení, nacházející se stále před okny těsně pod střechou, jsou mimo provoz. Aktivovala se pouze při údržbářských pracích.

Trvalo hodně dlouho, než se zdola ozvalo praskání větví a temné žuchnutí. Drago si pečlivě otřepal prach a špínu z oblečení. Bolelo ho celé tělo a nervovými dráhami jako by mu prolétaly ohnivé šípy. Po dvou třech minutách se zotavil natolik, že byl schopen uvážit, jaké podnikne další kroky. Ze všeho nejdřív se vydal dolů ke svému apartmá.

Ferron ležel stále přede dveřmi. Pleť už neměl modrou, nýbrž popelavě šedou. Byl po smrti.
Drago mu prošmátral kapsy, třebaže mu bylo jasné, že nic nenajde. Na šatech, které měl nebožtík na sobě, nenašel žádné firemní značky. Mohly být zhotoveny kdekoli. Tady na Zemi, na Arkonu nebo na Olympu. Neobjevil žádné osobní věci.
Nechal nebožtíka ležet tam, kde byl, a odešel do svého apartmá. Odtamtud zavolal Kerimovi na jeho tajnou frekvenci. Uplynulo několik vteřin, než se objevil na obrazovce jeho obličej. I přes pokročilou noční hodinu se ohlásil nezávazným „Ano?"
„Můžu s tebou mluvit, Kerime?"
„Ano," opakoval Pinpoint. „Co se stalo?"
„Mám problém. Někdo na mě čekal."
„Známý?" zjišťoval Pinpoint a zkoumavě se zahleděl na Draga.
„Ne, neznal jsem je." Viju pokrčil rameny a zkřivil bolestí obličej. Poté příteli stručně, věcně vylíčil, co se přihodilo. Nakonec se zeptal: „Co mám podniknout?"
Pinpointovi stačilo na přemýšlení několik vteřin a pak řekl: „Dej mi patnáct minut. Pak zavolej policii a oznam přepadení. Uveď, že zločinci se zřejmě pokoušeli ukrást ti jeden ze vzácných obrazů. Snaž se vystupovat před strážci pořádku co nejméně nápadně. Konec."
Spojení se vzápětí přerušilo.

°°°

Terrania City zaplavilo přenádherné jitro. Drago stál na lodžii svého apartmá a necítil ani vysílení, ani únavu. Místo toho byl prodchnut neurčitou nervozitou, která hrozila, že se dřív nebo později vybije.
Z vojenského kosmodromu stoupal kulovitý obr - loď třídy PAPERMOON o průměru 800 metrů. Byla jasně vidět v ranních slunečních paprscích a Drago za ní hleděl, dokud mu nezmizela v dohledu v bezedné modři oblohy, na níž ještě dohasínaly hvězdy.
Zimomřivě se otřásl, nasál hluboko do plic svěží ranní vzduch a pohlédl dolů do parku, který byl v této časné hodině tichý a opuštěný. Mezi korunami stromů se vznášel lehký opar.
Vtom si kdosi odkašlal uvnitř v obývacím pokoji a Drago se otočil. Spatřil, jak se k němu blíží Sam Laird, šéf oddělení násilných trestných činů, příslušného pro tuto čtvrť Terranie.
„Zatím jsme skončili s vyšetřováním," oznámil mu policista stroze a jen stěží potlačoval zívání.
Policisté se dostavili půl hodiny poté, co Drago hovořil s Pinpointem, v počtu pěti - Sam Laird, jeho asistent a zástupce Kartz, fotograf, odborník na zajišťování stop a soudní lékař. V jejich závěsu přihrkali čtyři policejní roboti. Tři masivní stroje s tmavorudým pancéřováním z karbonového terkonitu zajišťovaly vstupní prostor a antigravitační výtahy, čtvrtý stál přede dveřmi Dragova apartmá.
Mrtvoly obou zabijáků už odvezli mediroboti.
Drago učinil svou výpověď a zdálo se, že ji nikdo nezpochybňuje. Byl ohromen rychlostí a rutinou, s jakou policisté zajišťovali stopy. Výsledky šetření tří snímačů velkých jako pěst, které se vznášely místnostmi a všechno přesně zaznamenávaly, se přenášely do velké centrální syntronické sítě policejního prezidia v Terrania City a odtamtud dál do NATHANA.
„A k jakým závěrům jste došli?" zeptal se Drago Lairda.
„Vteřinku, prosím!"
Laird byl zabrán do hovoru se soudním lékařem, který si ho vzal stranou, a tak Drago netušil, o čem se spolu baví.
Po chvíli se na něj policista obrátil a prohlásil s nehybným výrazem ve tváři: „Motiv je zřejmý. Pokus o vloupání." Nebylo na něm vidět, co si myslí, pokud si vůbec něco myslel. „Měli smůlu, že ses vrátil přesně v okamžiku, kdy se pokoušeli dostat do tvého bytu."
Přešel ke dveřím, obrátil se a pohlédl na Draga. Ramena měl svěšená jakoby pod tíhou každodenní nervově vysilující rutiny. Draga ale nezmátl ani na vteřinu.
„Máš ještě něco, co bys dodal ke své výpovědi?" zeptal se Laird Draga a nedůvěřivě si ho změřil.
Viju zavrtěl hlavou. Laird pokrčil rameny a jako by ho rozrazila zima. Zatvářil se fatalisticky, pokývl svým lidem - a za několik minut byl Drago opět sám.
Nerozhodně bloumal apartmánem. Na spánek neměl ani pomyšlení. Bylo něco po páté ráno. V náhlém popudu si navlékl joggingovou soupravu a o něco málo později už pobíhal téměř nehlučně po parkových cestičkách kolem denebských apartmánů.
Nejvyšší poschodí obytného mrakodrapu nacházející se ve třísetmetrové výšce už tonula ve slunečních paprscích. Mezi stromy se však ještě válely cáry ranní mlhy. Běhal mezi pěstěnými trávníky a květinovými ostrůvky a soustředěně hleděl na centrální viadukt s pohyblivými pásy pro chodce na konci parku. Tam se obvykle otáčel. Jeho maximální kolečko po parku měřilo asi šest kilometrů.
Běžel, jak nejrychleji mohl.
Zatímco se snažil udržovat rytmus dechu v souladu s rychlostí běhu, přemýšlel o těch dvou zabijících. Stále znovu analyzoval, co se stalo. Zatím nedošel ve svých úvahách k žádnému uspokojivému výsledku, ale několik málo předběžných závěrů si už udělal.
Musel trochu zpomalit, když předbíhal skupinku mladých lidí, kteří si rovněž vychutnávali pohyb na svěžím ranním vzduchu, přičemž ovšem se zdálo, že spíš jen vyklusávají, než že by joggovali doopravdy. Zanedlouho se jim vzdálil a byl opět sám se svými myšlenkami.

Syndikát byl natolik velký a mocný, aby dokázal působit i v této zdánlivě nedůležité okrajové oblasti. Neuplynulo ani čtyřicet osm hodin od chvíle, kdy odletěl z Pontichosu II, a už mu byli v patách. Syndikát zjevně disponoval účinnou zpravodajskou sítí. Patrně v ní byl zapojen také Zano Quillian, lépe řečeno ten, který se za Quilliana vydával. Mnohé nasvědčovalo tomu, že jen chtěli chránit Cyril, protože se domnívají, že každý, kdo se objeví v její blízkosti, představuje potenciální hrozbu a mohl by zjistit její skutečnou činnost. A Drago se dostal Cyril Hope hodně blízko k tělu.

Znají ale také mou pravou totožnost? přemýšlel dál Viju. To sotva, odpověděl si ihned.

Přeběhl po můstku klenoucím se nad rybníčkem, obkroužil Studnu planet a vracel se zpátky.

Ferron si pořídil jeho snímek na civilním kosmodromu zřejmě jen proto, aby se ujistil, že zlikvidují toho pravého. Oba ničemy si Syndikát najal na Zemi, aby splnili prostý, ale důležitý úkol.

To však znamenalo, že Dragova nadcházející mise nebude rozhodně žádná procházka růžovým sadem. Ne že by to nečekal. Nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že by úkoly, které plnil z pověření SYLISP, byly jednoduché, příjemné a bez rizika.

Zbrocený potem doběhl ke vchodu. Tentokrát si odepřel masochistické potěšení vyběhnout oněch sedmdesát dva poschodí ke svému apartmá po schodech. Události uplynulých hodin byly přece jen náročné. Vyjel proto nahoru antigravitačním výtahem. Na chodbě už nebyla jediná stopa po tom, co se tu stalo v noci.

Přitiskl dlaň na mechanismus a otevřel dveře apartmá.

Jakmile vstoupil dovnitř, mimoděk uskočil do strany. Vzápětí se ušklíbl a připadal si trochu hloupě. Dost ho bolela lýtka a odbelhal se do koupelny, aby se osprchoval a nechal si masážním přístrojem prohníst nožní svaly, do kterých ho chytaly křeče.

Hodinu poté se vydal do THE COLONIES a nahlédl do kanceláří Drago Enterprises, které za něj vedla jako generální manažerka Alex.

„Ty, Viju? Kde se tu bereš?" vítala ho naoko překvapeně. Jako obvykle jí odpověděl, že jde jen tak kolem a že se rozhodl podívat, jak běží firma. Alex v něm výtečně dokázala vyvolat iluzi, že bez něj by nic nefungovalo. Nebylo jí ještě padesát, byla výjimečně krásná a pěstěná a až neskutečně zdatná jako manažerka. To byla vlastnost, které si na ní Drago cenil nade všechno. Přirozeně kromě nesporných tělesných předností.

„Ano, ano," zvolal. „Pan šéf osobně."

Uvelebil se v pohodlném křesle pro návštěvníky před jejím bíle a zlatě nalakovaným pracovním stolem a přibližně půl hodiny probírali nejnovější obchodní transakce Drago Enterprises. Tedy hovořila vlastně jen Alex, celým jménem Alexandra McGovernová, a Viju jen poslouchal. Opět ho ujistila o svých fenomenálních obchodních schopnostech a bylo mu jasné, že Drago Enterprises rozhodně prospívá mnohem víc, když majitel firmy zasahuje do jejího chodu co nejméně.

Když Alex skončila s výkladem nejdůležitějších provozních záležitostí, zeptal se jí, zda už zařídila vše potřebné pro jeho cestu na Arghiro, jak ji pověřil, ještě když se nacházel na palubě CATANI.

„Tawn!" řekla manažerka.

Nad deskou stolu se vytvořil zmenšený hologram její sekretářky.

„Alex?"

„Dones mi, prosím tě, podklady týkající se naší Immobilities Port Wells na Arghiru."

„Samozřejmě," odpověděla maličká Tawn a zakrátko vešla do kanceláře z místnosti oddělené skleněnou stěnou sekretářka v životní velikosti. Dlouhonohá pěstěná kráska se malebně naklonila nad psací stůl a položila na něj desky. Přitom nespouštěla oči z Draga.

Ten na ni hleděl se stejným zaujetím, dokud ho nevrátilo na pevnou půdu skutečnosti Alexino významné zakašlání. Manažerka poslala sekretářku pryč a hodila šéfovi desky.

„Nerozptyluj zbytečně personál, milánku," poznamenala jedovatě.

Drago jí poslal vzdušný polibek, což ji zjevně podráždilo ještě víc. A sakra, řekl si v duchu. Zdá se, že Alex je do mě celá blázen.

Pokud to byla pravda, Drago měl na věc zcela jiný názor.

Generální manažerka si ho chladně změřila, ukázala na slohu a řekla: „Až tam budeš, můžeš rovnou něco udělat pro firmu."

„Jinak je všechno v pořádku s naší Drago Immobilities Port Wells?" zeptal se jí plaše.

„Co se ptáš mě?" vyjela na něj zostra. „Zjisti si to sám. V Port Wellsu tě bude čekat Fox Daroom."

„Mám připravený kluzák?"

„Dala jsem hyperradiogramem pokyn, aby byl dopraven z Drago Wellsu na kosmodrom do Athénee. Už se vyřizují formality. Můžeš odstartovat, jakmile tam dorazíš."

Alex se na okamžik odmlčela a pak řekla: „Musíš to dělat?"

Svou otázkou se dotkla jejich letitého, nikdy skutečně nedořešeného sporu. Alexandra byla jediná, kdo tušil, co Viju ve skutečnosti dělá, pokaždé když musí odcestovat na delší dobu, údajně proto, aby se podíval na nemovitosti, které někdo nabízí Drago Enterprises, nebo které firma prodává. Jen to tušila, nic přesnějšího nevěděla.

„Nedá se tvrdit, že musím. Prostě chci."

„Nechtěl bys mi konečně prozradit, pro koho pracuješ? Třeba bych to pak pochopila."

„Na tom není nic k chápání," odbyl ji hrubě, než měl v úmyslu.

Nemohl jí nalít čistého vína, přestože něco větřila. Alespoň jí nehrozilo, že by se dostala do potíží kvůli tomu, že zná pravdu.

„Už jsem si často říkala, proč se raději nestaráš trochu víc o obchod než o potěšení utrácet peníze," popíchla ho.

„Opravdu chceš, abych udělal v podniku zmatek?"

Alex byla zticha.
„Tak vidíš. Netvař se tedy tak, jako by ti skutečně záleželo na tom, abych se věčně motal kolem tebe."
„Zabukovala jsem dvě letenky na TŠATU, na pátek, jak jsi chtěl. Dvě kajuty vedle sebe - předpokládám, že ti má dělat společnost nějaká žena."
„Ano," přiznal se bez jakýchkoli výčitek svědomí. „Ale ona je pouze prostředek k dosažení cíle. Má mě zavést do jámy lvové."
„Určitě skončíš v její posteli."
„Obráceně, ona v mé," prohodil ledabyle. „Vadí ti to?"
Posměšně se uchechtla a zavrčela: „Pro mě za mě se nemusíš omezovat ve svých živočišných pudech. Ale už teď ti prorokuju, že tě jedna z těch tvých kočiček přivede do neštěstí."
To Drago nemohl nijak popřít, a tak raději mlčel. Protože už stejně nebylo o čem diskutovat, opustil po čtvrthodině Alexinu kancelář a bloumal bezcílně po městě.
Poobědval v malém bistru a nudil se dál.
Čas se neskutečně vlekl.

°°°

Toužebně očekávaný hovor přišel o dva dny později. Bylo ráno a Drago se pořádně vypotil a vysílil při obvyklém ranním běhu denebským parkem. Stál zrovna pod sprchou, když se ozval z videofonu příjmový signál. Nechal téct vodu, zahalil si bedra osuškou a celý mokrý uháněl k terminálu.
„Ano?" zvolal a aktivoval svým hlasem vizuální modus.
„Haló, Viju!" ozval se nezaměnitelný hlas a v malém monitoru se objevila její tvář. Usmála se a při úsměvu předvedla bezvadné bělostné zuby.
„Doufám, že neruším?" zavrkala.
Spěšně ji ujistil, že vůbec ne. Krev mu vřela v žilách. Raději to přičítal horké vodě, ve které se před chvilkou sprchoval. Zeptal se jí, jestli právě přiletěla.
„Ne, jsem tu už od včerejší noci," odpověděla Cyril Hope a vzápětí mu sdělila, kde se ubytovala. Drago znal dobře hotel na jedné z nejexkluzivnějších adres v Terranii.
„Těší mě, že jsi dodržela slovo," řekl.
„A neslíbila jsem ti to snad?" podivila se.
„Přirozeně. Jak se vede tvému bratrovi?"
Na vteřinu se na něj nechápavě zahleděla a vyhrkla: „Mému bra-? Ach tak, ty myslíš mého nevlastního bratra. To nevím. Dala jsem mu jasně najevo, že už ho nechci vidět. Odcestovala jsem bez něj."
„Nedáme si spolu někde oběd?" zeptal se Drago krásky.
Usmála se a řekla: „Ráda bych, ale mám dnes ještě vyřídit pár věcí. Co takhle kdybys mě pozval na večeři?"
„To by šlo."
„Fajn. V kolik mám být připravená?"
„Kolem osmé?"
„Už se těším."
Cyril Hope Quillianová přerušila spojení. Z jejího portrétu se stala kolmá čárka, která se stáhla ke středu obrazovky a rozplynula se. Drago ale ještě chvíli zíral na monitor, v němž se odrážel jeho vlastní obličej. Věděl naprosto přesně, co bude po tomto pozvání následovat - a tato představa ho vzrušila. Vrátil se pod sprchu a spokojeně si pískal, jako by nikdy neslyšel o tom, že pískání ve sprše přináší neštěstí.

5. kapitola

Už ho očekávala a byla ještě krásnější, než jak si ji pamatoval. Měla na sobě krátké koktejlové šaty z třpytivé stříbrné tkaniny, které dávaly vyniknout štíhlé postavě a dlouhým nohám.
Drago ji zavedl do Terranié Provencial na Khooloi Road, kde snědli něco malého a dali si pontichoské víno, které jí podle jeho názoru zachutnalo až příliš rychle. Každopádně se zanedlouho začala kdečemu připitoměle hihňat a prováděla různé blbinky. Vyvrcholilo to tím, že obrátila pohár, postavila ho na stůl a napjatě sledovala, jak poslední kapky modrého vína vytvářejí na stole kroužek.
„A co budeme dělat teď?" vyhrkla a pohladila ho modrýma očima. Zorničky měla hodně rozšířené.
„Poklusem vypadneme z tohohle lokálu," prohlásil rozhodně. „Začínají se tu po nás divně koukat a něco si šuškají." Když pak Cyril nabídl, aby si dali u něj espreso a sklenku grappy, okamžitě souhlasila.
„To by mohlo být báječné, Viju," řekla a náhle zvážněla. „Jsem hrozně zvědavá na to tvoje apartmá. Jsi si jistý, že tvoje žena už tvrdě spí?"
„Jistěže jsem si jistý," zašeptal Drago. „Zneškodnil jsem ji paralyzátorem."
Předtím předvídavě řekl taxikáři, aby na ně počkal s kluzákem, a tak netrvalo dlouho a ocitli se v Dragově bytě.
„Ach ano," žvatlala Cyril, když jako zvědavé děcko probíhala místnostmi a světlo před ní putovalo jako hvězdný mrak. Syntron zapnul osvětlení pokoje vždy několik zlomků vteřin předtím, než vešla. „Ano," zopakovala a uznale se usmála. „Pro mechanika je to opravdu velmi útulná mansarda.
Drago si myslel totéž o luxusním pětipokojovém apartmá. Na stěnách „mansardy" visely velkoplošné holografické reprodukce exotických krajin v cizích světech. Všude byly nízké sedačky a bodové zářiče vytvářely různé jasně

osvětlené zóny. V jedné nástavbové stěně byla umístěna drahá trivideová souprava se zabudovaným audiozařízením. Z akustických polí zněla tichá, samozřejmě předprogramovaná, smyčcová hudba. Plochý stolek s chromovanýma nohama stál před velkou pohovkou, v jejíž měkkých polštářích by se mohl jeden ztratit. Čtvrtá stěna obývacího pokoje byla vlastně jednolitá černá deska lesknoucího se tvrzeného skla s dveřmi vedoucími na lodžii širokou jako obývací pokoj.

Viju sundal Cyril pavučinkovitý přehoz z ramen a zeptal se jí: „Nechceš poslouchat ke kávě nějakou jinou hudbu?"

Kráska chvíli poslouchala, pak zavrtěla hlavou a uvelebila se v křesle. „Tahle mi vyhovuje," prohlásila.

Drago si sedl vedle ní a na okamžik ustala jakákoli konverzace. Servo jim dovezl espreso a grappu ve štíhlých sklenkách. „Ostatně," řekla Cyril zničehonic změněným hlasem, „to od tebe nebylo vůbec milé."

„Co ode mě nebylo milé?"

Vztyčila ukazováček, namířila ho na něj a postěžovala si: „Podvedl jsi mě. Zjistila jsem, že neděláš pilota a poslíčka skupině finančních makléřů. Co mi k tomu povíš?"

Drago se zahleděl na sklenku s grappou a zavrčel: „Jak ses to dozvěděla?"

„Poměrně jednoduše," odpověděla Cyril, usrkla grappu a celá rozzářená pohlédla na svého společníka.

„Cyril, poslouchej mě!" vykřikl Viju zapřísahavě.

„Ať povíš cokoli, bude to znít v mých uších jako rajská hudba," řekla a zahihňala se přihlouple jako holčička.

„O tom bych si dovolil pochybovat. Takže: Odkud víš, že nejsem ten, za kterého se vydávám? A jestli si chceš teď hrát na němou, přehnu si tě přes koleno a naplácám ti na ten tvůj - bezpochyby rozkošný - zadeček. Myslím to vážně."

„Jejda!" vyhrkla a zatvářila se provinile. „No dobrá. Když jsem přiletěla do Terranie, zjistila jsem si v hotelovém syntronu tvoje videofonní číslo. V centrálním seznamu byl uveden pouze jediný Viju Drago - majitel Drago Enterprises, firemní adresa: THE COLONIES, soukromá adresa: debenské apartmány. Proč ses mi snažil namluvit, že jsi obyčejný poskok, Viju?"

Drago se pousmál. Velmi rychle se dal zase dohromady.

„Záměrně jsem se trochu ponížil, abych předešel nedorozumění, Cyril," prohlásil. „Nechtěl jsem se prostě na Pontichosu II v tvé přítomnosti zabývat věcmi, které mi vlastně nepřipadají důležité. Opravdu nejsem jen lepší mechanik rychlých vesmírných jachet, ale jejich majitel."

Cyril Hope znovu zabodla ukazováček do vzduchu, namířila ho na Draga a vyhrkla: „A co ta farma?"

„Patří přirozeně mně," odpověděl provinile. „Zklamal jsem tě hodně?"

„Ale kdeže!" Kráska vstala a začala přecházet po pokoji sem tam.

Samozřejmě že jsem tě nezklamal, pomyslel si Drago. Naopak! To, co sis o mně zjistila, jen poslouží tvému záměru. A jistě už také víš o mé pochybné pověsti, což mi jen přidá na přitažlivosti v tvých očích. Jsem podle tebe skutečně jako stvořený pro to, co zamýšlíš.

„Zdá se, že se hodně potuluješ po vesmíru!" vytrhla Cyril Draga ze zamyšlení a ukázala na nástěnné holografie. „Poznal jsi všechny tyhle planety osobně?"

Znovu si sedla vedle něj a po očku ho pozorovala. „Cestování, to mi něco připomíná," pronesla zamyšleně. „Odletěl jsi z Pontichosu II hodně nakvap, Viju."

Drago pokrčil rameny a odpověděl poklidně: „Ten tvůj Zano tě vyvedl z míry. Prostě ti zkazil náladu."

„Bylo to na mně tak vidět? To je mi líto."

„Už zase začínáš? Proč se pořád zbytečně omlouváš?" zeptal se dívky a zasmál se. „Přece nemůžeš za to, že za tebou běhá jako šílený."

Zachvěla se a zašeptala: „Bojím se ho. Někdy mě dokáže vyděsit k smrti."

Drago měl vůči Cyril velmi smíšené pocity. Ženy a zločin, to byly dvě různé záležitosti, alespoň podle toho, jak on chápal své povolání. Dalo mu těžkou práci uvěřit, že tak křehká kráska, jako byla Cyril Hope, může jako anděl zkázy mařit takovou spoustu životů. Nicméně Pinpoint to tvrdil a Drago nikdy neměl nejmenší důvod pochybovat o jeho slovech.

„Ano," povzdechl si a pokýval hlavou. „Myslím, že už jsem to jednou řekl. Ten tvůj Zano má sklon k brutalitě."

„A já jsem už také jednou, myslím, řekla, že to není můj Zano!" odsekla horlivě. Draga až vyděsilo, jak to znělo upřímně.

Vtom se Cyril zničehonic rozplakala. Zachvěl se jí horní ret a po tvářích se jí začaly kutálet slzy. Jako herečka by tímhle výkonem dokázala zastínit kteroukoli trivideovou hvězdu a vynesl by jí frenetické ovace obecenstva. Drago si ovšem nebyl stoprocentně jist, zda šlo jen o divadlo.

Protože nikdy nevěděl, co si počít s plačícími ženami, byl na rozpacích. Vzal Cyril jemně do náruče.

Dlouho bylo ticho. Proud slz pomalu ustal a nato dívka prohlásila: „Člověk si nemůže vybrat, v jaké rodině se narodí, nemyslíš, Viju?" Zvedla hlavu a políbila ho. „Myslím, že bychom neměli marnit čas planým rozumováním, co říkáš?"

Drago se zasmál, sklonil se k Cyril a dotkl se rty její tváře. Věděl, že teď je na tahu on. „A čím bychom se tedy měli zabývat?"

Pohnula se v jeho objetí a on ucítil její vlahé tělo. „Nechme těchhle zbytečných řečí a věnujme se raději něčemu rozumnému," zašeptala.

Co si pod tím představovala, zjistil Drago, když náhle vstala a rukama za zády provedla pár jednoduchých pohybů. Vzápětí jí stříbřité šaty stekly z těla jako třpytivý vodopád. Stála tam před ním nahá a usmívala se na něj. V očních koutcích se jí ještě leskly zasychající slzy.

Drago usilovně vymýšlel vhodnou poznámku. „Znám tady v Terranii jednu dívku, která je výjimečně rozumná," řekl. Jak duchaplné! vysmál se sám sobě v duchu okamžitě.

Cyril se uchichtla, vzala Draga za ruku, tázavě na něj pohlédla a špitla: „Půjdeme vedle?"

„Přirozeně," odpověděl jí s úsměvem a při pohledu na její nahotu cítil, jak mu slábnou nohy.

V ložnici mu Cyril pomohla zbavit se oblečení. Drago vskutku v životě neviděl krásnější ženu - tedy alespoň ne v posledních čtyřiceti osmi hodinách. Přistoupil k ní, vzal ji za útlý pas a přitáhl ji k sobě.

„Na to jsem čekal celé dny," vyhrkl a políbil Cyril na šíji pod světlými vlasy.

„A já na to čekám od chvíle, kdy jsem tě viděla poprvé na Pontichosu II," přiznala se poněkud chraptivě.

Byl by udělal, co měl v plánu, i kdyby jí bylo víc než sto dvacet a měla implantované laciné zuby a nečistou pleť. Ale Cyril byla šťastným řízením osudu stejně hezká jako nadaná a především mazaná.

Její tělo bylo jako vesmír. Hluboké a plné tajemných míst. Zeměkoule se přestala otáčet, když se milovali. Ocitli se mimo prostor a čas a neměli nic společného se všemi lžemi, spiknutími a intrikami. Byla skoro půlnoc, když se konečně nasytili lásky.

Hodnou chvíli ani jeden z nich nepromluvil. Konečně protrhla mlčení Cyril. „Měla jsem při tom docela zvláštní pocit," vydechla. „Bylo mi, jako bychom si vyměnili duše. Nikdy předtím jsem nic podobného nezažila. Nejsem si jista, že to tak chci."

„Já jsem na tom přesně, tedy skoro přesně jako ty," řekl Drago.

„Nedělej si ze mě legraci," zašeptala Cyril. Naklonila se nad ním a v měsíčním svitu se zaleskla její zpocená kůže. „Polib mě, Viju!" zaprosila.

Vyhověl jí.

Po tom všem, co se mezi nimi právě odehrálo, bylo obtížné věřit, že nemyslela vážně ani slovo z toho, co mu šuškala do ucha. Bylo jen hloupé, že věděl, jaké má povolání, stejné jako on, a že ho vykonává skvěle a rafinovaně. A přece. Bylo až odstrašující, jak ho tahle žena přitahovala. On však musel splnit úkol, a to zatraceně nepříjemný. Nesměl ho spustit ani na okamžik ze zřetele.

Drago od sebe Cyril trochu odtáhl a poznamenal: „V tobě dřímají netušené vlohy."

Zasmála se a v odlesku měsíce se jí zablýskly zuby. „Mám ještě pár jiných vloh, o kterých nemáš vůbec tušení," řekla a přitiskla se k němu rozpáleným tělem.

„A budu mít možnost je poznat?"

„Kdo ví," odpověděla Cyril Hope nevinně.

Drago se protáhl na posteli a podložil si hlavu polštářem. „A jak to teď vypadá s tvým slibem?" zeptal se Cyril.

„Prosím?"

„Na Pontichosu II jsi mi jednou slíbila, že mi budeš vyprávět o svém životě," připomněl jí.

„Ach tak. Opravdu?" vyhrkla a máchla opovržlivě rukou. „Tak zajímavé to zase není. Chceš to skutečně slyšet?"

„Přirozeně. Ty víš ledacos o mně, ale já tě prakticky neznám. Nesnáším, když jsem v nevýhodě."

„Tak dobrá. Pokud ti ale bude můj životní příběh připadat nevěrohodný a neprůhledný, já za to nemůžu. Víc toho totiž o sobě sama nevím. Vlastně ani nemám tušení, kdo ve skutečnosti jsem a kdo jsou mí skuteční rodiče."

„Ty jsi sirotek?"

„Ano i ne. Čtyři roky po tom, co skončila Monosova vláda, se jednoho dne objevila v záchytném táboře na Nieuw sedmičce mladá žena. Byla v jiném stavu. Hádali jí tak třicet let. Po traumatickém šoku ztratila paměť. Musela prožít hrůzostrašné věci. Nieuw sedm byl tehdy pokojný agrární svět, každopádně až do chvíle, než Cantarové přepadli tenhle kvadrant Galaxie a strčili do převýchovných táborů všechny, kteří nestačili včas utéct. Ta žena musela uprchnout z jednoho z těchhle zařízení a schovávat se dlouhou dobu v divočině. Osazenstvo záchytného tábora se sice snažilo vybudit ji z letargie, stimulovat její paměť, ale nemohli pro ni udělat víc než se jen postarat o její tělesné blaho. Kromě toho nikdo neměl v těchto táborech čas na cílenou léčbu. Uplynuly čtyři měsíce a konečně porodila dcerku - tedy mě."

Cyril se na chviličku odmlčela a pak pokračovala: „Nebylo mi ještě ani šest měsíců, když moje matka zmizela. Úřady sledovaly její stopu až na jednu bohem zapomenutou planetu na jižní straně Místní skupiny. Tam se stopa ztrácela. Všichni se domnívají, že maminka tam někde zahynula, ale já..."

„Ty tomu nevěříš, co?"

„Ne. Ani trošku. Přirozeně že se spoléhám jen na určitý pocit."

„Odkud máš všechny tyhle informace?"

„Všechno jsem se dozvěděla od svých pěstounů. Nemám nejmenší tušení, jak vypadala moje skutečná matka. Kdyby teď vešla do dveří, ani bych ji nepoznala."

„Doufám také, že je tvá matka ještě naživu," řekl Drago tiše. „Přeju ti, abys se s ní jednoho dne setkala. A co tví pěstouni, kdo to byl?"

Cyrilin hlas zvláštně zjemněl, když spustila: „Jmenovali se Leeny a Rakor Quillianovi - a byli to jedineční lidé. Táta byl přidělen jako zvláštní zmocněnec Terry pro humanitární pomoc na Nieuw sedmičce, máma pracovala jako hydroložka a měla na starosti výstavbu systému dodávek pitné vody. Když mi byl asi rok a půl, zahájili zákonem předepsané kroky, aby mě mohli adoptovat. Chtěli si mě vzít s sebou na Zem, stejně jako Zana, kterého si osvojili asi půl roku přede mnou. Také to udělali, jakmile to dovolily poměry na Nieuw sedm. Vrátili jsme se na Terru, do Nové Paříže. Vychovali mě, dali mi jméno a umožnili mi vystudovat Sorbonnu. Jednou mi táta řekl, že mě prý pojmenovali Cyril Hope proto, že ona mladá žena - moje matka - měla údajně na krku medailónek, do kterého byl vyryt monogram C. H."

Kráska si protřela oči a zafňukala: „Do háje, tohle přece není můj styl. Normálně se dojmu vždycky až ve chvíli, kdy dovyprávím svůj příběh celý. Asi je to tím, že tě mám tak blízko sebe."

Přivinula se k Dragovi. Ten ji objal jednou paží, políbil ji na tvář a něžně řekl: „Nikomu rozhodně neuškodí, když se může vyplakat. Ale jestli se ti o tom nechce mluvit..."

„Ale ne, vůbec mi to nevadí. Táta a máma se vrátili do diplomatických služeb znovu před deseti lety. Čekala je mise na Caliban Draconis. Nikdy tam nedorazili. Nikdo neví, co se stalo. Zanechali mně" - Cyril na chviličku zaváhala - „a

Zanovi malé jmění. Od té doby se potuluju po univerzu a pořád hledám. Nevzdávám se naděje, že najdu nějaké stopy po matce a pěstounech."

Dokonalá legenda, pomyslel si Drago. Takhle nebyla Cyril na nic vázaná, mohla cestovat, kam se jí zamanulo, poznávat lidi a navštěvovat různé světy, aniž ji mohl někdo podezřívat. V duchu se ptal, kolik je na tomhle příběhu pravdy a kolik je vymyšleného. Každopádně bylo fascinující ji pozorovat, jak lže, aniž hne brvou.

„A kdo na tebe pořád dává pozor?" zeptal se dívky.

„Kdo?"

„Zano?"

„Ach tak, přirozeně. Bohužel to dělá mnohdy horlivěji, než je mi milé." Cyril Hope se zimomřivě zachvěla a přitulila se k Dragovi ještě úžeji. Tělo měla stále ještě rozpálené.

Políbil ji a zašeptal: „Proč se ho vlastně bojíš?"

„Nemohli bychom na chvíli na Zana zapomenout? Není přece vůbec důležitý."

„Pro mě ano. Koneckonců mi vyhrožoval. Ví, že jsi tady? Sledoval tě sem z Pontichosu II?"

„Já nevím," špitla zděšeně. „Jestliže se domákl, že jsem v Terranii, pak taky ví, v kterém hotelu bydlím. Určitě by mu nedalo práci mě vyčenichat."

A zjistit, že se momentálně nacházíš v mé posteli, pomyslel si Drago. Nahlas pak řekl: „Ano, k tomu mu stačí málo."

„Dělám si starost, Viju. Myslíš, že po nás jde?"

„Buď bez obav," chlácholil ji. „Dokážu holýma rukama roztrhat i ty nejtlustší datové fólie."

„Pak je to v pořádku," zamumlala mu těsně u ucha a v opětovném vzplanutí vášně si na něj vylezla.

Drago pro příští chvíle zcela pustil z hlavy mládence jménem Zano Quillian a zapomněl na Syndikát Mocných. Nemohl si pomoct, ale byl sám se sebou velmi spokojený. Také Pinpoint na něj mohl být hrdý.

Když se konečně vydýchali, řekl Drago: „I když riskuju, že si to špatně vyložíš - potřebuju si dát cigaretu. Ty taky?"

„Mhm, ano." Cyril Hope se zahihňala a oba se pracně snažili rozplést své údy.

Drago vstal a přešel do obývacího sektoru. Na okamžik se zastavil před panoramatickým oknem a pak přikázal syntronu, aby otevřel dveře, a vyšel na lodžii. Pohlédl na noční oblohu klenoucí se nad Terranií. Bylo vidět jen několik málo hvězd a mnohá vzdálená slunce bledla v záři bílého kulatého měsíce v úplňku. Za několik dní se měl Drago nacházet na druhé straně soustavy spirálních ramen, kterou tvoří Mléčná dráha.

Zapálil si cigaretu a vrátil se zpátky k Cyril do postele.

„Na co myslíš, Viju?" zeptala se ho něžně.

Ležel hodnou chvíli v posteli a nic neříkal, jen pokuřoval. „Na to, že v pátek letím na Arghiro," ucedil konečně a v hlase mu zazněla lítost. „A že bych z toho byl odvázaný, to teda nejsem. Teď se mi to nehodí. Ne po tom všem, co se stalo mezi námi dvěma."

„Viju, Viju," zašeptala Cyril a kroužila mu konečkem ukazováčku zlehka po hrudi. „Chceš tím snad naznačit, že ti budu chybět?"

„Ženu, jako jsi ty, potká muž jednou za život," přiznal se bez obalu. Vlastně ani nemusel moc lhát.

„Cítím se polichocena. Ale ty mě nemusíš vůbec postrádat."

„Ach, opravdu ne?"

„Ne." Cyril se nadzvedla a opět na něj napůl nalehla. „Co bys řekl tomu, kdybych letěla s tebou?"

Drago poplácal krásku po zadečku a dal si záležet na tom, aby to znělo napůl užasle, napůl radostně, když vyhrkl: „Ty bys... to by bylo fantastické! Ty a já. Co by mohlo být ještě nádhernějšího?"

„Že?" zažvatlala vesele. „Myslíš, že se dá ještě obstarat letenka?"

„Myslím, že určitá šance by tu byla," prohlásil Drago ležérně. „To se dá zařídit. Letím na palubě TŠATA, lodi patřící Pozemské mezihvězdné společnosti. Jistě se tam najde i kajuta pro tebe. Skákal bych radostí až do stropu, kdybys letěla se mnou."

„Trvám ale na tom, že si letenku zaplatím sama."

„Mám rád zásadové ženy. V tomhle případě ale můžeš zásady klidně hodit přes palubu. Ber to jako výraz mé pohostinnosti, prosím!"

Cyril na chviličku zaváhala a pak řekla: „Tak dobrá. Říkal jsi v pátek?"

„Ano."

„Zdržíš se v Port Wellsu dlouho?" zeptala se naoko nezávazně.

„Ne déle, než bude nutné," odpověděl a ani tentokrát nemusel lhát. „Kromě toho pobudu mnohem déle v Drago Wellsu. Musím tam dohlédnout, jak postupuje tamní planetární kultivace."

„Je mi fuk, jak dlouho to potrvá, jen když budeme spolu."

Cyril si spokojeně povzdechla, skulila se z Draga, lehla si na záda a přitáhla si přikrývku až pod bradu. Zcela zjevně dostala to, po čem prahla.

Už v polospánku zamumlala: „To bude nádhera, Viju."

Drago o tom nebyl zdaleka tak přesvědčen, ale nechal si to pro sebe.

6. kapitola

Namlouval si, že si chce jen několik minut odpočinout. Když ale otevřel oči, pronikal už do pokoje první ranní přísvit. Ležel na zádech a Cyriliny světlé vlasy měl rozprostřené na rameni.

Drago se v duchu podivil, jak může být ženské tělo po ránu vždycky tak vlahé a mnohem vláčnější než předchozí večer. Tahle otázka ho ostatně nenapadla poprvé. Když pohlédl na hodinky, pohnul se, a tím probudil také Cyril.

Zvedla hlavu, ale oči měla ještě zavřené. „Viju?" zamumlala rozespale. „Co se děje?"
„Je čas. Nechtěla ses dostat nepozorovaně do svého hotelu?"
Upřela na něj modré oči a trhla sebou. Její ospalost zmizela jako mávnutím proutku.
„Viju!" vykřikla. „Vždyť už je ráno!"
Přikývl a uculil se.
Cyril odhrnula přikrývku a on chviličku obdivoval její nahé tělo, než si posbírala šaty a zmizela v koupelně. Vyšla z ní přesně za deset minut.
Drago se mezitím rovněž oblékl a dovedl Cyril k nájemnému kluzáku. Letmo se na něj usmála a sesula se na sedadlo. Kluzák se zvedl pomocí antigravitačního pohonu a zařadil se do dopravního provozu, který se odehrával ve výšce dvaceti metrů nad zemí a který řídili příslušníci dopravní služby. Terrania Traffic Control podléhala NATHANOVI, největšímu a nejdůležitějšími počítači ve Sluneční soustavě.
Drago se vrátil do svého apartmá a nechal se spojit domácím syntronem s vrchním ředitelstvím SYLISP na Itsubishi Row.
„Kontakt navázán," prohlásil, když na něj zamrkal z obrazovky Kerim Pinpoint.
„Výborně! A dostatečně blízký?" Kerim míval občas velmi černý humor.
„Blíž už to ani nejde," odpověděl mu Drago stejným tónem.
„Doufám, že ti to nezlomí srdce, až bude po všem?"
„Toho se neboj. Je tu ale ještě něco."
„Ano?
„Objevil se, ehm, jeden bráška nebo tak něco. Na Pontichosu II si až příliš okatě hrál na ochránce. Měl jsem s ním takový malý spor. Jmenuje se křestním jménem Zano."
Drago odeslal datový krystal přes transponder svého terminálu do Kerimovy stanice. „Prověř ho."
„Jistě," řekl Pinpoint. Měl spojení se všemi terranskými tajnými službami, jakož i s celou řadou „spřátelených" zpravodajských agentur mimosolárních vlád.
„Budeš potřebovat tam venku pomoct?"
„Když tak začnu křičet o pomoc."
„No dobrá," řekl Pinpoint nevzrušeně. „To ty riskuješ krk." Bylo nepsaným zákonem, že agenti SYLISP využívali pomoci řádných právních orgánů planetárních úřadů skutečně jen v nouzi nejvyšší. „Každopádně vydám pokyn, aby tě nechali celníci v Athenee na pokoji. Ohlásím se, jakmile zjistím něco o tom Zanu Quillianovi."

ooo

Drago musel nějak přečkat čtyři dny, které zbývaly do startu TŠATA.
Scházel se s Cyril a trávil většinu času tím, že si hrál na obzvlášť vychytralého obchodníka, který nezná bratra, když jde o to, získat někde lukrativní kšeft. Zdálo se, že to hraje s obrázkem, který si o něm Cyril vytvořila. A on ji v tom podporoval. Zařizoval to tak, že se v její přítomnosti scházel s důvěrníky z dob, kdy nebyla jeho pověst zrovna nejvalnější. To v ní mělo vymýtit poslední pochyby.
Předposlední večer bloumal s Cyril v počínajícím soumraku čtvrtí Altaj. Mířili z Mall Row do Avenue Bester.
Cyril obdivovala smělé stodvacetiposchodové katedrály, v nichž sídlily tak významné organizace jako Hvězdné obchodní centrum, jakož i správní orgány LSP. Cimbuří nejvyšších pater ještě tonula ve slunečních paprscích, zatímco dole už se rozsvěcovaly první lucerny. Ohňostroj xenonových reklam proměňoval uliční soutěsky v pohádkovou krajinu.
Drago se tu a tam zahleděl zkoumavě do večerního davu chodců na Mall Row a hledal očima Zana. Zdálo se, že bratrova možná přítomnost na Zemi trápí Cyril víc, než byla ochotna přiznat Dragovi. Třebaže si Viju přál, aby je Zano následoval do Terranie - a na Pontichosu II také udělal ledacos pro to, aby se Cyrilin „bratr" za nimi skutečně vydal - přece jen nechtěl, aby se jim přilepil na paty jako věčný stín.
Nikde Zana neviděl.
Oba chvíli postáli před Shopping Galaxy, největším nákupním centrem v megapoli, a možná dokonce i na Zemi. Do nebe čnící skleněné průčelí barvy bronzu této obří budovy sloužilo v nočních hodinách jako jedna obrovská reklamní holografická plocha. Za ním, jak věděl, se na celkem deseti podlažích nacházelo víc než 500 obchodů a nejméně 400 restaurantů, které nabízely v podstatě všechno, co bylo v Mléčné dráze dobré a drahé - nebo bylo za dobré a drahé považováno.
Analýzy trhu hovořily o dvou milionech návštěvníků denně, které zaznamenávaly všudypřítomné syntrony. Ti dopomáhali obřímu centru k dennímu obratu ve výši padesáti milionů galaxů.
„Fantastické," vydechla Cyril uchváceně a pohlédla rozzářeně na Draga.
„Ne, ne, nedělej si mylné naděje, z toho nic nebude!" vykřikl po chvíli zděšeně Viju. „Ani zaboha s tebou nevlezu do tohohle pekla konzumu."
„Ty mizero!" zasyčela a předstírala zklamání a nelibost. Jemně rýpla Draga do žeber a velmi sladce se na něj usmála.
Viju si zhluboka povzdechla pokrčil rameny. Tuhle situaci neprožíval poprvé. Nikdy nebyl schopen pochopit, proč ženy už při pouhé představě koupě nějakého exkluzivního hadříku jako by podlehly neodolatelnému puzení proměnit tuto představu ve skutečnost. Tento proces spouštělo zřejmě cosi jako Pavlovův reflex. Fakt, že je nakupování náročné na čas a peníze, jako by nehrál žádnou roli.
Drago podstoupil toto mučení pouze jednou s Alex a procházel s ní jednotlivými podlažími tohoto rozlehlého obchodního monstra. Zatímco jeho generální manažerka poskakovala jako srnka od jednoho obchodu ke druhému, on

toho měl po hodině plné zuby.
Děsivá vzpomínka mu bránila v tom, aby se vydal do tohoto pekla ještě jednou. Tedy alespoň dobrovolně. Tento večer mu připadal mnohem vhodnější pro procházku po Crest Arcade a následnou večeři v Zemanově baru a grilu.
Po několika minutách odbočili do ulice vedoucí ke Crest Arcade. V budově bylo velmi živo. Obrovská arkáda byla jasně osvětlená. V několika patrech se zde nacházely bary, obchůdky se suvenýry a kavárny, tančírny, exkluzivní restauranty i levné hospůdky, propojené chodbami a terasami. Byla zde k dispozici také točitá schodiště pro ty, kteří si chtěli celý areál projít pěšky až nahoru ke kopulové střeše vysoké sto padesát metrů. Do toho zářily průhledné sloupce antigravitačních výtahů pro pohodlnější návštěvníky.
V Crest Arcade se nabízely pod jednou střechou téměř všechny druhy rozptýlení, jaké si bylo možné představit na Zemi. Vládlo zde přímo babylonské zmatení jazyků. Kromě lidí zde byli k vidění zástupci prakticky všech civilizací Místní skupiny, nejrůznější jevové formy tvorů potřebujících k životu kyslík. Ozývalo se zde pronikavé cvrčení Bluesanů z východní strany Mléčné dráhy stejně jako syčení a prskání Kartaninů z Pinwheelu nebo Hangaye. Mezi skupinou Cheborparnů a Lingvidů se majestátně sunul obrovitý Haluťan. Dva Swoonové raději používali své antigravy, protože se zřejmě obávali, že by je kolos nedopatřením zadupal do země.
Do změti hlasů se mísila hudba nejrůznějších stylů, linoucí se z nesčetných akustických polí, a na každém kroku šuměly blikající reklamní hologramy. Vonělo to tu pronikavě a sladce pokrmy škvířícími se v kotlících a na pánvích pojízdných prodavačů, jakož i květinami, bylinkami a parfémy.
Cyril a Drago pomalu procházeli třemi hlavními podlažími Crest Arcade a nahlíželi do výloh. Vodotrysky vyšlehující až do výše pátého patra a třpytící se všemi barvami spektra, blahodárně zvlhčovaly vzduch.
Konečně se kráska nasytila skvělých dojmů. Zasmála se a tiše řekla: „To by prozatím stačilo."
Drago vděčně pokývl hlavou, vzal ji za loket a zamířil s ní rovnou k Zemanovu baru a grilu. Jako by vešli do oázy po dlouhém pochodu pouští. Po schodišti pokrytém kobercem sestoupili do lokálu a uvelebili se ve výklenku obloženém kůží u nízkého stolku z mramorovaného plastu.
„Je tu fajn," prohlásila Cyril. Rozzářeně na něj pohlédla a zeptala se ho: „Chodíš sem často?"
„Sem tam," přiznal se.
Cyril jen ohromeně pozvedla obočí, když její společník - aniž se ohlédl - vztyčil dva prsty a randorský vrchní se přihnal se dvěma jednobarevnými koktajly. Zato se zdálo, že ji vůbec neudivily číšníkovy čtyři paže. Obyvatel Randoru pro ni zjevně nebyl žádná novinka.
„Líbí se mi tady," vydechla. Znovu se na Draga usmála a připila mu.
Toho při jejím svůdném úsměvu zamrazilo v zádech. Obával se ovšem, že podléhá totální iluzi o upřímnosti krásčiných citů. Neustále si musel připomínat, že je pro Cyril jen návnada a že má v úmyslu ho jen využít pro své nekalé záměry. Zdálo se však, že rozum přestává ovlivňovat cit. Přiznal si v duchu, že je to znepokojující a matoucí zároveň.
Povzdechl si a dopil koktajl. Příjemnou atmosféru v podniku dotvářely tlumené hlasy hostů a občasný cinkot příborů.
Oba se rozhodli pro steaky Surimi s opečenými bramborami obalenými rudočernou pepřovou krustou a domácím salátem. Jako zákusek si dali jablečný koláč a k němu vypili espreso s andorrskou grappou.
Nakonec se Cyril zhroutila do polstrování a zhluboka si odfoukla. „Tak, a konec přecpávání!" zasupěla a zatvářila se zničeně. „Dneska určitě přiberu. Jistě mě na okamžik omluvíš, že? Musím si jít napudrovat nos."
Drago zdvořile vstal a hleděl za ní. Potom se mu zničehonic vzbouřil žaludek. Pepřová krusta se zřejmě začala prát s trávicími šťávami. Prodral se k nálevnímu pultu a usedl na vysokou stoličku.
Asi o dvě místa dál se opíralo pult chlapík v lesklém obleku. Jednou rukou se přidržoval tyče a druhou máchl Dragovým směrem. „Ahoj, starouši!" vykřikl. Zdálo se, že vypil o skleničku víc, než měl. Drago se ohlédl přes rameno. Nikdo za ním nestál. Tedy alespoň ne nikdo, koho by mohl mít zkouřený host na mysli.
Viju se na něj znovu otočil, zašklebil se, aby projevil dobrou vůli, a vlídně řekl: „Dobrý večer!" Znělo to falešně, jak už to tak bývá, když se střízlivý setká s vlezlým násoskou.
Jeho protějšek na něj zamával a kupodivu neupadl. Sklenka před ním byla prázdná. „Ty si na mě nevzpomínáš?" vyhrkl opilec. „Ty se nepamatuješ na starého dobrého Soma Suffita z Rosandaalu?"
Drago se zahleděl pozorněji na urostlého drsňáka s kouřově šedýma očima, zjevnými implantáty, a hladkým obličejem. Bylo mu jasné, že ho v životě neviděl. „Bohužel ne," řekl. „Nejspíš jsi tehdy potkal mého dvojníka. Já jsem Viju Drago."
Suffit na něj zíral trochu tupě, ale v očích měl přece jen ostražitý výraz. Vzápětí se dunivě rozchechtala zahalekal: „To je celý Viju Drago, starý dobrák a vtipálek!" Škytl si a na okamžik nebezpečně zavrávoral. Poněkud namáhavě stáhl obočí a namířil na Draga tlustý ukazovák. „Ty starý lišáku. Trade City, bary v Allien Townu - nic ti to neříká?" zařval vítězoslavně snad na celý lokál.
„Tak jo," zalhal Drago. Bylo mu jasné, že tomuhle Suffitovi beztak nic nevymluví. „Máš pravdu, už jsem si vzpomněl. Co pořád děláš?"
„Hele, dáme si panáka, ne?" řekl naléhavě Suffit a otočil se k pultu. „Musíme přece zapít to naše shledání, ne?" Několik Suffitových sousedů se prozřetelně odtáhlo stranou.
„Hele, nemohl bych začít nějakou kyselkou?" vyhrkl Drago. „Asi jsem to přehnal s jídlem, mám dojem."
Suffit napřáhl blahovolně ruku směrem k barmanovi, rovněž Randoranovi, který už čtvrtou paží podával vodu, a zašumlal: „Ale šamožřejmě, příteli."
Drago vypil sklenici a chtěl se vrátit znovu do výklenku. Cyril se stále ještě neobjevila. Vrávorající Suffit mu nenápadně přehradil cestu. Tvářil se jako opilec, který se snaží zamaskovat svůj stav. „Tak co pořád děláš, kámo?" zeptal se ho mile. Zřejmě se rozhodl, že bude co nejvlezlejší.
Drago pokrčil rameny a odpověděl zdrženlivě: „Všechno možné. Hlavně dělám do nemovitostí." Neviděl jediný důvod, proč to tajit.

Chlapík jménem Suffit mu vdechl do tváře alkoholické výpary, když se k němu důvěrně naklonil. Vytáhl z balíčku cigaretu, podal mu ji a řekl: „Takže ty teď bereš lidi na hůl, milánku?" zeptal se Draga, aniž ztlumil hlas. „Podstrkuješ jim bezcenné parcely na pustých planetách za přemrštěné ceny, co?"

Drago odmítl nabízenou cigaretu a chladně odpověděl: „To by tě nemuselo zajímat."

„Vždyť mě to taky nezajímá, chlapče. Nato já kašlu." Som Suffit na něj spiklenecky zamrkal, přiložil si ukazovák k ústům a zasyčel: „Takže ani muk, starouši!"

Drago byl připraven mu dokázat, že není ani starý, ani chlapec, ale vzápětí si to rozmyslel. Nemělo cenu jít na opilce pádnými argumenty.

„Tak starý dobrý Drago - se dal na nemovitosti!" zahřímal Suffit a rozchechtal se na celý lokál. Vytáhl z náprsní kapsy luxusní howalgoniovou svorku na bankovky, oddělil od svazku jednu desetigalaxovku a hodil ji na pult. Vzápětí zašeptal tak nenápadně, aby ho všichni slyšeli: „Ještě si dobře pamatuju, že byly časy, kdy jsi na nákladových nádražích kradl kluzáky."

„A dost!" vyštěkl Drago a ihned litoval, že se vůbec zahazoval s tímhle otlemeným ožralou. „Kecáš blbosti!" zavrčel. Když zahlédl na druhé straně lokálu Cyril, sykl: „Promiň, ale někdo na mě čeká."

Suffit ho poplácal kamarádsky po zádech, pohlédl na něj ze strany a uchechtl se. „Aha, ty tu máš stíhačku, co?" zachrchlal.

Drago si dobře všiml, že měl v očích vypočítavý, a ne zrovna přátelský výraz. „Moje sedmá kočka tenhle týden," ucedil.

V té chvíli přišla k nálevnímu pultu mladá žena v přiléhavé šedomodré sukni a Suffit si ji okamžitě zabral pro sebe. „Auro!" zašveholil. „Sladká Auro! Tak tohle je dobrák Viju. Zařádili jsme si spolu v nejednom baru."

Aura a Drago si potřásli rukama.

Dívka na něj zkoumavě pohlédla a zvolala: „Ahojky, Viju! Říkají mi tady Rea."

Som Suffit si říhl a odpotácel se jim z dohledu. Drago to považoval za úspěch.

„Ten tvůj kámoš je ale číslo," poznamenala mladá žena.

„Dáš si něco k pití?" zeptal se jí. „Ostatně, on není můj přítel. A tvůj nejspíš taky ne, co?"

„Jedno cibalské daiquiri," řekla Rea. Usmála se a dodala: „Ne. Já toho chlápka vůbec neznám."

Rozesmáli se oba, když se ale Drago po chvíli vracel k Cyril ke stolu, úsměv mu zmizel z tváře. Soma Suffita nikde neviděl. Bylo mu jasné, že určitě nebyl tak opilý, jak předstíral. A Drago si na něm všiml ještě něčeho. Měl v podpažním pouzdru zbraň. Sice dobře zamaskovanou, ale Drago měl vycvičené oči.

Asi za hodinu dopravil Drago Cyril do hotelu. Nepožádala ho, aby zůstal u ní přes noc, a také odmítla pozvání k němu do apartmá. Rozloučili se jen letmým polibkem.

Drago pak čekal před hotelem, až robot vyzvedne z několikapatrové podzemní garáže jeho červený kluzák. Noc byla vlahá, a tak si nechal zatažený kryt.

ooo

Když se vracel do svého apartmá, po celou dobu uvažoval o tom, proč ho tak znepokojilo střetnutí se Suffitem. Ještě nedošel k žádnému závěru, když odbočil z ulice a zamířil k vjezdu do podzemních garáží denebských apartmánů. Noční osvětlení jen spoře ozařovalo jízdní pruhy a jednotlivá stání.

Drago zaparkoval v přiděleném boxu, vytáhl impulsátor, vystoupil ze stroje a - později si nevzpomínal, co ho varovalo - na okraji svého zorného pole zaznamenal prudký pohyb. Kdosi se vynořil za ním ze stínu dvou zaparkovaných luxusních kluzáků a zvedl paži. Drago bleskurychle zalehl. Slyšel sípavý dech, když se nad ním sklonil útočník. V jeho ruce se zablýskla zbraň.

Drago trhl hlavou do strany a úder se mu svezl po tváři. V rameni ucítil palčivou bolest. Téměř nevědomky se převalil na záda a vykopl nohu vší silou proti útočníkově zápěstí. Zbraň zavířila vzduchem a třeskla opodál o podlahu. Viju vyskočil na nohy a vykopl podruhé, ale tentokrát mířil do prázdna. Ztratil rovnováhu a ucítil, jak si jeho sok spletl jeho ledviny s boxerským pytlem.

Druhá rána mu zasáhla páteř. Zasténal, zapotácel se a vzápětí inkasoval třetí úder. Zaslepený bolestí se vrhl vpřed s nataženými prsty a snažil se zachytit neviditelného protivníka.

Vtom jako by ho někdo praštil kladivem do zátylku a padl obličejem na zašpiněnou, smradlavou podlahu, slizkou od hydraulické kapaliny.

Bylo mu jako by mu na zádech přistál vesmírný tryskáč, ovšem, bez antigravu - soupeř na něj skočil a přimáčkl ho koleny k podlaze. Něčí ruka mu sevřela hrdlo a snažila se mu zvrátit hlavu dozadu. Rvala ho za vlasy a kroutila mu lebkou.

Drago lapal chrčivě po dechu a zíral na vzrušením zkřivený obličej před sebou. Údajný opilec byl naprosto střízlivý. Zdálo se, jako by se zastavil čas, a kromě Dragových dávivých nádechů a Suffitova chrčení vládlo v podzemní garáži ticho.

Suffit se zničehonic uchechtl, a než se Viju stačil vzpamatovat z úžasu, zasyčel: „Tak co ty na to, zkurvysynu?" Chvíli si s chladným opovržením Draga prohlížel a pak mu pustil vlasy - a udeřil ho kloubem prostředníku do spánku.

Viju upadl okamžitě do bezvědomí.

Zasténal, když se opět probral. Zachvěl se zimou a omámeně se posadil. Hlavou mu projela ostrá bodavá bolest. Osvětlovací tělesa v podzemní garáži se mu zatočila před očima. Po Suffitovi nebylo nikde ani vidu, ani slechu. Drago dýchal zhluboka a pravidelně, dokud se mu nedostal krevní tlak do normálu. Dobelhal se k výtahu, a ten ho vynesl nahoru. Zanedlouho už se nacházel v důvěrně známém prostředí svého apartmá.

Pracně se svlékl a odvrávoral pod sprchu. Zatímco si pouštěl na sebe horkou vodu, přemýšlel o Suffitovi. Tenhle chlapík se studeným čumákem mu dělal starosti. Věděl přece dobře, že mě má v rohu, a mohl mě dorazit, kdy se mu zachtělo. Neudělal to. Proč? uvažoval Viju horečně. Že by měl nějakou spojitost s Cyril a její kurýrní službou? Podle toho, jak se rval, to vypadalo na to, že musel kdysi absolvovat oficiální výcvik. Jiná otázka je, proč mě napadl tak nečekaně.

°°°

Poslední noc před odletem na Arghiro probudil Draga ze spánku jemný hlas jeho syntronu. „Drago! Máš hovor."
„Mhm," zamumlal Viju, převalil se na druhý bok a rozmrzele zamžoural na hodinky. Světelný číselník se mu rozplýval před očima. Zaostřil - jedna čtyřicet čtyři. Nestrávil v Morfeově náruči víc než třicet minut. Taková bezohlednost, mě teď budit! blesklo mu hlavou a nahlas se zeptal: „Kdo to je?"
„Kerim Pinpoint, Drago. Trvá na tom, že s tebou musí mluvit."
„Pověz mu, že nejsem doma."
„To nemohu, jak dobře víš. Mé naprogramování mi nedovoluje lhát."
„Do hajzlu!" zavrčel Drago rozzuřeně, a to způsobilo, že byl náhle čilý jako rybička. „Připomeň mi, abych tě příležitostně přeprogramoval."
Protože Drago dbal velmi na nedotknutelnost svého soukromí, neměl v ložnici žádný terminál. Nyní zaklel, vylezl z postele, hodil si na sebe župan a přešel do pracovny. Tam se sesul do křesla a dal syntronu pokyn, aby aktivoval holoprojektor.
Zakrátko se uprostřed místnosti zjevil Kerim Pinpoint.
„Ty snad nikdy nespíš, co?" zavrčel Drago podrážděně.
„Ale spím - samozřejmě v běžné pracovní době, když jsem v kanceláři."
„To byl zatraceně špatný vtip, člověče," vyštěkl Viju a ani se nesnažil zakrýt svou rozmrzelost.
„Taky je mi líto, že jsem tě probudil."
„Jako by se stalo!" řekl odevzdaně Drago a máchl rukou. „Nemám ti to za zlé, protože mě už po léta dnes a denně rušíš v těch nejnevhodnějších chvílích. Někdy se ale tak ptám, jestli ti není jasné, že také členové tvé organizace potřebují tu a tam alespoň pár minut spánku. A kromě toho..."
Pinpoint zvedl ruku a zastavil vodopád Dragových slov.
„Na to, jak jsi údajně k smrti unavený, mluvíš jako kniha. Přejděme ale k tomu, kvůli čemu ti volám."
Zano Quillian se jmenoval ve skutečnosti Zano Roc. Bylo mu třicet pět let a pocházel ze Země, přesněji řečeno z malého ospalého hnízda na západním pobřeží amerického kontinentu. O jeho dětství neexistovaly žádné informace. Že se o něm vědělo vůbec něco, zavinil fakt, že kdysi sloužil u výsadkové kosmické jednotky LSP, kde si v různých akcích rychle získal pověst chladnokrevného, nemilosrdného zabijáka divokou zarputilostí a brutalitou.
Roc byl nicméně vlk samotář a nebyl schopen pracovat v týmu. Podle psychosociogramu se vyznačoval kromě pozoruhodné inteligence nadprůměrným násilnictvím, nedostatečnou lidskostí a výbušnou povahou. Což ostatně často pociťovali jeho spolubojovníci. Byl skrz naskrz zkažený, a proto se s ním výsadkové vojsko velmi rychle a bez lítosti rozloučilo.
„A jak zapadá do celkového obrazu?" zeptal se Drago Pinpointa.
„Je to jeden ze spousty poskoků, které má Syndikát Mocných na výplatní listině."
Drago tiše písknul. Několik kamínků už zapadlo do mozaiky. „A co ti dva, kteří mě přepadli?" vyhrkl.
Pinpointův virtuální obraz zavrtěl hlavou a odpověděl: „Zatím o nich nemáme žádné zprávy. Kdy odlétáš?"
„Zítra odpoledne. Vesmírná loď TŠATO, Pozemská mezihvězdná společnost."
Pinpoint pozvedl jakoby na rozloučenou paži a řekl: „Určitě o sobě ještě uslyšíme."
Drago přikývl a poznamenal: „Určitě, ať už tak nebo onak."
Hologram pohasl. Drago zůstal několik vteřin nerozhodně stát uprostřed místnosti, pak si zívl, až mu zapraskaly čelisti, a vrátil se do ložnice. Lehl si na záda, založil si ruce za hlavou a zíral do tmy. V hlavě si ještě jednou promítl informace, které mu sdělil Pinpoint.
Pokud trivideové filmy zobrazují zločin, snaží se vyvolat v divácích dojem, který by se dal vyjádřit asi takto: Podívejte se, tak takhle vypadá gangster. Tento obrázek je však většinou falešný. Kriminálníci velkého formátu odjakživa působí převážně dojmem úspěšných obchodníků. A to dodnes - nebo právě dnes? Připomínají advokáty, bankéře, lékaře, politiky. Stejně jako předtím ale zločin potřebuje také své tělesné strážce, pohůnky, bijce a pistolníky. Proto také Syndikát musel mít své podřadné členy. Právě ti vyřizovali skutečně nepříjemné záležitosti, shazovali lidi ze střešních teras stopatrových mrakodrapů, mučili je a trýznili, topili a stříleli. Byli to oni, kdo nosili lidem zprávy, že s nimi chce mluvit Yadashi nebo Mike nebo Calum. Zkrátka a dobře pěšáci.
Zano Roc se vypracoval v Syndikátu vysoko. Nějakou dobu fungoval jako výběrčí a inkasoval výpalné, zkoušel to jako kurýr, ale po několika malérech přesedlal na ochranu osob uvnitř Syndikátu, což vyhovovalo jeho založení mnohem víc. A také chvíli žil na hromádce s jednou ženou, než se jejich vztah rozpadl - nikdo nevěděl proč.
Známé bylo i jméno oné dámy - Cyril Hope Quillianová. To vysvětlovalo Zanovu nevraživost vůči Dragovi.

7. kapitola
Osobní vesmírná loď TŠATO
Pozemské mezihvězdné společnosti

Když se Drago odpoledne v domluvenou dobu setkal s Cyril před přepážkou v hale kosmodromu, měla u sebe tři příruční zavazadla. Obrovský kufr jí nesl letištní robot.

Zlehka a poněkud nervózně ho políbila. Ani nebylo divu, vzhledem ke skutečnosti, že u sebe patrně měla drogy v hodnotě několika desítek tisíc galaxů. Zásilku dostala zřejmě ještě v noci. Tato část operace proběhla bez pochyby profesionálně a hladce.

Drago ukázal na její zavazadla a řekl: „Vlastně jsem neměl v úmyslu strávit na Arghiru rok." On sám si nesl jen cestovní kabelu. Všechno potřebné oblečení měl uloženo ve skříních v Drago Wellsu.

Cyril se na něj letmo usmála a plácla ho zlehka po tváři. „Jsi sice drahoušek, ale jak se zdá, nevíš, že moderní ženy potřebují o poznání víc luxusu, i když jde třeba jen o pár hezkých hadříků," řekla. „Může se stát, že mě kapitán lodi pozve na večeři. Tady máš!" Podala mu kufírek s kosmetikou. „Ukaž se taky jednou jako kavalír!"

Bez problémů prošli všemi kontrolami.

Start sledovali z vyhlídkové paluby, uvelebeni v pohodlných křeslech. Usrkávali přitom koktajly a chroustali obložené topinky. Holografická projekce v nich vyvolávala dojem, že sedí pod obrovitou kopulí. Ta měla později nabídnout zaujatým pozorovatelům výhled do vesmíru plného mlhovin a vzdálených galaxií. Zatím však byl vidět pouze rozlehlý terranský vesmírný přístav.

Nadzdvihován antigravitačními pohonnými jednotkami odlepil se pětisetmetrový obr téměř nehlučně od startovní plochy a stoupal jako obrovitý balon mezi mraky. Teprve když prorazil atmosféru Země, zrychlil a hnal se téměř rychlostí světla po ekliptice do vesmírných hlubin na druhé straně dráhy Pluta. Ve strojovnách začaly pracovat gravitransformátory a metagravy dosáhly maximálního zatížení. Stále zesilovaly gravitační střed, onen virtuální bod G, ve směru letu, až přístroje signalizovaly vznik černé pseudodíry.

Solární koordinační služebna na Neptunu zaznamenala strukturální otřes, když se TŠATO vřítila černou pseudodírou do hyperprostoru a řídila se kurzem, který ji měl dovést za čtyřicet osm hodin na Arghiro.

Soustava slunce Arghoo byla vzdálena od Země třicet pět světelných let. TŠATO, jejíž metagravové pohony umožňovaly dosáhnout nadsvětelného faktoru vyššího než deset milionů, dokázala tuto vzdálenost urazit přímým letem za necelých devatenáct hodin. Na této trase měla ovšem dvě mezipřistání, což příslušně prodlužovalo dobu letu.

Poté co TŠATO opustila Sluneční soustavu, ukázala se Cyril ze své milejší stránky. Měla na sobě bílé šaty s velmi štědrým výstřihem, které báječně kontrastovaly se snědou pletí. Pevná plná ňadra přitahovala neomylně zraky všech mužů na lodi. Na zlatém řetízku na zápěstí měla zavěšenou nepatrnou kabelku. Sklonila se nad Dragem, aniž se starala, co tomu řeknou ostatní cestující, a poprosila ho: „Vyprávěj mi o Drago Wellsu, Viju. Jsem tolik zvědavá!"

Drago spustil o projektech kultivace planet, které realizuje jeho firma, při nichž se pustiny proměňují v oblasti vhodné k osídlení. Ty pak po rozparcelování prodával zazobaným zájemcům jeho skvělý generální manažer Fox Daroom.

„A kde budeme trávit no-, och, mám samozřejmě na mysli dny," zahihňala se nestoudně Cyril a kousla se do spodního rtu. „V tvém loveckém srubu?"

„Uvidíme. Možná taky v Port Wellsu."

Kráska se vesele rozpovídala o nejrůznějších nicotnostech a Drago jí roztržitě naslouchal. Čtyři dny musel přemýšlet o tom, jak bude postupovat, zatím ale kromě vskutku mlhavé představy nedospěl k žádným konkrétním závěrům. Všechny jeho úvahy se točily kolem Cyril Hope. A samozřejmě kolem Zana Roca.

Nemohl popřít, že pomyšlení na něj v něm vyvolávalo určitý neklid. Přes všechno, co se mezitím dozvěděl o Cyril, Syndikátu Mocných a Zanovi, jen nejasně tušil, co ho asi čeká. Přirozeně mu bylo jasné, že Cyril je pod dohledem od chvíle, kdy převzala zboží. Nejspíš si ji vzal na starost Zano a pověsil se na ni jako stín. Drago se snažil ze všech sil objevit ho na kosmodromu a vyhlížel ho i během kontroly na palubě TŠATA, ale marně.

Možná dostal od Syndikátu pokyn, aby v žádném případě neohrozil tento úsek cesty - nebo mu to nakázala Cyril osobně. Vím vůbec, jak to mezi těmi dvěma je? zeptal se Drago v duchu. No, uvidíme. Důležité je teď něco jiného. Musím se nějak dostat k jejím zavazadlům, aniž mě při tom načapá Cyril nebo někdo jiný.

„Drago!"

„Promiň," vyhrkl zkroušeně. „Obávám se, že jsem tak trochu ztratil nit. O čem jsi mluvila?"

Zašklebila se a odpověděla: „Jestli se ujmeš řízení?" „Jakého řízení?"

„Máme možnost si prohlédnout velitelský můstek. Není to nádhera?"

„Jdi sama," namítl Drago a představil si hluboký nezájem. Bylo mu jasné, že lepší příležitost se mu v nejbližší době sotva naskytne. „Znám velitelské můstky kosmických lodí jako svoje boty."

Pátravě na něj pohlédla a vyhrkla: „Opravdu nechceš jít se mnou?"

„Ani ne. Myslím, že bych se mohl jít na chvilku natáhnout do své kajuty. Uvidíme se u večeře, ano?"

Cyril mu zmizela v klubku cestujících, kteří rovněž měli zájem podívat se na můstek. Deset vteřin nato opustil vyhlídkovou palubu.

Cesta lodí mu nečinila nejmenší potíže. Prošel kolem nejhořejší paluby, nechal se odvézt pojízdnými schody o patro níž a minul trivideotéku. Prošel mezi obchody a bistry. Vyhnul se chlapečkovi, který se hnal celý zadýchaný za poňafávajícím psem, a zabočil do chodby, kde se nacházely jejich kajuty. Měli přidělené kabiny číslo 139 a 140 na třicáté osmé palubě. Cyril bydlela ve sto třicet devítce. Drago se rozhlédl pečlivě po chodbě. Nikde neviděl živou duši.

Vchodové senzory byly jednoduché mechanismy, pokud se zrovna nejednalo o vysoce citlivé, na osobu konfigurované zámky, a nepředstavovaly žádnou velkou překážku pro někoho, kdo se alespoň trochu vyzná v syntronech. A Drago byl v tomto oboru poměrně zběhlý. Pikosyn zabudovaný do jeho polyfunkčního náramku rozlouskl jednoduchý algoritmus dveřního zámku během několika vteřin.

Vstupní senzor zezelenal.

V kajutě byl cítit Cyrilin parfém a vůně vyvolávala iluzi její fyzické přítomnosti. Drago se ušklíbl a zavrtěl hlavou.

Vytáhl ze zavazadlového sektoru obrovský loďák a začal ho rychle, zkušeně prohlížet. S negativním výsledkem. Potom si vzal na paškál příruční zavazadla. Výsledek byl rovněž nulový. Zbýval jen kosmetický kufřík uložený v hygienické buňce. Popadl ho a pátravě po něm přejížděl prsty, než našel zámek. Zakrátko se odklopilo víko a Drago spatřil svůj obličej v zrcadle zabudovaném ve spodku víka. Zakřenil se a prohrabal kufřík. Připadal si skoro jako fetišista, když se přehraboval v Cyriliných intimních věcech.

Potom znovu zavrtěl hlavou. Bylo úžasné, kolik s sebou nějaká žena může tahat šminek a dalších kosmetických serepetiček. Znervózněl, když ani v kufříku nenašel nic, co by svědčilo o převážení narkotik. Přejížděl prsty po zvlněném vnitřním polstrování z tvrzené pěny. Zkusil ji oddělit od postranních stěn - bingo! Dala se vyjmout! Rychle vyklopil obsah kufříku na postel a uvolnil výplň. Když ji vyndal a otočil, tiše si písknul. Byla dutá! V každé z dutin vězela trubička dlouhá asi deset centimetrů a o průměru jeden centimetr.

Drago vytáhl zátku a nasypal si trochu obsahu na dlaň. Bílý prášek vypadal neškodně. A také by byl, kdyby šlo o pudr. Jenže to byl docela určitě hybrodiem, alespoň to tvrdil Pinpoint, a ten proměňoval dívky v děvky a z mužů dělal duševní a tělesné vraky.

Hbitými prsty vytahal všechny trubičky z polstrovaných úkrytů a nacpal si je do kapes. Nakonec měl u sebe asi tři sta gramů bílého prášku. Podle stupně jakosti by takové množství po namíchání vydělalo víc než sto padesát tisíc galaxů.

Dragovi náhle vyvstal pot na čele. Taková obrovská částka byla lákavá. Znovu usadil výplň z tvrzené pěny do kufříku a přesvědčil se, zda sedí pořádně. Nechtěl zanechat žádné stopy. Poté posbíral z postele Cyriliny serepetičky a znovu je nacpal do kufříku.

Minutu nato už se nacházel ve své kajutě, kde uložil ampule v terkonitové schránce, jejíž syntronický zámek reagoval pouze na otisk jeho vlastního palce. Tu pak jednoduše zasunul do postranní přihrádky své cestovní kabely. Ne že by to byl úkryt svědčící o přílišné inteligenci, přiznal si v duchu poctivě. Na druhé straně ale nikdo nemá tušení, že bych měl co schovávat.

Poté se odebral do recepce a nechal se hyperkanálem spojit s planetou Arghiro. Volaný se jmenoval Fox Daroom a sídlil v Port Wellsu. Když si měnil u pokladníka peníze, napadlo ho, jak by mohl vylákat místodržitele Syndikátu z jeho sluje. V duchu se pobaveně zasmál.

Cyril se nakonec dočkala kapitánské večeře, i když ji nepozval vládce TŠATA osobně, nýbrž se nechala hostit spolu s Dragem v jednom lokálu jménem Captain's Lounge.

Potom zamířili do baru. Když už nebyli schopni pozřít další koktajly, byla skoro půlnoc palubního času. Cyril si přehnaně nápadně zívla a zakňourala: „Jsi taky tak utahaný?"

„Hm - jak to myslíš?"

Položila mu ruku na pravou stranu hrudníku a vyzývavě na něj pohlédla.

„V tom případě jsem taky tak utahaný," uchechtl se.

„Tak co tu ještě děláme?"

„To zní jako výzva."

„Ber to, jak chceš."

Drago odložil zpola vypitou sklenku na pult, popadl Cyril za ruku a vyšel s ní v závěsu z baru.

V její kajutě se na sebe vrhli jako dva soci, kteří se chtějí utkat v souboji na život a na smrt. Cyril mu ani nedovolila, aby se svlékl úplně. Nemilovali se jako civilizovaní lidé třináctého století nového galaktického času, nýbrž jako divá zvěř hnaná neodolatelným pudem a s téměř sebezničující vášní.

Když oba dosáhli vrcholu, ležel vysílený Drago vedle Cyril na zádech a ona se k němu tulila celá zpocená. Ještě hodnou chvíli lapala sípavě po dechu, než se konečně uklidnila a usnula.

Drago ležel s rukama založenýma za hlavou vedle ní a zíral do stropu zšeřelé kajuty.

Jeho vztah k Cyril byl nadmíru dvojznačný. Na jedné straně bude muset jeho vášnivá milenka zemřít, nebo přinejmenším ztratí svobodu, uskuteční- li on svůj plán. Momentálně Viju neviděl žádnou jinou možnost. Nemohl jí zazlívat, že ho bez jakýchkoli výčitek svědomí zneužívala ve prospěch Syndikátu. Byl návnada a ona se do ní zakousla. Všechno to komplikovalo také to, že on ji rovněž zneužíval, aby pronikl do Syndikátu. Na druhé straně tu ale byla její fyzická přitažlivost, se kterou se zatím nedokázal vyrovnat a ze které se pomalu, ale jistě stávala závislost. Na to neměl jeho rozum bohužel nejmenší vliv. Drago mohl jen doufat, že se v rozhodujícím okamžiku zachová správně.

8. kapitola
Arghiro, soustava Arghoo,
polovina června 1211 NGL

Když se blížili k Arghiru, zmítaly Dragem rozporuplné pocity. Linková loď se vynořila s nevyhnutelnou gravitační šokovou vlnou z hyperprostoru do trojrozměrného Einsteinova kontinua čtyři astronomické jednotky nad severním pólem slunce Arghoo a blížila se v ostrém úhlu vůči ekliptice k cílové planetě.

Arghiro, čtvrtá ze sedmi planet soustavy, byla vzdálena pouhých 81 světelných let od okraje sektoru Nogias. Svět velký asi jako Země se vyznačoval přiměřenými klimatickými podmínkami. Dvacet pět procent povrchu bylo pokryto dvěma rozlehlými vnitřními moři nacházejícími se poblíž rovníku. Zbytek zabíraly pouště na jihu a horské masivy a vyprahlé náhorní plošiny na severu.

Na planetu dorazili pozemští průzkumníci poprvé ve 30. století. Výpravu vedl bývalý velitel lodi třídy Explorer jménem Adam Arghoo. Osídlovat se začala až o dvě staletí později.

Mezitím žilo na celé planetě necelých třicet pět milionů lidí, převážně potomků těch, kteří se ještě narodili na Zemi, a proto se na Arghiru dochovalo také mnoho starobylých pozemských pojmů a označení. Období Monosovy vlády

přečkal tento svět poměrně bez úhony. Bylo na něm jen málo surovin, zato měl ve vesmíru nesmírně cennou strategickou polohu. Ležel poblíž ohnisek krizových oblastí počínajícího třináctého století NGL.

Nebylo už mnoho oblastí, kde by se křížily arkonské a akonské zájmy, nicméně existovaly. Jednou z nich byl sektor Riomaš, druhou sektor Nogias. Třebaže oficiálně byla studená válka mezi Akonem a Arkonem považována za ukončenou, v zákulisí - především v autonomních dílčích oblastech vzdálených od domovských světů - panovala víc než napjatá atmosféra.

Arghiro platilo všeobecně za otevřený obchodní svět, který udržoval přátelské styky jak s Arkonidany, tak Akonany. Ve skutečnosti ale jej protežovala Liga svobodných Pozemšťanů.

Čekalo se, až konečně utichnou konflikty mezi jednotlivými národy. V té chvíli se mělo Arghiro stát místem diplomatických misí dotyčných stran. To mělo zvýšit poptávku po pozemcích, a vyhnat tak ceny nemovitostí do astronomických výšin. Boháči měli zbohatnout ještě víc. Viju Drago vsunul prostřednictvím Drago Immobilities Port Wells do dveří jednu nohu a mohl si k této transakci podle svého mínění jen blahopřát. Firma vykazovala zisk už nyní.

TŠATO přistála poblíž budovy atheneeského kosmodromu. Ráno v hlavním městě planety bylo jasné a slunné a vzduch byl naplněn typickým pachem vesmírného přístavu. Podle místního planetárního času bylo 8.15, jak udávala časomíra na kontrolní věži. Dragův vnitřní chronometr však bláhově trval na tom, že je teprve půlnoc. Na obloze byl ještě vidět měsíc s atmosférou - Tarxiis. Tam nahoře, jak věděl Drago, se nacházela zásobovací základna LSP pro sektor Nogias. Odtamtud se mu také mělo dostat pomoci, pokud ji bude potřebovat.

Když vystupoval z lodi, rozhodl se Viju, že se ukáže ze své zdvořilejší stránky a ujme se Cyriliných zavazadel.

Atheneeský kosmodrom náhle zaplnil příval intergalaktických dialektů a cizích idiomů. Celníci a imigrační úředníci neprojevovali nejmenší zájem a nijak nezdržovali cestující z TŠATA. Také kontrola osobních údajů proběhla velmi povrchně.

V Dragových očních koutcích vzplály ohýnky smíchu, když si všiml, jak se chová Cyril, která se čirou náhodou ocitla vedle něj. Bylo mu jasné, že se bude tvářit, jako že ho nezná, vytuší-li první náznaky komplikací s kontrolními orgány.

Jakmile ale měli za sebou všechny vstupní formality, jako by neměla v hlavě nic jiného než jak mu dát najevo, že je pro ni středem galaxie, a znovu si od něj vzala kosmetický kufřík.

Drago si vydechl a vystrkal Cyril z haly ven. Zamířil s ní do soukromého sektoru kosmodromu. Napětí z něj opadávalo jen velmi pomalu. Představil si, jak by se asi Cyril tvářila, kdyby se hybrodiem našel místo v jejím kufříku v jeho cestovní brašně. A jak by teprve zírali celní úředníci! Byl by se musel uchýlit k několika velmi drzým lžím, aby vysvětlil celou situaci, pokud by vůbec kdy opustil místní vězení, aby jí řekl, jak to vlastně všechno bylo.

Před hangárem už byl nachystán rudožlutě natřený nákladní kluzák z vozového parku místní pobočky Dragovy společnosti. Uvnitř čekal na jejich příchod jeden technik. Beze slova od nich převzal zavazadla a hodil je do nákladového prostoru. Cyril se ani nezmohla na odpor, když stejně drsně naložil s jejím kosmetickým kufříkem. Potom se rovněž beze slova vypařil.

Drago pomohl Cyril do kokpitu. Odpojitelný pilotní a cestovní modul umístěný vpředu na nákladním sektoru vypadal jako želví hlavička přilepená na ulitu. Vešli se do něj dva piloti a čtyři cestující.

Zatímco se Cyril Hope zajímala o vybavení kabiny a vyzkoušela si pohodlné křeslo druhého pilota s vysokými lenochy, zkontroloval Drago pomocný agregát a nouzovou výstroj v zadní části, jež byly povinné pro lety nad širými neosídlenými oblastmi. Nepozorovaně proklouzl malým průlezem ve spojovacím prstenci do nákladního prostoru. Bez váhání otevřel kabelu, vytáhl z ní kovovou schránku a ukryl ji ve dvojitém dně velkého medoboxu, v němž Fox Daroom tu a tam pašoval do Drago Wellsu zakázané povzbuzovací prostředky pro jistou zvlášť platebně schopnou loveckou společnost. Potom se vrátil s medoboxem do kokpitu, kde už na něj čekala dychtivě Cyril. Zdálo se, že je silně rozrušená a rozradostnělá.

Viju jí vyložil několik málo pravidel, jak se chovat v nouzové situaci, aby ji neporanilo automatické záchytné zařízení zabudované v sedadle. Potom se vsoukal do pilotního křesla a nohama zašátral po pedálech antigravitačního pohonu. Sáhl pod sedadlo a představil, že si ho mechanicky nastavuje. Nahmátl maličký impulsátor přichycený magnetem na spodku skořepiny křesla. V duchu si vydechl a řekl si, že na Foxe Darooma je zkrátka a dobře spolehnutí.

Aniž si toho Cyril všimla, zastrčil si impulsátor do kapsy bundy. Potom se spojil s planetárním pozemním letovým dozorem, zjistil si povětrnostní podmínky a přezkoušel funkčnost displeje na přístrojové desce. Přikázal palubnímu syntronu, aby vypracoval zaměření přesné trasy do Mythali City, druhého největšího arghirského města, třebaže měl v úmyslu pilotovat bez lokalizace, jen na dohled, a to hlavně po zbývající úsek letu do Port Wellsu. Nicméně atheneeská letová kontrola trvala na tom, aby také zapnul lokalizaci. Konečně dostal povolení ke startu a vznesl se.

Odlepili se od dráhy, a když kluzák vystoupal nad úroveň hangáru, všiml si Drago v jeho stínu někoho, kdo něco naléhavě říkal druhému muži a ukazoval směrem nahoru. Přestože byli už poměrně vysoko, poznal v dotyčném Zana Roca. Patrně mu nebude dlouho trvat, než vypátrá, že letí směrem na Mythali City. Zůstávala otázka, jak na to Roc zareaguje.

Kluzák nabíral stále výšku a asi ve výšce dvě stě metrů se automaticky zařadil do proudu dalších strojů mířících k okraji města. Tam systém syntronického řízení dopravy předal palubnímu počítači kluzáku veškerou kontrolu.

Nechali město za sebou a vystoupali do výšky dvou tisíc metrů. Drago zapnul impulsní pohonné jednotky na optimální letovou rychlost. Hologram vytvořený palubním počítačem mu ukázal dokonalý telemetrický obraz letového koridoru. Všechny ukazatele byly v zelené zóně.

Mythali City bylo vzdálené asi tisíc kilometrů, let nákladním kluzákem tam trval přibližně dvě a půl hodiny. Do Port Wellsu to měli mít ještě další půlhodinu.

Asi v polovině trasy se obloha zbarvila do purpurova a objevily se na ní sírově žluté pruhy. Před nimi vyrostly mohutné bouřkové mraky sahající až do stratosféry. Drago sestoupil o něco níž a držel se pod nimi. Víceúčelový kluzák

neměl příslušně odolný plášť, a proto nebyl schopen proletět tak silnou bouří.
Zanedlouho zabušily na kryt z tvrzeného skla těžké dešťové kapky a Cyril se bázlivě choulila v křesle a škubala sebou, kdykoli někde vyšlehl blesk. Drago se ji snažil upokojit úsměvy.
Bouře nahoře strojem trochu cloumala, ale netrvalo ani dvacet minut a znovu spatřili slunce Arghoo.
Drago opět vystoupal do větší výšky. Daleko vpředu už byly vidět první výběžky podhůří, řada strmých skal, do nichž se zařezávala řeka Tyborg, pramenící v dalekých ledovcových polích Tyborských hor. Ta se pak vinula v širokých zákrutech do pánve, v níž leželo Mythali City.
Za deset minut kluzák přelétal město. Odtamtud se táhla řeka jako přímka až do Port Wellsu. Souběžně s ní ubíhala široká silnice, nad kterou Drago letěl.
Slunce stálo v zenitu a pod klenutým krytem kokpitu bylo horko. Drago nastavil klimatizaci a Cyril se na něj vděčně usmála, když se v kabině ochladilo. Vzápětí se před nimi objevil Port Wells.
Město leželo uprostřed hor na protáhlé náhorní plošině, která na severu přecházela v poušť jménem Desert Barrier. Planetární kultivace změnila okolí Port Wellsu v obyvatelnou krajinu. Žilo v něm asi padesát tisíc obyvatel. Převážná část infrastruktury se nacházela v podzemí, vidět byla pouze řídká zástavba obytných čtvrtí se spoustou zeleně, potoků a artézských studní. Do nebe čněly také mrakodrapy obchodního centra, které převyšovala pouze jehla kontrolní věže na pokraji malého kosmodromu.
Městu vládl primátor, kterému se ale říkalo ředitel, a o blaho občanů se staralo rovněž několik jeho náměstků. Drago měl s ředitelem už jednou co do činění, když bylo třeba zřídit kanceláře Drago Immobilities Port Wells a najmout si prostory v jedné z administrativních výškových budov ve vnitřním městě, v bezprostředním sousedství Kett Toweru, sídla ředitele a městské správy.
Drago změnil kurz a přelétl Port Wells. Bylo načase zahájit první fázi plánu.
„My nepřistaneme?" vyhrkla Cyril a pohlédla na něj mírně udiveně.
Viju zavrtěl hlavou a odpověděl: „Ještě ne. Rád bych ti nejdřív ukázal Drago Wells. Až jednou dostaneš chuť zbavit se starostí a vypadnout z víru vyspělé civilizace, tady najdeš to správné místo. Leží spoustu kilometrů od jakéhokoli krámu a společnost našinci dělají jen horští vlci."
„To by se mi docela zamlouvalo, kdybych byla s tebou." Cyril obdařila Draga pohledem, který mu měl říct, jak vážně to myslí. A kupodivu ho to zabolelo. Drago Wells sestával z nízkého hangáru a z loveckého srubu postaveného z hrubě otesaných kamenů a klád. Historik obeznámený se starobylou pozemskou architekturou by snadno rozpoznal, že je vybudován podle vzoru švýcarské horské salaše. Nacházel se uprostřed oázy zeleně na okraji náhorní plošiny. Horské potoky řítící se soutěskami napájely bujnou vegetaci travin arra a palem cumruk.
Drago sestoupil na dvě stě metrů a obletěl salaš. Shora vypadala opuštěně. Správce odsud odletěl, jakmile s roboty uklidil dům a doplnil zásoby. Když se kluzák vznášel na straně přivrácené k horám, Viju sáhl do kapsy a stiskl kontakt impulsátoru, který našel na spodku pilotního křesla.
Kluzák se náhle zakymácel a propadl se asi o padesát metrů. Vzápětí ale zase vystřelil vzhůru. Drago se s hraným zoufalstvím vrhl na kontrolky. Stroj se naklonil do strany a viděli, jak se dole pod nimi míhá krajina. Na přístrojové desce vzplála varovná světélka a palubní počítač se pronikavě rozječel.
„Viju, udělej něco, zatraceně, tak něco udělej!" zavřískla Cyril.
Dřív však zasáhla nouzová automatika. Podle zadaných parametrů nejdřív zaklínila polstrovanými svorkami hrudi a kolena cestujících - a pak odpálila nákladní část kluzáku. Pilotní modul se strašlivě zatřásl, když vybuchly svorky spojovacího prstence a oddělila se korba. Drago se díval, jak se řítí rotujíc dolů a dopadá na skalní jehly, kde se rozprskla jako zralý meloun.
Viju ucítil, jak vysazují postranní stabilizátory, a začal nadávat. Přísahal si v duchu, že za to si Foxe pořádně podá. Tohle nebyl žádný nácvik nouzových situací pro nováčky, jaký měl jeho manažer vlastně zadat palubnímu počítači. Vypadalo to spíš na to, že do něj vložil disketu se zostřeným nouzovým programem pro pokročilé piloty.
Kluzák vyváděl mnohem víc, než ve skutečnosti měl. Ztrácel rychle výšku a hrozivě se kymácel. Drago vroucně doufal, že se mu podaří dostat stroj opět pod kontrolu, dřív než dopadne na povrch jako meteorit.
Tohle je zatraceně lehkomyslná akce, blesklo mu hlavou, a to jen proto, abych se zbavil nákladního modulu.
Muselo to ale vypadat přesvědčivě. Drago chtěl koneckonců tímhle manévrem přimět Syndikát k tomu, aby vystoupil ze stínu, v němž se doposud skrýval.
Tísněn svorkami snažil se Drago pilotovat stroj a drtil nohama pedály antigravitačních pohonných jednotek. Vypadalo to všechno naprosto věrohodně a dramaticky zároveň. Kluzák konečně přestal vířit vzduchem, nabral trochu výšku a začal se chovat jako beránek.
Cyril se choulila v sedadle druhého pilota a v obličeji byla bílá jako křída. Modré oči jí téměř zčernaly právě prožitou hrůzou. „Ach, nebesa, Viju! Co jsi mi to provedl? Co mám teď jen dělat?" Přirozeně také ona viděla, jak se nákladní modul roztříštil o skály.
Její zoufalství se Draga dotklo víc, než by vlastně mělo. Musel ale předstírat údiv, protože navenek přece věděl pouze to, že přišla o několikero šatů a pár osobních věcí.
„Promiň, je mi to moc líto, že ses tak vylekala, Cyril," hlesl zničeně. „Myslel jsem si, že kluzák byl důkladně zkontrolován. Kdybych k němu byl přidělený jako mechanik já, určitě by se to nestalo."
Zdálo se, že Cyril jeho narážku nevnímala, protože neustále sklesle opakovala: „Co... co teď budu dělat?"
„Vždy jsi nepřišla o nic, co by se nedalo nahradit," chlácholil ji. „Přirozeně že ti pořídím novou garderobu, to je jasné. Hned dnes večer. V Port Wellsu jsou supermoderní nákupní pasáže."
Cyril zavrtěla hlavou a vypadala nesmírně uboze a vystrašeně.
„O to nejde, Viju. Měla jsem... v zavazadlech bylo pár věcí, patřily mé matce, byly to nenahraditelné památky na ni.

Prosím, Viju! Nemohli bychom přistát poblíž a pokusit se je najít.
„To bychom mohli."
„Díky, Viju. Jsi hrozně milý!"
Usmál se na ni a nasměroval zbytek kluzáku opět k místu, kam dopadl nákladní modul. Skalní jehly vysoké jako člověk byly rozpálené polednímžárem. Celí zpocení a zadýchaní dorazili k troskám kontejneru. Kufr našli pouze jeden, ostatní zapadly zřejmě do hlubokých skulin, jichž bylo v tomto skalním úseku jako naseto.
Cyril pátrání vyčerpalo poměrně rychle. Navíc na ní byla čím dál jasněji vidět panická hrůza. Ačkoli to bylo pro Draga těžké, nemohl brát ohledy na její bídný stav.
Bylo odpoledne, když konečně vzdali bezvýsledné hledání a vrátili se k pilotnímu modulu. Drago odstartoval a Cyril stísněně zašeptala: „Viju, já mám příšerný strach."
„Z čeho?" zeptal se jí naoko překvapeně.
„Možná si budeš myslet, že jsem dětinská, ale mám dojem, že je nám v patách Zano."
„Proč by to dělal? Jsi přece svobodný člověk a můžeš si dělat, co se ti zlíbí. A kromě toho" - ukázal na hory a plošinu za krytem kokpitu - „je stěží pravděpodobné, že by nás vyslídil v téhle pustině."
„On je toho určitě schopen."
„Nesmysl," namítl Drago. Byl si jist, že Zano Roc na ně patrně už čeká ve městě. „Netrap se tím."
„Když já musím," zavzlykala a horní ret se jí roztřásl jako vystrašené holčičce. „Opravdu musíme přenocovat v Port Wellsu? Nemůžeme zamířit jinam, kde bychom na něj mohli zapomenout?"
Drago vytušil, že Cyril naráží na lovecký srub. Bylo to obrovské pokušení, ale nakonec mu odolal. „Je mi líto, Cyril, ale..."
„Prosím, Viju!"
„Ne!" vykřikl Drago záměrně hrubě, ale hned toho litoval, když uviděl její zmatený, vyděšený obličej. „Nevím, proč bychom se měli schovávat před tvým nevlastním bratrem. Na Pontichosu II jsem ho ušetřil, protože jsem toho věděl málo o vašem vztahu. Jestli se mi ale připlete do cesty tady, pozná mě z té méně vlídné stránky."
Cyril chtěla něco namítnout, ale Drago jí nedal příležitost. „Nechal jsem rezervovat dvě apartmá v hotelu Royal Falcon. Tam teď poletíme."
Nastartoval pilotní modul kluzáku.
„Tak dobrá, Viju," špitla odevzdaně. „Když to říkáš. Ale slib mi, že na mě budeš dávat pozor, prosím!"
Drago polkl nasucho. Nic horšího mu nemohla říct. Třebaže se snažil zošklivit si ji ze všech sil, bylo to pro něj čím dál těžší.

ooo

O dvacet minut později posadil Drago pilotní modul kluzáku na přistávací plochu, kterou si jeho firma najala na okraji malého kosmodromu, a svěřil ho do péče údržbářských robotů. Přikázal jim, aby opravili spojovací prstenec a přimontovali novou nákladní sekci.
U kontrolní budovy na ně čekalo nájemní vznášedlo, bílá zdvojená skořepina s nafukovacími sedadly. Drago pomohl Cyril nastoupit. Už se opět ovládala a dokázala potlačit úzkost. Stroj jako by si sytě říhl a probral se k životu. Viju ho vymanévroval z parkovacího boxu a zařadil se do rychlého proudu dalších vznášedel uhánějících po dvouproudové Avenidae, vedoucí z vesmírného přístavu do městského centra.
Když minuli dvě křižovatky, všiml si Drago kluzáku okrové barvy, který se držel asi dvě stě metrů za nimi a kryl se za ostatními stroji. Byli dost daleko, a tak jen mlhavě rozeznal obrysy dvou chlapíků v pilotní kabině.
Svraštil zamyšleně čelo. Zdálo se, že Cyrilin strach nebyl bezdůvodný. Nebála se ale ani tak Zana Roca, nýbrž Syndikátu a toho, co s ní šéfové provedou, jakmile se jim bude muset vyzpovídat ze svého selhání. Přitom patrně neměla ani tušení, jak dokáže být Syndikát nemilosrdný vůči těm, kteří nesplní úkol a dostanou se do maléru.
Když dosedli na prostranství před hotelem Royal Falcon, Drago nikde okrový kluzák nezahlédl.
„Vítejte v Port Wellsu!" zvolal hotelový vrátný postávající u vchodu.
Prošli vstupní halou k recepci. Mladý muž za pultem nemohl spustit oči z Cyril.
Drago si decentně odkašlal a řekl chladně: „Až dofantazíruješ, milánku, rádi bychom - slečna Quillianová a já, tedy pan Drago - dostali klíče od našich pokojů. Zdejší pobočka Drago Enterprises pro nás objednala dvě apartmá."
Recepční sebou vylekaně trhl a ještě napůl zasněný vyhrkl: „Ech - přirozeně. Tady jsou, prosím!"
Bylo pozdní odpoledne a ve dvoraně bylo poměrně málo hostů. Ti však víceméně zvědavě pohlíželi směrem k recepčnímu pultu. Když se Drago a Cyril zapsali, zeptal se jich mladý recepční, kde mají zavazadla.
„Žádná nemáme," odpověděl klidně Viju. „Všechno, co potřebujeme, si koupíme ve vašem nádherném městě."
„Rozumný nápad, pane Drago. Recepční zamával na chlapce, zřejmě hotelového sluhu, a křikl na něj: „Gjiero! Doprovoď panstvo nahoru. Apartmány číslo tři sta čtyři a tři sta pět."
„Děkuji, ale my si najdeme pokoje sami," prohlásil Drago.
„Uvidíme se pak?" zeptala se ho Cyril, když došli ke dveřím svých apartmánů.
„To doufám. Sejdeme se za půl hodiny v hotelovém restaurantu, platí?"
Rezervované pokoje byly propojené dveřmi, které byly zamčené. Drago však věděl, že se hravě vypořádá s jednoduchým algoritmem dveřního mechanismu, pokud se mu zachce přejít vedle. Rychle si prohlédl svůj pokoj a pikoskenerem zkontroloval strop, stěny a podlahu, zda v nich nejsou ukryté zaměřovače.
Žádný nenašel.
Svlékl se, rozvěsil oblečení v pozitronickém čističi, který objevil vedle mechanického maséra, a uchýlil se pod sprchu.

Pomyšlení na klimatizovaný hotelový restaurant v něm povzbudilo chuť k jídlu.
Když po chvíli sjel dolů a setkal se v lokále s Cyril, měla vlasy vyčesané vzhůru a zdálo se, že je duchem nepřítomná. Drago se pokoušel zapříst s ní nezávazný hovor, ona se ale bez chuti šourala v předkrmu a téměř lhostejně naslouchala jeho zpola vybájeným loveckým historkám. Trochu ožila, když se podával hlavní chod, ale při dezertu se opět začala trápit kvůli ztraceným zavazadlům. A pak zničehonic vyhrkla, že by si hrozně přála, aby ještě jednou letěli ke srubu.
„Pro mě za mě. I když pochybuji, že najdeme něco kromě nepotřebných trosek," prohlásil Drago a hrál si na chápavého společníka. „Jenže dneska už to nepůjde. Musím si ve městě vyřídit ještě pár obchodů."
„A co zítra?" chytala se stébla. Byla až mrtvolně bledá a modré oči postrádaly jakýkoli jas.
„Uvidíme. Nechceš teď jít se mnou? Mohla by sis koupit něco na sebe. Samozřejmě na náklady Drago Enterprises. To už jsem ti ale řekl."
„Tak dobře, ráda."
Když zamířili do centra, Drago nikde neobjevil ani kluzák, který by je sledoval, ani Zana Roca. To ale nemuselo zdaleka nic znamenat. Vysadil Cyril u jedné z obchodních pasáží. Byl si jist, že ji čekají velmi nepříjemné chvilky. Nikdo v téhle nemilosrdné branži si nemohl dovolit ztratit narkotika v hodnotě sto padesáti tisíc galaxů.
Drago Immobilities Port Wells sídlila v jedné administrativní věži v centru města. Viju zasunul dvířka kluzáku do zámku a beze spěchu odkráčel pod vysokými cumruky do vstupní haly. Uvnitř nastoupil do jednoho z četných antigravitačních výtahů a nechal se vyvézt do čtyřicátého poschodí. Jeho firma měla pronajaté celé patro. Soukromá kancelář Foxe Daroома byla střežena dvěma novými sekretářkami, které v předpokoji zjevně vyvedlo z míry, když poznaly, kdo chce mluvit s šéfem.
Daroom byl čilý chlapík s cynickým pohledem a profesionálním vystupováním úspěšného makléře s nemovitostmi. Měl na sobě dokonale střižený lehký oblek a bílou košili, ale žádnou vázanku. Byla u něj jeho osobní asistentka. V diskrétně odděleném koutě velké místnosti tiše vrněly elegantní, drahé přístroje a syntronicky spolu rozmlouvaly. Vzduch zde byl natolik dobře klimatizovaný, že se málem nedal odlišit od čerstvého vzduchu.
Byla to Alexandra McGovernová, kdo vybral Foxe do této odpovědné funkce v místě tak vzdáleném od Země, aby se staral o projekt planetární kultivace nazvaný Desert Barrier a o prodej zkultivovaných parcel.
Daroom nabídl Dragovi domácí cumrukovou whisky, ten ji statečně zvrátil do sebe, a pak se pustili do rozboru momentální situace v sektoru Nogias. Posléze vyřídili několik málo obchodních problémů, o kterých Draga informovala Alex. To by byli mohli stejně dobře zvládnout komunikací po hyperprostorovém kanálu, ale stará dobrá Alexandra kladla velkou váhu na to, aby vrchní šéf čas od času osobně navštívil nějakou pobočku, když už měl cestu kolem.
Drago si zapálil cigaretu. Venku se snášel na Port Wells pomalu soumrak. „Díky za rezervaci pokojů," řekl. „A také za vzrušující školení ohledně řešení nouzových situací."
„Doufám, že jsi na ni udělal patřičný dojem. Je to tak?" zjišťoval zvědavě Fox Daroom.
V jeho očích nebyl Viju Drago ani tak majitel Drago Enterprises, nýbrž spíš playboy, který si díky svému bohatství mohl utvářet život, jak se mu zlíbí, což bylo ve Foxových představách neodmyslitelně spjato s krásnými ženami. O tom, že Viju pracuje pro SYLISP, neměl nejmenší ponětí.
„No jistě. Dívá se teď na mě jako na hrdinu," odpověděl Drago a oba muži se rozesmáli. „Rád bych si ponechal apartmá v Royal Falconu, navíc bych si chtěl ale zabrat lovecký srub jen a jen pro své potěšení."
„Samozřejmě, Viju," řekl Daroom. „Momentálně není ohlášena žádná lovecká společnost. Dám správci pokyn, aby vás pár dní nikdo... ehm, nerušil. Doplňoval zásoby přede dvěma dny, včetně jídelního automatu. Ještě něco?"

ooo

Když Drago dorazil zpátky do hotelu, byla už tma. Tarxiis stál vysoko na obloze a oba menší bezejmenné měsíce bez atmosféry stačily vystoupit teprve tak dvě pídě nad obzor. Bar v Royal Falconu byl přeplněný. Drago letmo nahlédl do lokálu s nepřímým osvětlením a pak zamířil dozadu k antigravitačnímu výtahu.
Mýlil se, nebo skutečně zahlédl někoho, kdo mu silně připomínal policistu?
Nemýlil se.
Zdálo se, že Cyril se ještě nevrátila, přinejmenším nereagovala, když zaklepal na dveře jejího pokoje. S mírným úsměvem na rtech Drago odemkl dveře svého apartmá, když se předtím snažil nahmátnout levačkou vlas, který přilepil mezi dveřmi a zárubní. Byl přetržený!
V duchu se uchechtl a vkročil dovnitř. Do tváře mu dýchl teplý vzduch promísený cizím pachem. Za ním zašustila látka, cosi tvrdého se mu zabořilo do zad a někdo mu přikázal: „Ani hnout! Ruce od těla a nahoru!"
Drago zvedl ruce do výše ramen a pak slyšel, jak se za ním zavírají dveře pokoje. Vycítil, že za ním stojí muž.
„Sednout!" vyštěkl neznámý.
Uposlechl slabého tlaku ústí hlavně, přešel ke křeslu a posadil se.
Byli dva. Obleky měli slušně střižené, třebaže ne už docela nové. Pozoruhodným způsobem se to k nim ale hodilo. Méně pozoruhodný však byl těžký paprskomet v ruce menšího chlapíka.
„Polož si ruce za zátylkem!" přikázal mu ten menší a podtrhl svá slova máchnutím paprskometu.
„Jste od policie?" zeptal se jich Drago.
„Thakla, městská policie," odpověděl ozbrojený muž zostra. „To je to na nás tak znát?"
„Povězme to spíš takhle: Já mám na policajty čich," prohlásil Drago a mírně se na oba usmál.
Muž, který se předtím poflakoval u recepce, k němu přistoupil ze strany a přidržel mu před obličejem placku. Holografický odznak ho identifikoval jako příslušníka místního policejního úřadu. Stejně jako jeho parťák i on měl na sobě oblek polovojenského střihu, nebyl ovšem ozbrojený a nevypadal ani na to, že odněkud zničehonic vytáhne

nějakou bouchačku. „Makan," představil se.
„Nemohu říct, že by mě těšilo, že vás poznávám."
„To ani není zapotřebí."
Nezúčastněně na Draga hleděli. Nebyli ani zlí, ani příliš vlídní. Dělali jen svou práci, nic víc. Ten vyšší chodil kolem Draga, zatímco Thakla ho držel v šachu paprskometem. Bylo vidět, že oba jsou skvěle sehraní. Výborně se doplňovali. Pečlivě prohledali Draga, ale přirozeně nic nenašli. Makan odstoupil stranou a přidal se opět ke svému kolegovi.
„Viju Drago, občan Země?" zeptal se.
„To je moje jméno," potvrdil mu Drago. „Smím vědět, co ode mě vlastně chcete?"
„My nic."
Thakla ulpěl na Dragovi nehybným bezvýrazným pohledem, zatímco jeho parťák začal pobíhat po pokoji sem tam jako tygr v kleci. Zdálo se, že něco hledá.
„Ach, ne? K čemu potřebujete takový kanon?" zaúpěl zničeně Drago.
„Dej to pryč, Name!" přikázal Makan Thaklovi z koupelny.
Ten si neochotně zasunul paprskomet zpátky do podpažního pouzdra. Pak řekl Dragovi: „Můžeš dát zase ruce dolů. Dám ti jednu radu. Být tebou, nedělal bych žádné potíže."
„Vy ode mě nějaké očekáváte?"
Na to Dragovi nikdo neodpověděl. Spustil ruce ze zátylku a zakroužil rameny, aby si protáhl ztuhlé svaly. „Co se bude dít teď?" zeptal se policisty.
„Někam si vyjedeme."
„Kampak?"
„Tady klademe otázky pouze my!" vyštěkl Thakla.
„Přirozeně. A proč?"
Thakla zakroutil káravě hlavou, ale nakonec se snížil k odpovědi: „Šéf by si s tebou rád popovídal."
„Řekl vám alespoň proč?"
„Ne. Můžeme už jít?"
„Teď?"
Thakla bez rozpaků přikývl.
„Mohu to nějak odmítnout?" zeptal se ho zkusmo Drago.
„To sotva," zavrčel Thakla a v očích mu vzplálo radostné očekávání.
Drago ho ale zklamal. „Když to tedy musí být," povzdechl si a pokrčil rameny.
Byl příliš unaven, než aby se těm dvěma vzpíral. Kromě toho oni ztělesňovali moc a zákon v Port Wellsu. Jeho nadřízení mu při výcviku neustále vtloukali do hlavy, aby se vyhýbal všemu, co by ho přivedlo do střetu s místními orgány. Nebojovali přece proti planetárním vládám, nýbrž proti kriminálním živlům, teroristům a extremistům - a organizacím, jako byl Syndikát.
„Tak jdeme!" vykřikl Thakla. Chvíli si docela zklamaně měřil Draga a pak varovně dodal: „A žádné triky"

9. kapitola

Bíle natřený těžký kluzák, který měl na čelním krytu a postranním opláštění vyvedený obrovskými písmeny interkosmický výraz pro policii, se hnal rychle nad živými osvětlenými ulicemi. Drago se pohodlně uvelebil v polstrovaném sedadle a snažil se vychutnat si cestu po Port Wellsu.
Kluzák se snesl k zemi před Kett Towerem, sídlem místní správy, jakož i policie. Potom odvedli Draga po pojízdných schodištích, antigravitačními výtahy a neosobními chodbami do kanceláře policejního prezidenta.
Ten seděl za poškrábanou deskou psacího stolu a byl pohroužen do studia několika datových fólií, které měl rozložené před sebou. To umožnilo Dragovi, aby si ho prohlédl podrobněji. Prezident byl kostnatý tvor plophoského původu a měl na sobě křídově bílé kalhoty jezdeckého střihu a sako stejné barvy. Obličej potažený sametovou kůží měl obdélníkový a jakoby vymodelovaný spěchající rukou. Aby nebylo pochyb o jeho důležitosti, oznamoval zlatý štítek vyjímající se mezi všemi terminály na jeho stole, že zde trůní sám policejní ředitel Colm Suthra. Teď zvedl oči a pozoroval Draga. Stříbrošedý robot- zapisovatel, který se do té chvíle vznášel těsně u stropu, sestoupil a zaujal postavení těsně nad Suthrovým pravým ramenem.
„Dej mi svoje doklady," řekl tiše policejní prezident. Hlas mu zněl vlídně a v obličeji jako by měl neustále výraz jakéhosi smutku.
Drago se tím nenechal zmást. Rozhodl se, že bude ve střehu. Vyndal z náprsní kapsy svůj identifikační čip a podal mu ho. Suthra na něj letmo pohlédl, vsunul ho do otvoru skeneru a zadíval se na monitor, jako by očekával kdovíjakou senzaci.
Drago si nenápadně odkašlal.
„Sedni si přece!" řekl Suthra a ukázal mu na židli umístěnou před jeho psacím stolem. „Chvíli to potrvá. Doufám, že to pochopíš."
Drago věděl, co to znamená. Syntron policejního prezidia nyní vstoupil v rušný dialog s počítači ostatních policejních služeben na nejdůležitějších planetách, v neposlední řadě s computerem ústředního archivu na Zemi, aby porovnal údaje uložené na jeho čipu s daty na mezigalaktických zatykačích. Obvyklá procedura.
Odpověď měla znít: „Dotyčná osoba dosud netrestána." Pinpoint vše pečlivě připravil na podobné ověřování.
Drago se posadil, položil si paže na ošuntělá opěradla a zjistil, že židle je nanejvýš nepohodlná. Byl to starý, ale stále oblíbený trik. Jen doufal, že na ní nebude muset sedět dlouho.

Hodnou chvíli bylo ticho, než čip nakonec s tichým cvaknutím vypadl ze skeneru. Suthra ho neochotně vrátil Dragovi, opřel se v masivním křesle a přejížděl po svém protějšku zkoumavými pohledy.
„Ty jsi skutečně z Terry?" zeptal se ho konečně, jako by to vysvětlovalo vše.
„Přesně tak. Chtěl jsi mě vidět?"
„Jak dlouho se tu zdržíš?"
„To záleží na mnoha okolnostech," odpověděl Drago. Neměl chuť přistoupit na prezidentovu hru na výslech. „Jistě ale tak dlouho, jak budu považovat za potřebné."
„Co tu vlastně děláš?"
„Obchoduju. Patří mi Drago Immobilities a ještě pár dalších firem. Mým generálním manažerem pro tenhle svět je Fox Daroom. Obchodujeme s pozemky a půdou. Moje Planetární kultivace, s. r. o., se snaží především udělat z Desert Barrier obyvatelnou zónu. Ale to už přece všechno víš. Přejděme tedy k věci."
„Přiletěl jsi sám?"
Nemělo smysl zapírat. „Ne. S jednou známou. Cyril Hope Quillianovou. Je to snad protizákonné?"
„Přirozeně že ne." Suthra šlehl po Dragovi zlostným pohledem a znovu sklopil víčka. Jeho hlas zněl stále ještě mírně, když pokračoval: „Problém je v tom - ech - že jsi dneska odpoledne způsobil leteckou nehodu."
To Draga zaujalo. Odkud to Suthra ví? přemýšlel. Nikde jsem v okolí neviděl na lokátorech živou duši. „Na chvíli se mi zbláznil palubní počítač, neřád jeden," přiznal se lítostivě. „Nouzová automatika odpálila nákladní modul. To bylo všechno."
„Tak proč potom to přistání?"
Ví i tohle? Odkud? Drago si byl jist, že ho nikdo neviděl, alespoň ne přímo. Zdálo se, že jeho protějšek nemá špatné informace. „Bylo nouzové," prohlásil. „Dosedli jsme na povrch, abychom prohledali to, co zbylo z našich zavazadel uložených v nákladním prostoru."
„Kvůli tomu jste museli nouzově přistát?"
„Slečna Quillianová tam měla pár památečních drobností."
„Hm. - Někdo ale mohl při nehodě utrpět škodu," trval na svém policejní prezident.
„Zatraceně!" obořil se na něj ledově Drago. Pomalu mu docházela trpělivost. „Je to můj majetek. Nikdo se tam nesmí zdržovat bez mého svolení. A jestli tomu nevěříš, tak se obtěžuj a strč laskavě nos do dat pozemkového úřadu a..."
Suthra zalapal slyšitelně po dechu. Smutek z jeho tváře okamžitě zmizel. Vstal, opřel se dlaněmi o desku stolu, předklonil se a zařval jako tur. V téže chvíli se rozletěly dveře a na prahu stanul vysoký štíhlý chlapík v drahém večerním obleku s bílou šálou obtočenou kolem krku.
„Helou, šéfiku!" zvolal. „Právě jsem byl na cestě na jednu akci, když jsem tě zaslechl." Přátelsky se zazubil na policejního prezidenta, a ten jen zlostně zamumlal: „Dobrý den, primátore."
Nově příchozí podal ruku Dragovi, který mezitím také vstal, a zahalekal: „Já jsem Kett, Jedia Kett. Jsem ředitel tohohle města. Můžeš mi ale klidně říkat taky primátor."
„Viju Drago," odpověděl agent SYLISP. „Těší mě, že tě vidím. Vždyť my se ale známe."
Kett vypadal dobře - byl opálený a pod hřívou černých vlasů mu zářily šedé oči. Bradu měl mocnou a hranatou, což svědčilo o jeho rozhodnosti. Dojem zachovalosti a počestnosti poněkud kazil určitý cynický rys kolem úst. To ale bylo u osob v jeho postavení naprosto běžné.
„Přirozeně, už si vzpomínám," zareagoval primátor o poznání srdečněji. „Drago Enterprises, nemám pravdu? Nesetkali jsme se při převodu pár pozemků venku v Desert Barrier?"
„To ne, ale jednali jsme ve věci pronájmu jednoho patra v administrativním mrakodrapu," odpověděl Viju a znovu se posadil. Škodolibě přitom pohlédl na ošívajícího se policejního prezidenta. Dobře mu tak, pomyslel si.
„Ach ano," zvolal Kett a položil Dragovi přátelsky ruku na paži. Obrátil se na Suthru a dodal: „Jsem přesvědčen, že pan Drago je v pořádku. Vždyť ho můžeme vlastně už považovat za občana našeho krásného města. Doufám, že nemá žádné problémy, nebo snad ano?"
„Podívej se na tohle!" řekl Suthra a podal Kettovi fólii. Primátor si ji prostudoval, lehce svraštil čelo a pohlédl zkoumavě na Draga. „Zdá se, že tě někdo nemá příliš v lásce."
„To je zvláštní," tvářil se nevěřícně Viju. „Kdo by to mohl, proboha, být?"
Kett se znovu obrátil na policejního prezidenta, vrátil mu fólii a prohlásil: „Smažme to, šéfiku! Má na to právo."
Suthra se zahleděl nevrle na datovou fólii a pak řekl: „Když jsi odletěl z Athenee, dostaly tamní úřady hlášku, že jsi zapletený do pašování narkotik. Informovaly nás o svém podezření a požádaly nás o pomoc v pátrání."
„Narkotika? Nesmysl!" vykřikl prostince Drago a bylo mu naprosto jasné, kdo mu nadrobil tuhle patálii. Nejspíš ho chtěli odklidit, aby mohli v klidu převzít dodávku. Asi se budou divit. Jestlipak už se jim Cyril přiznala? Pokud opravdu informovala své bosy, že zásilka je v tahu, pohyboval se nyní Drago na velmi tenkém ledě.
„No, uvidíme," řekl Suthra, pokrčil rameny a záhadně se zašklebil.
„Jsem snad obviněn?"
„Zatím ne, nebo snad ano, Colme?" Kett se mile usmál na svého policejního prezidenta.
„Ještě ne, ale co není, může být."
„A na čem to záleží?"
„Na tvé spolupráci," zavrčel Suthra a zkoumavě pohlédl na Draga.
„Ta je v současné chvíli velmi chabá," odpověděl Viju zostra.
Chvíli bylo ticho a pak Drago prohlásil: „No dobrá. Nerad bych vyvolal dojem, že nechci mít nic společného s policií v Port Wellsu. Co mám udělat pro to, abych se zbavil podezření? Stačí, když vám umožním, abyste prohledali můj hotelový pokoj? Nebo apartmá slečny Quillianové? Nebo snad kluzák, kterým jsme sem přiletěli?"

To poslední mohl nabídnout s lehkým srdcem. Tajnou přihrádku zatím ještě neobjevila žádná kontrola, i když se v ní nikdy nepřevážel tak třaskavý kontraband jako drogy

„Máte můj souhlas," pokračoval klidně. „Dokonce ani nebudu vyžadovat příslušné povolení k prohlídce. Ale pojďme na věc, jsem hrozně utahaný a rád bych se dostal co nejdřív do postele. - Moment!"

Drago se udeřil dlaní do čela. „Ale ano!" vykřikl a zašklebil se. „Vždyť už jste v mém apartmá byli!"

Suthrův strnulý obličej svědčil o tom, že zasáhl do černého. Thakla, stojící v pozadí, si decentně odkašlal.

Kett pohlédl přísně na policejního prezidenta a jeho sladký úsměv nevěštil nic dobrého. „Je to pravda?" ucedil.

Suthra se zjevně ošíval. „My se přece nemusíme držet obvyklých postupů, řediteli," zachrčel. „Když je tu tak závažné podezření, máme právo."

„Řečičky!" odpálil Kett Suthrovu námitku a byl Dragovi o poznání sympatičtější. „Přeju si, abyste už dál neobtěžovali pana Draga!"

„Ale zatraceně. To hláše-" Suthra okamžitě zmlkl, když viděl, že je v beznadějném postavení. Stál tam obrazně řečeno jako nahý v trní.

„Říkám ti, abyste ho nechali na pokoji!" Zpod roztomilé fasády Jedii Ketta se náhle vyloupla nezlomná autorita. Vzápětí se obrátil na Draga a prohlásil: „Můj policejní prezident je občas trochu víc vznětlivý a rád pálí od boku. Už vás nebude nadále obtěžovat." Za několik vteřin se za primátorem zavřely dveře a zanechal za sebou pouze vůni drahé vody po holení.

Suthra požádal Draga, aby si opět sedl. Ten ho s povzdechem poslechl a snažil se uvelebit na židli co nejpohodlněji.

„Já nevím, co..." remcal.

Vtom zabzučel jeden z terminálů na Suthrově stole. „Šéfe," ozval se z akustického pole naléhavý hlas. „Ta-"

„Vteřinu!" zaječel policejní prezident a dezaktivoval hlasový výstup.

Syntron přešel okamžitě na textový modus a Suthra na obrazovce zamračeně četl, co mu sděloval volající. Opravdu to nebylo nic potěšujícího, protože se kabonil čím dál víc. Nakonec zrušil spojení a obrátil se k Dragovi. Mrazivě se na něj zahleděl a zavrčel: „Prozatím to vypadá, že jsi nám řekl pravdu."

„Vždyť to povídám."

„Ale nepleť se. Pověsíme se ti na paty, a jestli ti můžu dát radu, tak být tebou, snažím se zmizet z Port Wellsu, jak nejrychleji to půjde. Nejlépe během příštích několika dní."

„To jsem měl ostatně v úmyslu," přisvědčil bohorovně Drago. „Musím ven do pouště, abych zkontroloval tamní pracovní skupiny, a proto budu trávit noci v loveckém srubu. A to je ke vší smůle mimo území města."

Suthra zaklel a Thakla si dovolil mírné uchechtnutí. Policejní prezident vstal, přešel k holografické mapě a začal studovat čtverce, na nichž byla znázorněna Desert Barrier. Po chvíli se otočil a řekl: „Nemysli si, že jsi z toho všeho venku!"

Opřel se o mapu zády a rozzuřeně dodal: „Tak na co ještě čekáš? Zmiz konečně! Už nechci ten tvůj ksicht už ani vidět!"

°°°

Nájemným kluzákem se vrátil Drago zpátky do hotelu. Třebaže cesta netrvala dlouho, stačil si probrat v hlavě, co se všechno stalo. Některý z Mocných se ho pokusil dostat pod tlak. Musel to být určitě místodržitel Syndikátu. Stejně jasné bylo, že on, Drago, neměl tušení, o koho jde, a to byla pro neznámého značná výhoda.

Na druhé straně neměl ovšem jeho protivník zdání o tom, kdo je ve skutečnosti on. A to byla zase jeho výhoda.

Tentokrát nicméně nespatřil žádného policajta, když nastupoval do antigravitačního výtahu, který ho vyvezl nahoru k apartmá. Cyril se nejspíš stále ještě nevrátila, protože ani tentokrát nereagovala na jeho klepání. V té chvíli si Drago uvědomil, že se ho Colm Suthra ani jednou nezeptal, kde je jeho společnice. Zamyšleně za sebou zavřel dveře svého apartmá. Stále ještě uvažoval o neznámém protivníkovi, a tak hned nezaznamenal exotickou vůni linoucí se pokojem. Všiml si toho, teprve když byl už několik kroků ode dveří. Opět za ním zašustila látka a cosi tvrdého se mu zabořilo do zad. Vzápětí někdo řekl tichým rozechvělým hlasem: „Ani hnout! Ruce od těla a nahoru!"

Drago se ušklíbl a poslechl. „Dej pozor, aby to náhodou nespustilo!" neodpustil si drobnou jízlivost.

Za sebou zaslechl přidušený výkřik. Vzplálo světlo, a když se otočil, vrhla se mu do náruče Cyril. Tiše se rozvzlykala a přivinula se k němu. Chvíli takhle stáli v těsném objetí a pak ji Drago od sebe trochu odtáhl. Byla mrtvolně bledá, oči měla vytřeštěné a na krku jí naskákaly rudé skvrny.

„Bože můj, já...," vykoktala. „Jsem tak ráda, že jsi tady." „Zbraň", kartáč na vlasy, upustila na podlahu. Ustavičně se neklidně rozhlížela a nedalo se přehlédnout, že umírá strachem.

Políbil ji na nos a odvedl ji ke křeslu. Usadil ji a donesl jí z baru něco k pití.

„Co se stalo?" zeptal se jí a ustaraně pozoroval, jak těká očima po pokoji.

Bylo vidět, že někdo důkladně prohledal jeho apartmá. A stejné to bylo zřejmě také v Cyrilině pokoji. Zdálo se, že Suthra neztrácel čas. Nebo to měl na svědomí někdo jiný?

„Já nevím," špitla Cyril a sklenka jí málem vyklouzla z ruky. „Nakupovala jsem a zřejmě jsem zapomněla na čas. Když jsem se vrátila do hotelu, řekl mi vrátný, že jsi odjel pryč. Dveře tvého i mého pokoje byly lehce pootevřené. Nejdřív jsem se neodvážila dovnitř, ale pak jsem přece jen vešla. Našla jsem všechno zpřeházené. Kdo to udělal, Viju? A proč?"

Proč asi? pomyslel si Drago a měl nejasný pocit, že je šachový pěšec, který má být co nevidět obětován. Nahlas řekl: „Já nevím, chudinko moje malá. Jak to tak ale vypadá, nemají nás tu rádi. Nejvyšší čas, abychom se odsud vypařili."

„Ty myslíš...?"

„Ano, odletíme do Drago Wellsu a nějaký čas tam zůstaneme."

„Máš strach, že bychom tu mohli mít další potíže?"

„Jestli nás najde Zano, rád bych měl trošku víc místa na rozstřel."
„Ty ho chceš odprásknout?"
„Prostě mě to tak napadlo," přiznal se.
Užasl, když ho Cyril vášnivě políbila na ústa. „Opatrně," zamumlal. „Pokud nechceš, abychom zapálili svým žárem celý pokoj."
Cyril už se dokázala opět smát. „S tebou se cítím v bezpečí, Viju," zašeptala.
„Takže mizíme odsud, a to co nejrychleji."
Protože si nemusel balit žádné věci, přešel s Cyril do jejího pokoje. Ta si posbírala všechno, co nakoupila odpoledne, a dala si to do velké kabely, na které byla ještě visačka s cenou. Třebaže to nedovedl posoudit na první letmý pohled, nepochyboval o tom, že někdo prohledal i její apartmá.
Drago odevzdal klíče u nočního vrátného a požádal ho, aby jim nechali pokoje volné po dobu jejich nepřítomnosti.
Garážový robot mezitím přistavil vznášedlo před vjezdem. Drago hodil Cyrilinu tašku na zadní sedadlo a pomohl jí nahoru. Potom nastartoval a soustředěně zamířil v řídnoucím provozu ke kosmodromu.
Dostali se tam bez úhony. Kluzák stál před opravárenským hangárem. Byl na něm připevněn nový nákladní modul. Drago sdělil službu konajícímu dispečerovi, že oprava jde na konto Drago Immobilities. Oblažila ho představa, jak Fox Daroom pozvedne své upravené obočí, až se to dozví.
Odstartovali za pět minut. Když dosáhli dostatečné výšky, Viju zadal palubnímu počítači cílové souřadnice a předal řízení autopilotovi.
Kolem půlnoci planetárního času dorazili na místo. Ve svitu tří měsíců zaparkoval Drago nákladní kluzák před hangárem a pomohl Cyril sestoupit ze sedadla druhého pilota.
„Syntrone, světlo!" řekl, když vyšli po schodišti ke dveřím. Potom krátce provedl Cyril po srubu. Všude bylo čisto a uklizeno, pokoje byly dokonale klimatizovány a zásoby potravin doplněny. Dalo se zde strávit několik příjemných týdnů, aniž našinec musel vyjít z domu.
Když Drago vedl Cyril k její ložnici, v duchu si maloval, jak s ní stráví nerušenou noc.
Cyril se zastavila přede dveřmi. Byla bledá a vypadala unaveně, když řekla: „Promiň, miláčku. Jsem totálně hotová. Potřebuju se vysprchovat a pak hupsnout do postele."
„Nemáš chuť na něco k zakousnutí?" nabízel jí Drago. Ani on nebyl zrovna v nejlepší formě, věděl ale, že se mu nepodaří hned tak usnout.
„Ne. Uvidíme se ráno," zašeptala Cyril, lehce ho políbila a nechala ho stát na chodbě.

10. kapitola

Nazítří oba vstávali hodně pozdě a odpoledne si vyrazili do Desert Barrier, kde strávili zbytek dne u pracovních skupin Planetární kultivace, s. r. o. Následujícího dne se nad pouští hromadily těžké mraky.
Víc než tři hodiny pracně hledali v místě dopadu nákladního modulu ztracená zavazadla. Draga to frustrovalo, zato Cyril se pustila do pátrání s horlivostí hraničící s mánií. Obracela kámen za kamenem a prozkoumala kdejakou skulinu, která byla dost velká na to, aby do ní mohl zapadnout její kosmetický kufřík. Když i přes počínající písečnou bouři trvala na dalším hledání, Drago se vzepřel. Musel ji přimět skoro násilím, aby toho nechali a letěli pryč.
Mlčky se vraceli zpátky a mezi nimi se náhle tyčila ledová bariéra, kterou ani jeden z nich nemínil překonat. Jakmile dosedli, pomohl Drago Cyril ze sedadla druhého pilota a zaparkoval kluzák ve vedlejším hangáru.
Když jí pak řekl: „Vysprchujeme se, převlékneme a dáme si něco dobrého," jen přikývla a beze slova se uchýlila do svého pokoje.
Drago se za ní díval. Přitahovala ho stejně jako předtím a vyvolávala v něm živočišný chtíč. Na okamžik málem podlehl mocnému pokušení rozběhnout se za ní. Nesměl však ztrácet ze zřetele, že musí splnit zadaný úkol.
Stál pod sprchou nejméně pět minut, pořádně se vydrbal ručníkem a převlékl se. Vzal si na sebe měkké, splývavé pumpky, vypasované v bocích a přidržované širokým opaskem, košili s hlubokým výstřihem a bez límce a na nohou měl polovysoké boty.
Chvíli se rozmýšlel a pak z jedné zásuvky vytáhl „orlíčka". Potěžkal malou zbraň v dlani a prohlížel si ji. V neforemné hlavni byla uzavřena extrasilná magnetická pole, s jejichž pomocí se daly vystřelovat tenké duté jehly, dlouhé asi centimetr a naplněné okamžitě účinkujícím omamným prostředkem, nebo také výbušné jehly. Zásobník v pažbě „orlíčka" obsahoval stovku jehel. Rychlost střely se dala regulovat a pohybovala se mezi čtyřiceti pěti a šedesáti pěti metry za vteřinu. Drago si zasunul zbraň spolu s několika přídavnými zásobníky do speciálního pouzdra, a to si připnul k opasku na boku.
Na prsteník pravé ruky si nasadil široký tlustý prsten s cizelovanou ploškou. Ten patřil ke standardnímu vybavení specialistů Kosmické hanzy a agentů LSP. Nakonec si oblékl lehkou sportovní bundu s ramenními a loketními aplikacemi z tenké obarvené kůže.
Přešel do obývacího pokoje a čekal na Cyril. Objevila se ani ne za pět minut, svěží a celá zrůžovělá, oblečená do lehkého bílého overalu. Stále však odmítala promluvit.
Drago ji nechal na pokoji a naprogramoval jídelní automat, aby připravil lehké jídlo na domácí způsob. Seděli v luxusně zařízeném obýváku před panoramatickým oknem, ze kterého byl skvělý výhled do kraje. Někde nad Port Wellsem právě jedna kosmická loď prorážela příkrov mraků a na náhorní plošině se srocovali vlci a chystali se na večerní lov. Jejich vytí a skučení bylo slyšet už delší dobu.
Když dojedli, Cyril konečně přerušila mlčení. „Určitě si myslíš, že jsem jako malá, Viju," řekla.
Přikývla odpověděl: „Musím znát odpovědi na několik otázek. Například proč tak zoufale hledáš ten svůj kufřík? Jistě

ne kvůli památečním drobnostem."
„Věříš mi?"
„Ne do té míry, že bych po tobě nechtěl, abys mi odpověděla na mou otázku."
Cyril hodnou chvíli přemýšlela a pak vyhrkla: „Nemůžu ti to říct. Je mi to líto."
Drago zavrtěl hlavou a řekl rozhodně: „Ne, není ti to líto. Ty mi nedůvěřuješ. Pověz mi - co bylo v tom kufru?"
„To nemůžu, Viju, opravdu ne. Jde o odpornou záležitost - o které bys neměl nic vědět. Nechci, aby ses do ní zapletl."
Chvíli ji pozoroval a pak hlesl: „Možná už jsem do ní zapletený - díky tobě."
Zděšeně na něj pohlédla.
„Kvůli tomu nouzovému přistání jsem musel čelit spoustě dotěrných otázek. To jsi nevěděla?"
„Ne!"
Drago na ní jasně viděl, jak lže. „Vyslýchali mě, když sis šla koupit šaty. Byla jsi jenom nakupovat?"
Cyril se zachmuřila a odsekla zatvrzele: „Neptej se mě, prosím!"
„Já tě nechápu. Co mi zatajuješ? Vyvedla jsi něco? Snad po tobě nepátrají?"
„Jsou horší věci než být hledaná osoba, Viju, mnohem horší." Cyril se zajíkla a zachvěla se jí víčka.
„Tak mluv!" naléhal na ni neúprosně dál.
„To fakticky nemůžu," namítla tvrdošíjně, čímž ho rozzlobila ještě víc.
„Blbost," řekl. „Smysl by to dávalo jedině v případě, že bys měla strach z toho, že ti někdo usiluje o život."
„Já mám strach z tebe, Viju. Proč se po mně tak vozíš?"
„Možná proto, že nemám rád, když ze mě někdo dělá blbce."
„Když už jsme u toho," kontrovala zničehonic Cyril a svraštila čelo, „tak mě tak napadá, že jsi mohl kluzák dostat do nouzového režimu schválně. Jasně, určitě to tak bylo!" V hlase jí zazněl zlostný úžas, když vzápětí dodala: „Jen tak to všechno dává smysl."
„Proč bych to měl dělat?"
Cyril záhadně pohlédla na Draga a vyhrkla: „Ano, proč?"
„Možná proto, že na palubě kluzáku bylo něco, co tam vlastně nepatřilo."
„Ty to víš?" vyjekla.
„Nebylo moc těžké to najít."
„Tak proč potom celé to divadlo?"
„Nemám rád svinstvo," namítl. „A zvlášť ne tohle svinstvo. Nenávidím taky ty, kteří vydělávají na jeho prodeji."
Sevřela rty a ucedila: „Když to nebudu dělat já, vezme to za mě někdo jiný."
Její slova Dragovi opět naléhavě připomněla, co je Cyril vlastně zač a proč přijal tento úkol. „To tě staví naroveň kriminálníkům nejhoršího kalibru," prohlásil chladně.
Trhla sebou, zděšena jeho tvrdým odsudkem, a zaječela: „Chceš mě dostat za mříže? To je to, o co ti jde?"
„Myslím, že si to zasloužíš, nebo snad ne? Je to samozřejmě pro tvoje dobro. Pár let strávených v nehostinné trestní kolonii mnohdy udělá s člověkem pravé divy."
Cyril se předklonila a rozzuřeně zasyčela: „Co je ti vlastně do toho?" Vzápětí vytřeštila oči v náhlém prozření a vyhrkla: „No jasně, ty jsi z toho udělal věc vlastní cti. Obelhal jsi mě, převezl a podrazil. Nejspíš už na Pontichosu II, když jsme se poprvé..."
„Mám dojem, že jsi mě oblafla spíš ty. Udělala sis ze mě nástroj svého plánu," řekl Drago ledově. Současně si uvědomil, že teď možná lže i on, ale, jak známo, účel světí prostředky. Kde to jen četl?
Cyril sklopila oči. Zřejmě si uvědomila, že Viju naráží na to, co se stalo v Terrania City. „Můžu ti to všechno vysvětlit," špitla.
„Mně nemusíš nic vysvětlovat," odsekl. „Nejspíš ale Zanovi. Je mi ho líto." Bylo to od něj sprosté, ale nemohl jinak.
Opět sebou škubnula, vzápětí zbrunátněla a z očí jí šlehaly blesky.
Nebesa, jak je krásná i ve svém vzteku, blesklo Dragovi hlavou.
Bylo na ní jasně vidět, že by mu ze všeho nejraději nafackovala. „Ten se vykašle na tvoje pocity. Když si nedáš pozor, zabije tě. Dnes, zítra nebo někdy jindy," zavrčela.
„Pokud to udělá, nikdy se nedozvíš, kam jsem schoval tvou dodávku hybu."
Hodnou chvíli vládlo v pokoji zlověstné mlčení.
Nakonec Cyril vstala. Její parfém kupodivu znovu vyvolal v Dragovi žádost. „Ona vůbec nezmizela?" vyhrkla a na tvářích jí naskákaly rudé skvrny. Znovuvzkříšená naděje jí zrychlila dech.
„Ne," řekl Drago. „A ty bys mi za to měla poděkovat. Možná že ti tím zachráním život."
Řezavě se rozesmála a vykřikla: „Ty cvoku! Sám sis podepsal rozsudek smrti už jen tím, co jsi vyvedl!"
„Přestaň se už konečně chovat jako hysterka! Přeceňuješ svého bosse."
„Jsi šílenec!" vyhrkla nezvykle zahořkle. „Nemáš nejmenší ponětí o tom, co tě čeká! Už teď jsi mrtvý muž. Ledaže by..."
„Ano?"
„Ledaže bychom vrátili hybrodiem."
„Jsi hloupější, než jsem si myslel, když věříš, že bychom z toho vyvázli se zdravou kůží," ucedil jízlivě. „Jsme pořád ještě naživu jen proto, že vím, kde je ta droga. Kromě toho - co je tvou kurýrskou odměnou?"
„Mě neurazíš, Viju. Nejde mi o peníze, ale o tvůj a můj život." Cyril přistoupila k Dragovi, opřela se o něj, svůdně na něj vyšpulila pusu a jen několik milimetrů od jeho úst zamumlala: „Kde to je, zlato?"
Znovu ho zaplavila žádost, když na sobě ucítil její pevné tělo. Vzápětí si připomněl, že jí nemůže věřit. Prudce ji od sebe odstrčil.
„To pro tebe už vůbec nic neznamenám?" špitla poníženě.

„Vůbec nic." Z Dragova hlasu čišel chlad jako z márnice.
„Tak na co ještě čekáme?" Její hlas byl odměřený.
„Na to, až zavoláš svému neznámému bossovi a povíš mu, že s ním chci mluvit. Já sám. Jinak může zapomenout na to, že se někdy dostane k hybrodiemu."
Pohodila hlavou a vykřikla: „Ty s ním chceš obchodovat sám? Tak proto ses na mě navěsil a obral mě o dodávku?"
Neutrálně pokrčil rameny.
„Hajzle!" vykřikla Cyril zničehonic. Byla zklamaná a odevzdaná zároveň. „Oddělají nás oba. Nejdřív mě a pak tebe."
„Nežvaň a volej!" vyjel na ni Drago příkře.
Z očí jí sršelo ledové nepřátelství, když se ho zeptala: „Odkud?"
Drago ukázal na dveře v zadní části obývacího pokoje, kde se nacházelo výkonné videofonové zařízení, schopné navázat přes syntronické sítě spojení s kterýmkoli místem na planetě.
Bylo těžké pochytit, co říkala, ale Drago přece jen zaslechl, že žádala o spojení s Port Wellsem. Potom ale začala něco tiše špitat do mikrofonového pole a Drago se ani nenamáhal poslouchat. Bylo mu jasné, že se beztak brzy dozví, s kým se Cyril spojila.
Když se vrátila, hlesla bezbarvě: „Máš počkat. Přiletí si pro tebe."
„Kdo, Cyril?" zeptal se jí naléhavě. „Kdo? Nechceš mi konečně říct, kdo v tomhle kusu tahá za drátky?"
Jen zavrtěla hlavou a odpověděla: „Neboj se, zjistíš to včas." Sedla si na roh velké pohovky a pohroužila se do vlastního světa plného zoufalství.
Drago ji opustil asi po pěti minutách a zamířil do místnosti v horním patře, kterou během svých zřídkavých pobytů na Arghiru používal jako kancelář. Odtud mohl komunikovat se Zemí, Stiftermannem nebo Olympem, aniž ho mohl někdo odposlouchávat. Sedl si před panel s počítačem, zapnul senzorická pole a vyťukal určitý volací kód. Na liště na spodní části obrazovky se postupně vysvítila potvrzení přepínacích stanic. Vzápětí se objevil zvláštní šachovnicový vzor z modrých a stříbrných políček, značka základny LSP na Tarxiisu. Ozvalo se pronikavé opakované pípnutí, a když doznělo třetí, prohlásil Drago, snaže se pečlivě artikulovat: „Kód rudá. Přednostní spojení pro osm sedm jedna nula jedna nula pomlčka cé. Kód rudá."
Drago musel čekat pět vteřin, než se na obrazovce zjevil obličej postaršího muže s hodnostními odznaky velícího seržanta LSP na rukávech uniformy, který na něj tupě zíral.
Viju se dotkl určitého místa na dračím prstenu a nad hřbetem ruky mu vznikl nepatrný hologram, který ukazoval třícípý štítek se třemi písmeny LSP a pod ním stylizované logo Sluneční soustavy. Nastavil ruku blíž ke snímací optice.
„Velící seržant Lex Sharp," ohlásil se překvapeně hubeňour z obrazovky. „Co pro tebe můžu udělat?"
„Tady číslo osm sedm jedna nula jedna nula pomlčka cé, kódové označení Dragon. Potřebuju malou výpomoc."
„Pomoc jakého stupně to má být?"
„Bojové komando s plnou výzbrojí by snad stačilo."
„Místo nasazení?"
„Souřadnice téhle vysílací stanice."
„Žádný problém."
„Ať zaujmou postavení ve skalách kolem domu a zůstanou na příjmu. Můžou jít do akce, jakmile začnu volat o pomoc."
„Provedu. Ještě něco?"
„Odkdy bude komando k dispozici?"
„Stihneme to do setmění."
„Dobrá. Konec!" řekl Drago a odpojil se.
Za minutu už seděl opět v obývacím pokoji a společně s Cyril očekával věci příští. Po chvíli si odkašlal a řekl: „Hele, až budu pryč, pokus se zmizet. Kluzák stojí vedle v hangáru. Při svých schopnostech určitě najdeš místo, kde před nimi budeš v bezpečí, dokud všechno neskončí."
Dlouze se na něj zahleděla a nerozhodně mlčela. Jiskřička naděje v jejích očích pohasla, zavrtěla hlavou a vydechla zoufale: „Najdou si mě, všude si mě najdou."
„Nesmysl," zavrčel.
Cyril se schoulila v koutku pohovky a nevšímala si ho. Pokrčil rameny a odvrátil se. Alespoň se pokusil ji z toho vytáhnout, víc udělat nemohl.
Po dalších deseti minutách zaslechl přilétající kluzák. Byli zatraceně rychlí. Drago přešel s Cyril ke dveřím a vzápětí vystoupili ven na terasu až k širokému schodišti. Cyril zděšeně zalapala po dechu, když spatřila Zana Roca, a Drago se chladně usmíval a hleděl upřeně do jeho olivově zbarveného obličeje. Roc přiletěl sám a stál tam překypující silou a sebejistotou. Žluté oči mu zákeřně žhnuly. Kluzák, který spočíval několik kroků za ním na nárazových polích, byl jeden z oněch drahých modelů proudnicového tvaru, které byly schopny dosáhnout téměř rychlosti zvuku. A měl znaky dopravní policie!
„Mám vás odvézt," prohlásil Roc nevzrušeně.
„Omyl," řekl Drago mírně. „Poletím jen já, ona zůstane tady. Tak zní dohoda."
Zano provrtával Draga očima a na okamžik zavládlo ticho. Roc studoval výzvu v Dragových očích, pak se uchechtl, zavrtěl hlavou a téměř pobaveně poznamenal: „Kdepak, Vijunku, tady není to pravé místo. Musíš mít ještě trošku strpení."
Drago nedbale přikývl a odpověděl: „Kdy a kde budeš chtít. Ona ale zůstane tady, jak bylo domluveno."
„Jak chceš," zachrochtal Zano, otočil se a zamířil ke kluzáku.
Drago se mu vydal v patách a každou vteřinou očekával nějaký podraz. Když už byli skoro u stroje, zaslechl Cyril, jak za ním něco volá. Ohlédl se na ni, a to neměl dělat. Roc neztrácel čas. Drago vzápětí inkasoval brutální úder do zátylku

a v jeho mozku jako by došlo k novému velkému vesmírnému třesku.

°°°

Ani nemohl dýchat bolestí. Křičel, ale bylo mu to málo platné. Z úst se mu řinula krev. Chrchlal. Někdo ho vlekl po schodech a pak znovu omdlel. Několik vteřin předtím, než ztratil vědomí, slyšel někoho příšerně klít.

Byl stále ještě den, když přišel opět k sobě. Pokusil se zvednout hlavu. Děsivě ho bolel krk. Rty měl beztvaré, opuchlé a rozpraskané. Sice neměl pocit, že by se nacházel v silovém poutacím poli, přesto se mohl stěží pohnout. Když se pokusil zvednout hlavu, zavyl bolestí.

Naklonil se nad ním jakýsi stín a kdosi zachrčel: „Jenom klid." Něco zasyčelo a Drago ucítil pach dezinfekce. Něčí prsty mu ošetřovaly oteklý obličej a rozbitá ústa.

„Kdo ho takhle zřídil?" ozvalo se. Draga znovu zakryl stín. Teď rozeznal i obličej. Nad vpadlými tvářemi uviděl matné oči uložené hluboko v důlcích. Byl to velmi starý Aras.

Nikdo mu neodpověděl.

„Upadl jsem," pokusil se Drago o ubohý vtip.

Chemikálie, kterou mu napumpovali do žil, začala pomalu, ale jistě účinkovat. Bolesti polevovaly, zato mu bylo zle od žaludku. Zavřel oči. Vzápětí zaznamenal překotný šepot a kdosi vyběhl z místnosti.

„Drago?" ozval se jiný hlas.

Snažil se upamatovat. Ano, tenhle hlas mu byl povědomý. Poznání, že došel do cíle, ho naplňovalo zadostiučiněním - a současně zlostí, že ho oklamali velkolepým divadlem.

„Helou, řediteli," zahuhlal a otevřel oči. Pomalu zaostřil a dodal: „Nebo bych měl spíš říct primátore?"

Drago napůl ležel, napůl seděl v koženém křesle. Studený průvan mu ovíval zpocený obličej. Nekonečně pomalu a opatrně pootočil hlavu. Uviděl vysoké pootevřené prosklené dveře vedoucí na širokou terasu. Venku se právě stmívalo. Vzápětí se v Dragově zorném poli objevil obličej Jedii Ketta.

„Ach, tak tady tě mám. Těší mě. Jak se cítíš, Drago?"

Viju jen něco zažbrblal.

V politikově hlasu nebyla ani špetka vřelosti, když pokračoval: „Zano byl na tebe poněkud hrubý, ale nemohl jsem mu to odepřít, když tak pěkně prosil. Jistě chápeš."

„Ale ano," přerušil ho Drago. „Kde je Cyril?"

„Máš starost o tu mladou dámu?"

„Jen bych rád věděl, kde je."

„Je to rozkošná osůbka - a stále ještě žije. Opatruje ji Roc. Z nějakého důvodu k tobě tenhle hoch cítí hlubokou nevraživost. Přesně opačné city však chová k tvé Cyril."

Draga bodlo v okolí žaludku. „Je to spíš jeho Cyril," zachrčel a rozkašlal se.

Spatřil záblesk plamínku a vzápětí mu do chřípí pronikl cigaretový dým. Kett mu zasunul cigaretu mezi napuchlé rty.

„To má být poslední cigareta před popravou?" zeptal se ho Drago.

„Nesmysl. Víš přece dobře, že tě ještě potřebujeme."

To ti věřím. Ale jen do chvíle, kdy dostaneš, po čem jdeš, pomyslel si trpce Drago. Nahlas řekl: „Kolik je hodin?"

„Sedm večer - ostatně je nádherný večer. To by ale pro tebe mělo mít jen podružný význam."

Drago se pohnul a posadil se. Zjistil, že se nachází v luxusně zařízené kanceláři. V místnosti, kde se plánují daňové úniky a přijímají politická rozhodnutí. Jedna stěna byla pokrytá uměleckými výtvory, patrně stejně jedinečnými jako cennými. Byly zde holografické malby, plastiky, mechanické hračky. V rozlehlé kanceláři bylo volně rozmístěno několik sedacích souprav obklopujících nízké konferenční stolky se skleněnými nebo kamennými deskami. Ve vitrínách se pnuly exotické rostliny, efektně nasvícené bodovými reflektory. Síň měla několik úrovní. Za jedním tlustým pilířem z přírodního kamene, nápodobou krbu, vedlo schodiště na galerii, kde proti běžnému osvětlení bojoval jas vycházející z řady holotanků a displejů.

„Smím vstát?" vyhrkl Drago.

„Ale jistě."

Kett se cítil přirozeně naprosto v bezpečí. Když byl Dargo v bezvědomí, obrali ho o všechno, co jen vzdáleně připomínalo zbraň. Nenechali mu ani náramkový komunikátor. Nestáhli mu jen prsteny. Čím by tedy mohl ohrozit primátora?

Kett se zvedl, vyšel na terasu a pokynul Dragovi, aby ho následoval.

Teprve když se Viju postavil, uviděl za sebou Hauriho, který s masivním paprskometem položeným na předloktí sledoval bedlivě každý jeho pohyb. Před širokými křídlovými dveřmi kanceláře stáli ještě dva ozbrojení tělesní strážci.

„Není to plýtvání - celá armáda na jednoho chudáka?" zeptal se Drago Ketta, když k němu přistoupil s gorilou v patách.

Ředitel pokrčil rameny a řekl: „Čistě bezpečnostní opatření, nic osobního."

Drago se postavil vedle něj. Kett decentně voněl exkluzivní toaletní vodou. Na druhé straně za balustrádou se naskýtal úchvatný výhled na Port Wells. Hluboko pod nimi se rozkládaly ulice plné nepatrných vozidel. Hluk k nim doléhal jen vzdáleně.

„Blahobytné, dobře fungující město má v sobě něco zázračného," prohlásil primátor. „Jsem velmi hrdý na to, že stojím v jeho čele. Velmi hrdý."

„Je to vskutku nesmírná odpovědnost," odpověděl Drago dvojsmyslně. „Jen je škoda, že ji nese někdo, kdo se vyznačuje až kriminální energií. Gauner, podvodník a mnohonásobný vrah."

Kett se netvářil ani trochu dotčeně. „Tos řekl ty. Nejkrásnější ale na tom je, že to nikdo neví - a nikdo se to také nedozví."
„Být tebou, nebyl bych si tak jistý," zavrčel Drago a hodil nedopalek přes zábradlí. Tmou se snášela žhnoucí tečka - a náhle zůstala viset.
Přirozeně! Kolem domu fungovalo záchytné zařízení. Viju mohl odepsat nápad shodit primátora přes balustrádu dolů, a vyřešit tak problém tohoto města a obrovské spousty živých tvorů na jiných světech.
„Tsss, tss," ulevil si Jedia Kett, pohlédl na Draga a káravě pokýval hlavou. Zřejmě přesně vytušil, co se odehrávalo v hlavě jeho vězně. „Takhle to nepůjde. Trošku jsi mě zklamal."
Poté se vrátil zpátky do síně. Strážce trhl paprskometem, Drago uposlechl jeho němé výzvy a kráčel pomalu za Kettem.
Ten ukázal rukou na křeslo a řekl: „Posaď se!" On sám však zůstal stát.
„A teď přejdeme k obchodním záležitostem," prohlásil ředitel. Vzápětí se poprvé oddrolil kousek z jeho politické fasády a projevil se jako nenasytný kšeftař s narkotiky. „Kde je hybrodiem?" vyštěkl mrazivě.
„Schovaný."
V Kettových očích se objevil tvrdý výraz a Drago skoro fyzicky cítil bezednou zlovolnost, která z nich čišela.
„Obdivuju tě, Drago, ale současně si myslím, že jsi nebetyčně naivní," řekl. „Mohl sis ušetřit spoustu nepříjemností - nebo alespoň jí."
„Co tím myslíte - jí?"
„No co asi?"
„Cyril ti nepomůže. Ani ona nemá tušení, kde je hyb."
„O to nejde. Stejně je mi tě líto."
„Líto?" divil se Drago a svraštil čelo.
„Dávej pozor!" zvolal ředitel. Mávl rukou - a mezi nimi se vytvořilo holografické pole. Drago nespouštěl oči z projasňující se krychle. Zazářily vlnovky a obraz se zaostřoval.
Dragovi se naskytl pohled do části nějakého pokoje. Byl prost jakéhokoli nábytku, až na jedinou židli. Na ní seděla žena, hlavu schýlenou, dlouhé světlé vlasy jí spadaly přes čelo, takže jí nebylo vidět do obličeje. Viju chtěl už už něco říct, když vtom vstoupil do obrazu Zano Roc. Přešel k ženě a tázavě pohlédl na Ketta. Ten přikývl.
Zano popadl nebožačku za vlasy a zvedl jí hlavu. Byla to Cyril. Obličej měla napuchlý a zkrvavený. Zmateně a nevěřícně se podívala na Draga - ne třeba na Roca nebo ředitele. Oči měla vytřeštěné a tvářila se, jako by nechápala, jak mohl Viju dopustit, aby jí takhle ubližovali.
V té chvíli ji Zano udeřil hřbetem ruky do obličeje. Vzápětí ruku sevřel v pěst a zasáhl Cyrilinu hlavu ze strany. Vykřikla.
„Vy svině," zašeptal Drago a hleděl na primátora očima podlitýma krví.
„Ale, ale," uchechtl se káravě Kett a zamnul si hladce vyholenou bradu. Zdálo se, že je na vrcholu blaha. „Jen se klidně dívej dál. Nebude to trvat dlouho. Ale každou vteřinu, která jí zbývá do konce, tě bude proklínat za to, cos jí provedl."
Cyril znovu vykřikla.
Drago horečně uvažoval. Zdálo se, že se mu mise zcela vymkla z rukou. Bylo mu jedno, kolik špatného Cyril napáchala ve svém krátkém životě, nesměl připustit, aby ji Roc oddělal.
Opět uslyšel srdcervoucí křik.
Uvědomil si, že to nedokáže snášet dlouho. Snažil se neposlouchat rány a Cyrilino úzkostné sténání, ale marně. Měl pocit, jako by bili jeho samotného, a ne tu ubohou dívku. S tímhle ve svém plánu nepočítal. Sice mu při výcviku vštěpovali, aby se nenechal vyvést z míry smrtí spolubojovníka nebo přítele, koneckonců ale byl také jen člověk. Nebyl jako Roc nebo Kett. Musel jim zabránit v tom, aby zavraždili Cyril.
„Přestaňte!" zaječel. „Přestaňte, povídám!"
„Tak kde máš to zboží?"
„Ve svém srubu, v Drago Wellsu."
Primátor si spokojeně vydechla pohodlně se rozvalil v křesle. Pokynul Rocovi a přikázal mu: „Přijď sem!" Pak dezaktivoval hologram, znovu se obrátil na Draga a vyštěkl: „Kde přesně?"
Viju zavrtěl hlavou a namítl: „Takhle ne. Máš mě snad za pitomce? Nikdo se nedostane k zásilce, pokud nebudu u toho. Syntron poslouchá jen mě."
Kett nebyl dvakrát nadšený. Zamračil se a zamyšleně si masíroval bradu. Potom vydal prostřednictvím stolního komunikátoru celou řadu rozkazů.
Do kanceláře vešel Zano Roc a otíral si ruce do šátku, který vzápětí nedbale upustil na podlahu. Obdařil Draga číhavým pohledem, přešel k baru a namíchal si drink.
Ozval se bzučák u dveří a zakrátko se objevil muž v pilotní kombinéze. „Kluzák je připraven ke startu, řediteli," oznámil.
„Dobrá, dobrá," řekl Jedia Kett a pokýval hlavou.
„Co s ní?" ozval se od baru Roc.
„Zůstane tady, dokud se nevrátíš se zbožím. Potom ti ji přenechám," řekl mu Kett a opět se mu objevil ve tváři úlisný úsměv politika.

ooo

Krátce kroužili nad Drago Wellsem, než se pilot rozhodl přistát. Dveře srubu byly otevřené a zdálo se, že uvnitř není živé duše. Po komandu LSP nebylo ani stopy, jak bylo domluveno.
Jenom doufám, že skutečně dorazili, napadlo Draga, jinak... Neodvažoval se domyslet, co by se dělo, kdyby tam ještě

nebyli. Pilot dosedl s kluzákem na prostranství před domem. Na obloze se rozprostřela pološerá tmavá hněď arghirské noci a ochladilo se. Začaly se objevovat první hvězdy.

Roc přiložil Dragovi ústí paprskometu k temeni a zavrčel: „Dobře mě poslouchej, Vijunku. Uděláš přesně, co ti přikážu. Jestli ne, zabiju tě, a to tak, aby tě to bolelo co nejvíc, jasný?"

„Jasný," opakoval mechanicky Drago. Co jiného mu také zbývalo?

„My dva teď vylezeme ven. A ty mi ukážeš, kam jsi schoval hyb, jasný?"

Vystoupili z kluzáku. Pilot zůstal uvnitř a Hauri se postavil před stroj.

„No tak?" vyštěkl Roc poněkud netrpělivě.

„Tamhle!" řekl Drago a ukázal na hangár, kde bylo kromě kluzáku uloženo lovecké náčiní.

„Tak jdeme!" vykřikl Zano a šťouchl Draga do zad.

Ten vykročil a Roc se za ním držel jako stín. Zřejmě patřil při výcviku k nejlepším. Držel si protivníka dostatečně blízko, aby ho mohl zasáhnout první ranou, ale ne zase tolik, aby mu mohl nečekaně vyrvat zbraň z ruky.

Poslední záblesky dne ještě stačily na to, aby bylo vůbec něco vidět. Před nimi se tyčila černá vrata. Drago přiložil dlaň na senzorickou plošku a jedna polovina vrat se téměř neslyšně odsunula stranou.

Když vešli do hangáru, vzplálo osvětlení a ozářilo také celou trasu až ke kluzáku stojícímu venku. Hauri se nedbale opíral o trup stroje a pokuřoval. Pilotův obličej byl ozářen přízračnou modrou září vycházející z přístrojové desky.

„Tak pohyb!" vyštěkl Zano Roc naléhavě. „Snad tady nechceš zapustit kořeny, chlapče?"

„No dobrá," řekl Drago a vzápětí tiše zamumlal: „Potřebuju pomoc."

„Budeš se muset obejít bez ní," zachrochtal Zano, který si myslel, že Viju žádá o pomoc jeho. Přesto přimhouřil oči a byl ve střehu. Jako by v něm začaly klíčit první náznaky podezření. Pozvedl paprskomet a křikl: „Tak sebou hejbni!"

Drago přešel k nákladnímu kluzáku a jeho soustředění sžíral obrovský strach. Jestli se mládenci z komanda neobjeví včas, zemře za několik málo minut, to věděl jistě. Toužebně si přál, aby se mu podařilo ještě předtím oddělat Zana.

Odtrhl pružinu a otevřel záklopku, na níž byla stylizovaná Aeskulapova hůl. Tajná přihrádka medoboxu byla přístupná pouze zvenčí. Do jedné ruky vzal schránku s hybrodiemem a druhou šátral uvnitř medoboxu. Nenašel ale nic, čím by mohl zabít Roca. Ledaže by se pokusil ho uškrtit mulem. Když se otočil s kovovou krabičkou v ruce, všiml si, jak se právě nevěřícně zablýsklo v Zanových očích.

„Teda takhle jednoduché to bylo. V tom jsi to schoval?" hodnotil užasle a žluté oči se mu zúžily ještě víc.

„Najít nejjednodušší skrýš bývá často nejtěžší," odpověděl lhostejně Drago a pokrčil rameny. V duchu odhadoval svou šanci.

Zana mám nejblíž. Toho budu muset zneškodnit jako prvního. Mezitím ale mohou sáhnout po zbraních také tamti dva venku a vyřídit mě. Podaří se mi odrovnat je oba najednou? A hlavně čím?

Čas plynul a Viju zoufale hledal nějaké východisko. Mám hodit Zanovi na hlavu terkonitovou schránku? Mozkem se mu míhala jedna představa za druhou, co by s ním všechno udělal. „Teď bych skutečně potřeboval pomoc!" zachrčel.

„Máš pravdu, asi jo," prohlásil Roc úlisně a postoupil o krok k Dragovi. „To bys ale musel hodně řvát, aby tě vůbec někdo slyšel. Tady není Terrania."

Viju na chviličku popřemýšlel o Zanových slovech a pak řekl: „To tys na mě poslal ty dva, co mě přepadli před bytem?"

Roc se samolibě rozchechtal a předvedl svůj bezvadný chrup.

Zjevně si vychutnával svou převahu. „Myslel jsem si, že se o tebe postarají pečlivěji," řekl. „Byli to břídilové - jo, co si našinec neudělá sám... Jen jsem zbytečně vyhodil prachy."

Roc opět ustoupil o krok a křikl: „Tak dělej, hoď mi tu krabici!" Svůj rozkaz podtrhl tím, že významně zamával paprskometem. Nedal svému protivníkovi nejmenší šanci. I když se shýbl, aby sebral schránku ze země, mířily jeho oči a ústí zbraně neomylně na Draga.

Kde jste, lidičky?

Roc zamával na Hauriho, aby k němu přišel, předal mu zásilku hybrodiemu a poslal ho zpátky ke kluzáku. „Ulož to do kabiny a počkejte na mě. Za chvilku budu tady s tím hotový."

Dragovi náhle vyschlo v hrdle, když si představil, že zanedlouho patrně zemře. Bylo mu jasné, že Zano si nenechá ujít příležitost. Tohle bylo to správné místo.

Hlavou se mu honily myšlenky. Opravdu tu musím zdechnout? Ne, nezbývá mi než se chopit každé, třeba jen nepatrné možnosti.

Drago zmobilizoval všechny své síly a soustředil se jen na to, jak se vrhne na Roca a zaryje se mu prsty do krku. Znal velmi dobře místo, kde se dá nejsnáze protrhnout krční tepna.

Vtom probleskla tmou oslnivá zář pátracího reflektoru a soustředila se na kluzák zaparkovaný před srubem. Hauri se dopustil osudové chyby. Pozvedl termozářič a vypálil. Také pilot vylezl ven a vystřelil z ručního paprskometu do tmy kolem reflektoru. Vzápětí vyšlehl silný namodralý výboj a udeřil do kluzáku. Ozvala se ohlušující exploze a stroj se rozpadl na kusy a začal hořet. Spolu s ním se změnili na popel také Kettovi muži včetně zásilky hybrodiemu.

Zano Roc na vteřinu zatajil dech a strnul. Vzápětí ale zařval „Ty hajzle!" a paprskomet se mu zaškubal v ruce. Vyšlehl z něj tenký, oslnivý výboj a hnal se k Dragovi, který se mu hleděl vyhnout. Palčivě, jako proud roztaveného kovu, mu ožehl pravý bok, snadno pronikl masem a začernil protilehlou zeď.

Zasažený Viju se otočil kolem své osy. Zamával pažemi a pravačkou se chytil otevřené záklopky medoboxu, ta ho ale neudržela. Dopadl na bok kluzáku, pomalu se po něm svezl a zůstal sedět schoulený na zemi.

Všechno to trvalo jen několik zlomků vteřin. Drago nebyl mrtvý. Ani neupadl do bezvědomí. Přitáhl si kolena k břichu a objal je rukama. Paprsek mu upálil kousek boku. Děsivě to smrdělo a bolelo. Cítil, jak se mu bolest plazí od boku vzhůru po obratlích. Opřel se zády o kluzák a málem omdlévaje bolestí sledoval, jak se k němu blíží Zano Roc.

„Teď tě oddělám definitivně," zavrčel a namířil zbraň Dragovi na hlavu. „Za tohle zaplatíš, a draho!"
Viju sundal ruce z kolen a pomalu natahoval nohy. Sténal bolestí a rozkazy k němu doléhaly jakoby z velké dálky. Zvedl ruce do výše hrudníku. Roc stál nad ním mírně rozkročený, mířil na něj paprskometem a ve tváři měl ukrutný škleb.
Drago začal cosi mumlat.
Zano se k němu sklonil a zvědavě vyhrkl: „Snad se nechceš vyzpovídat?"
V té chvíli Drago lehce škubnut prsteníkem. Ozval se sykot a vzápětí z Rocova čela stoupaly obláčky kouře. Uprostřed mu zela malá kulatá dírka. Její okraje ani nekrvácely, jen tenký výboj z Dragova mikropaprskometu zabudovaného v prstenu dokonal dílo zkázy v protivníkově hlavě a uvařil mu mozek naměkko.
V téže chvíli se v hangáru vynořil paprsek pátracího reflektoru a v nastalém jasu spatřil Drago Zanův užaslý obličej. Mísila se v něm nevíra s hrůzou a zlostí. Zlostí nad tím, že ho ten cápek Viju přece jen dostal. Roc se vzápětí sesul mrtev na Draga, a ten ze sebe pracně svalil jeho těžké bezvládné tělo. Zanaříkal bolestí a obrátil hlavu k východu, kde spatřil několik postav.
Jedna z nich se nad ním zakrátko sklonila. Energeticky stabilizovaná přílba SERUNU zajela zpátky do ochranného límce a hleděla na něj žena neurčitého věku.
„Ano?" řekla, když viděla, jak se Drago snaží namáhavě promluvit.
„Já - kódové označení Dragon," zachrčel Viju. „Pošlete - okamžitě pár lidí - do Kett Toweru v Port Wellsu. Drží tam - jedno děvče. Zajistěte veškerou - Kettovu syntroniku."
Vzápětí obestřela Draga milosrdná mdloba. Ještě v posledních záblescích odplývajícího vědomí zaslechl, jak žena mumlá: „Tihle civilové."

11. kapitola
Terrania City, konec června 1211 NGL

Přesně pět dní a čtyři hodiny nato seděl Viju Drago v kanceláři SYLISP, když chvíli předtím dorazil do Terrania City.
Kerim Pinpoint trůnil naproti němu a dělila je pouze leštěná deska jeho pracovního stolu. Tónovanými skly panoramatického okna za jeho zády byly vidět administrativní mrakodrapy mediálního centra a Itsubishi Row.
„Právě jsem se vrátil z holografické porady s První Pozemšťankou. Přikázala mi, abych zanesl do tvého spisu pochvalu," oznámil Pinpoint slavnostně Dragovi. V očích se mu pobaveně zablýsklo, když dodal: „Pokud v něm najdu pro ni ještě vůbec místo."
„Zasměju se tomu až potom," odpověděl s ironií v hlase Viju.
Pinpoint se uvelebil v křesle a zeptal se svého agenta starostlivě: „Co dělají tvoje zranění?"
„Trošku to ještě bolí, ale ujde to."
Drago nelhal. Lékaři mu v portwellském medocentru diagnostikovali četné tržné rány a naraženiny - tedy kromě upáleného kousku boční partie samozřejmě. Nebylo však zapotřebí, aby zůstal na místní klinice déle než tři dny - přesně tolik času trvalo lékařům, než vyklonovali z jeho buněk novou kůži. Implantát sice ještě trochu bolel a tahal, ale dalo se to vydržet.
„Tak fajn," prohlásil Kerim, jako by od Draga ani neočekával jinou odpověď. „Takže přísun hybrodiemu do krizových oblastí ustal. Specialisté z Tarxiisu, pověstní svou důkladností, pročesali beze zbytku paměť Kettova syntronu, a vyšly najevo velmi zajímavé skutečnosti. Podařilo se zatím vybrat nejdůležitější sklady a pochytat největší dealery."
Drago přikývl a zeptal se Pinpointa: „Potvrdilo se něco z hypotézy, že Kett je nějak spojen s našimi akonskými přáteli?"
„Už se připravuje protiúder," prohlásil Kerim vítězoslavně. „Odhalili jsme příslušné akonské občany a dali jsme jim na vybranou. Buď opustí naše výsostné území, nebo se zúčastní resocializačního programu na nějakém opuštěném měsíci a nasbírají cenné zkušenosti."
„Co se stane se Syndikátem Mocných, Kerime? Teď když jsou profláknutá jména členů vedení a jednotlivých rodin tvořících Syndikát, kdo se ujme řízení organizace?"
Pinpoint pokrčil rameny a odpověděl: „Patrně si vyberou někoho, o kom dosud nikdo nic neslyšel. Ať to bude ale kdokoli, nějakou dobu mu potrvá, než obnoví činnost Syndikátu. Díky informacím a datům, jež jsme získali na Arghiru, jsme schopni ochromit velitelské struktury na dlouhou dobu." Pozvedl ruku, když chtěl Drago něco namítnout, a nerušeně pokračoval: „Přirozeně jsem přesvědčen o tom, že podsvětí bude existovat a fungovat dál. Organizovaný zločin je jako hydra. Usekneš jí jednu hlavu a narostou jí další. Jsem si jist, že patrně už našli nějaké přechodné řešení, zatímco my se tu ještě vybavujeme o rozbití dalších součástí Syndikátu."
„Tak to prostě chodí," přisvědčil Drago a povzdechl si. „A co Cyril Hope Quillianová. Co je s ní?"
„Vypařila se ve všeobecném zmatku."
„Škoda," řekl lítostivě Viju.
„Že jo? Ale neoddávej se falešným nadějím," uchechtl se Pinpoint. „Chytili ji v Athenee."
Dragovi jako by dosedl na hruď kus olova, když se zeptal: „Stalo se jí něco?"
„Ne. Těší se nejlepšímu zdraví."
„To jsem rád," přiznal se Viju a tišeji dodal: „Myslím, že by mi dělalo potíže ji zabít, kdyby to bylo bývalo zapotřebí. - Těší mě, že nemuselo dojít k nejkrajnějšímu řešení."
„To buď opravdu rád," hlesl Kerim Pinpoint suše. „Ona totiž pracuje pro Kosmickou hanzu, v oddělení kontroly obchodu s narkotiky."
Po chvíli ticha, kdy by bylo slyšet upadnout špendlík na podlahu, se Drago rozzuřeně obořil na svého nadřízeného a

přítele zároveň: „Proč jsi mi to neřekl předtím?"
„Protože jsem to sám nevěděl," odsekl Pinpoint. „Zatraceně!" vybuchl zničehonic a udeřil dlaní vztekle do psacího stolu. „Ještě nikdy, co dělám v téhle branži, jsem neměl tak málo informací jako při téhle akci!"
Vzápětí se vzpamatoval a po chvíli už klidněji pokračoval: „Naverbovali ji špičkoví agenti Homera G. Adamse. Její poměr s Rocem se blížil ke krachu a nakonec zjistila, že se vedle jiných kšeftů živí jako kurýr narkotik a že ji bez jejího vědomí zatáhl do svých machinací. Pro specialisty Hanzy pak bylo hračkou ji přetáhnout na druhou stranu. Věděli o Rocovi všechno, měli přístup ke spisům Ligy. Postupně mu ubírali kyslík, když nechali rozšířit v kruzích Syndikátu zvěst, že byl odhalen jako kurýr a že zřejmě co nevidět vybouchne. Pak se stalo to, v co pevně doufali: Syndikát ho degradoval na pouhého poskoka a na jeho místo nastoupila Cyril. Podnikla několik kurýrních cest, které samozřejmě proběhly hladce, protože ji Hanza měla pod dohledem."
Pinpoint se sarkasticky uchechtl a pokračoval v monologu: „Výlet na Arghiro měl především přispět k získání databází místodržitele Syndikátu a jmen kurýrů, kteří odtamtud převáželi hybrodiem na Vestu, Calvinův svět a Adamar. A já jsem tě pak nasadil na stejnou věc. Jak mohla Kosmická hanza vědět, že se do toho zamotala taky Liga nebo SYLISP?" Kerim se chechtal čím dál cyničtěji. „Je zjevné, že jeden druhému nevěří. Potíž byla - a pořád je - v tom, že Syndikát podmazával určité vládní kruhy."
„To snad přeháníš - nebo ne?"
Pinpoint významně mlčel, ale Dragovi to jako odpověď bohatě stačilo.
„Zatraceně!" zahřímal Viju. „Párkrát chybělo málo a zabil jsem ji - ani nechci domyslet, jak by mi bylo, kdybych to byl udělal."
„Doufám, že se z toho nezbláznís," domlouval mu trpělivě Kerim. „Ona věděla dobře, do čeho jde. Pokud jsi jí to někdy ztížil, pak jen proto, že to byla tvoje povinnost. Šla po Syndikátu stejně jako ty, no a občas jste si překáželi."
„Ona ví, kdo jsem ve skutečnosti?"
„Jasně že jo," řekl Pinpoint a pokrčil rameny. „Považoval jsem za nutné jí to říct, když jsem viděl, že má větší starost o tebe než o svou budoucnost."
„Kde je?"
„Na vrchním velení Kosmické hanzy. Povídal jsem si s ní hodně dlouho a pokoušel jsem se ji přesvědčit, že by se jí patrně velice vyplatilo, kdyby pracovala pro nás."
Drago se předklonil a vyštěkl: „Cože?"
Pinpoint ani nemrkl okem a prohlásil: „Bohužel se cítí zavázána Hanze. Řekla, že je ochotna zůstat v ilegalitě a udržovat těsné styky se Syndikátem, aby mohla informovat o jeho rejdech. Možná bude jednou dokonce zvolená nejvyšší hlava Syndikátu pracovat pro pozemskou tajnou službu, kdo ví?"
Zasmál se, jako by právě dopověděl jeden ze svých povedenějších vtipů, vstal, opřel se dlaněmi o desku stolu, předklonil se a dodal: „Máš týden dovolenou, Viju - jestli chceš, klidně dva. Máš nějaké plány?"
„Možná. Mohl bych ji vidět?" řekl pomalu Drago a rovněž se zvedl.
Pinpoint tak tak potlačil úsměšek, když řekl: „Opouští Zemi. Zítra v poledne odlétá z Terranie do..., ale to tě doopravdy nemusí zajímat."
Obloha se zatáhla a těžké dešťové mraky zakryly slunce, když Drago opustil kanceláře SYLISP INC. na Itsubishi Row 4438 a zamířil ke svému apartmá.

ooo

V Terranii lilo jako z konve.
Drago pozoroval Cyril několik minut v odletové hale, než se k ní vydal. Seděla jaksi ztracená v davu cestujících, před sebou měla šálek kávy a vypadala hodně zdrceně. Chápal ji, pokud cítila totéž co on.
Vzhlédla, teprve když stál před ní. Oči se jí rozšířily překvapením, když ho poznala. „Viju!" zvolala a vstala. Plaše se na něj usmála a jemu to málem utrhlo srdce.
„Promiň, Cyr," zašeptal. „Myslím si, že jsem ti to všechno pokazil."
„To ano," vyhrkla, ale vzápětí smířlivěji dodala: „Vlastně ne, ne všechno."
Drago měl sto chutí vzít její obličej do dlaní a políbit ji. Dělila je však nepřeklenutelná propast. Už se nedokázali cítit bezpečně v tomto světě přetvářky a zdání. Oba dobře věděli, kdo jsou ve skutečnosti, a proto už nemohli věřit svým vlastním citům.
„Vyvázla jsi ze všeho se zdravou kůží?" zeptal se Viju Cyril. „Nepřerazili ti žádnou kost?"
„Ne, jsem v pořádku. A ty?" Cyril zvedla ruku a jemně ho pohladila po světlých, sotva zacelených ranách v obličeji.
Přikývl a namítl: „Nic to není. Můžu pro tebe něco udělat?"
„Ne," hlesla.
Draga znovu píchlo u srdce. Nedokázal jí najednou ani říct, že myslel vážně, o čem si s ní povídal a co s ní prožíval. Už proto, že mezitím poznal, že by nemluvil úplnou pravdu. Oba přece hráli jen své role.
„Nečekala jsem, že se ještě jednou setkáme," řekla Cyril.
„Přišel jsem ti jen dát sbohem."
Vložila mu ruku do dlaně a cítil, jak se jí téměř neznatelně chvějí prsty. Jako vystrašená ptáčata, která zabloudila a nemohou najít hnízdo. Hleděla na něj a v očích měla smutek.
„Sbohem, Viju," zašeptala po chvíli.
Aniž se otočil, vyšel Drago z kopulovité haly a ztratil se v lijáku, který ho v mžiku zmáčel až na kůži a zastřel mu zrak. Viděl všechno jakoby přes závoj. Teprve když poznal, že odstartovala loď, kterou letěla Cyril Hope, zamířil k nejbližší

stanici podzemky a odjel do břicha Terrania City.